XXIII. évfolyam 26. szám Ára: 1 forint 1967. június 29

Ludas Matyi

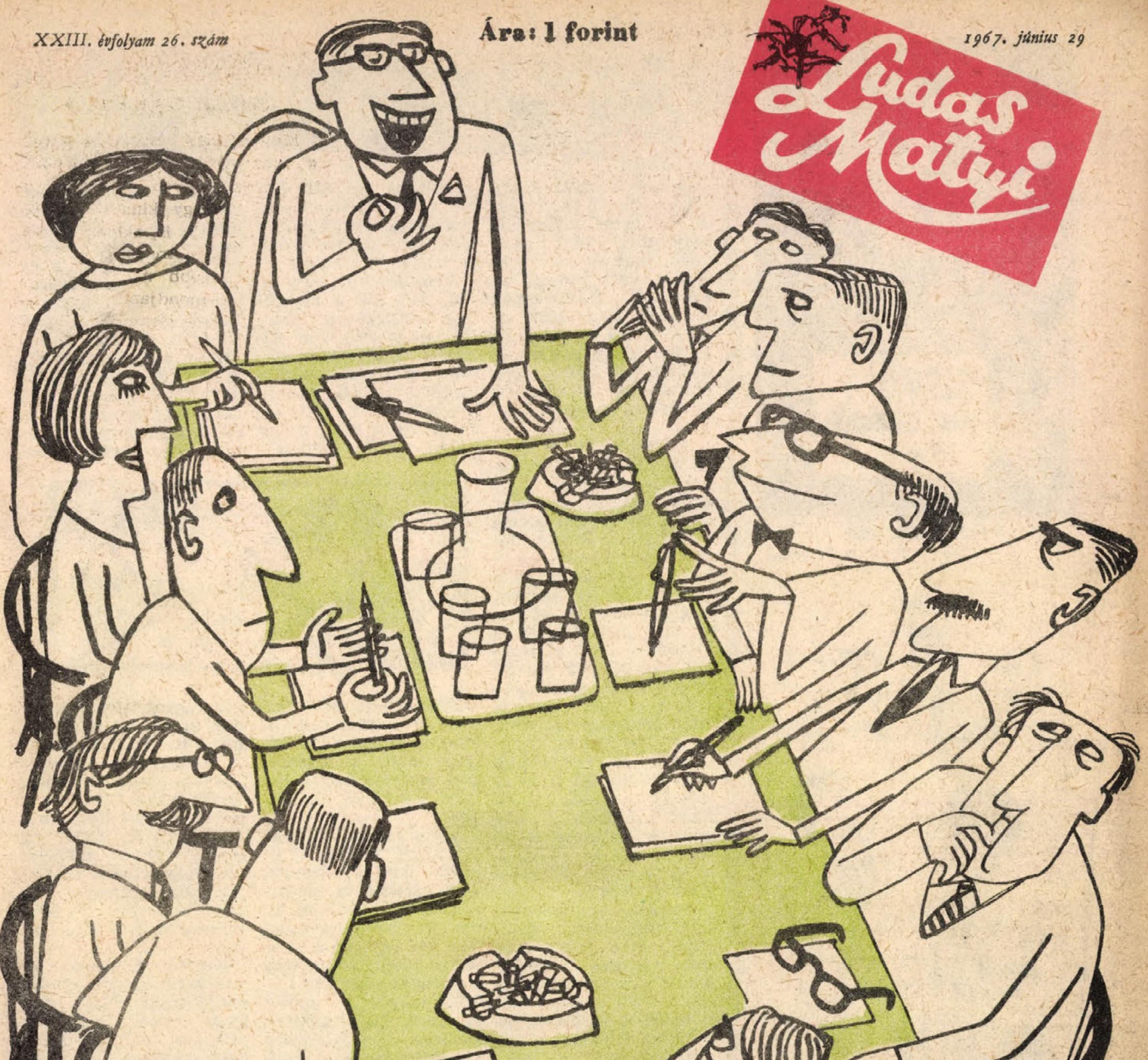

Várnai György rajza

— Kartársak, már csak egy fél évet kell aludnunk, aztán itt az új gazdasági mechanizmus!

FOTÓZZON A LUDASNAK!

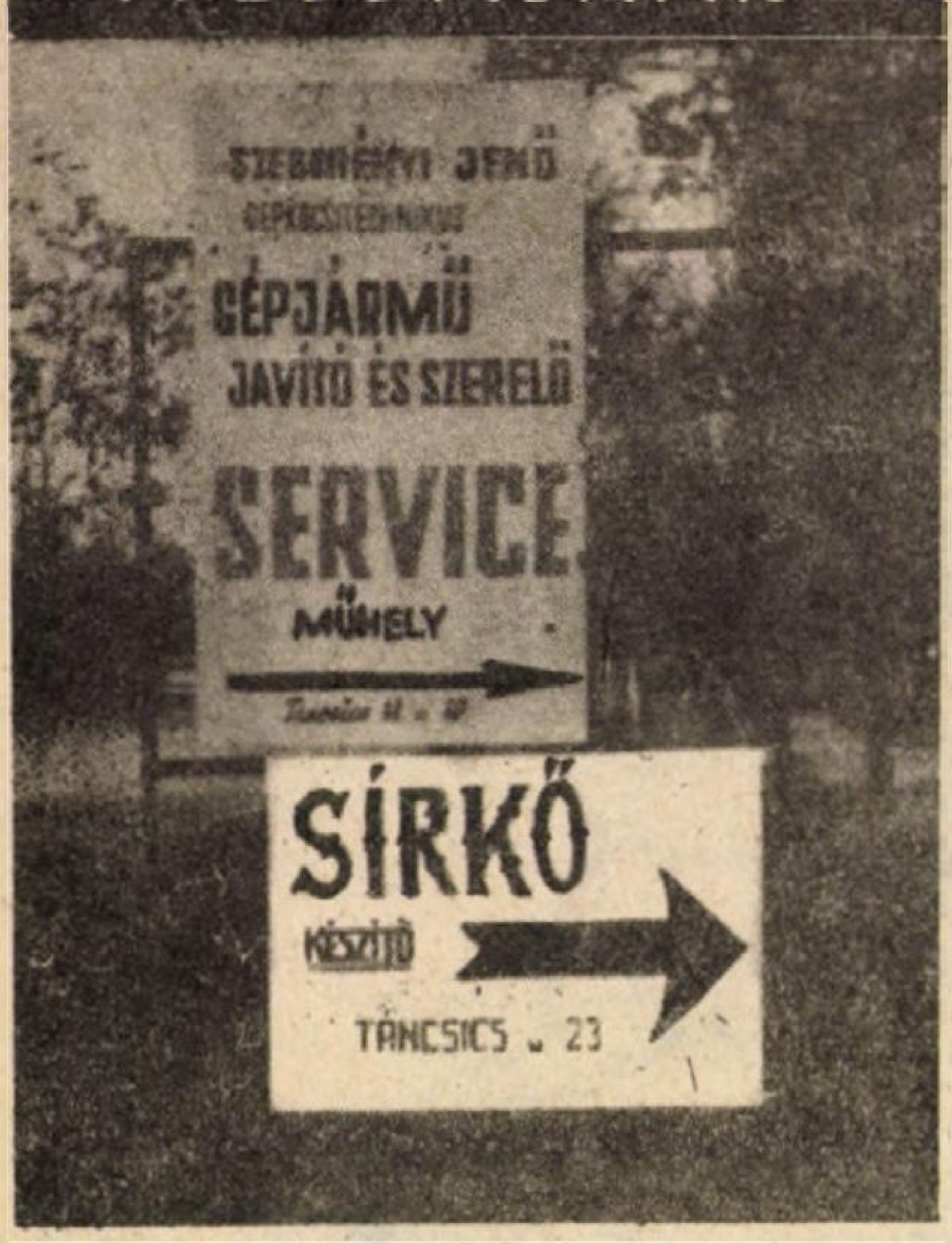

Gyors kiszolgálás
(Domonkos Mária, Balástya)

Válóper

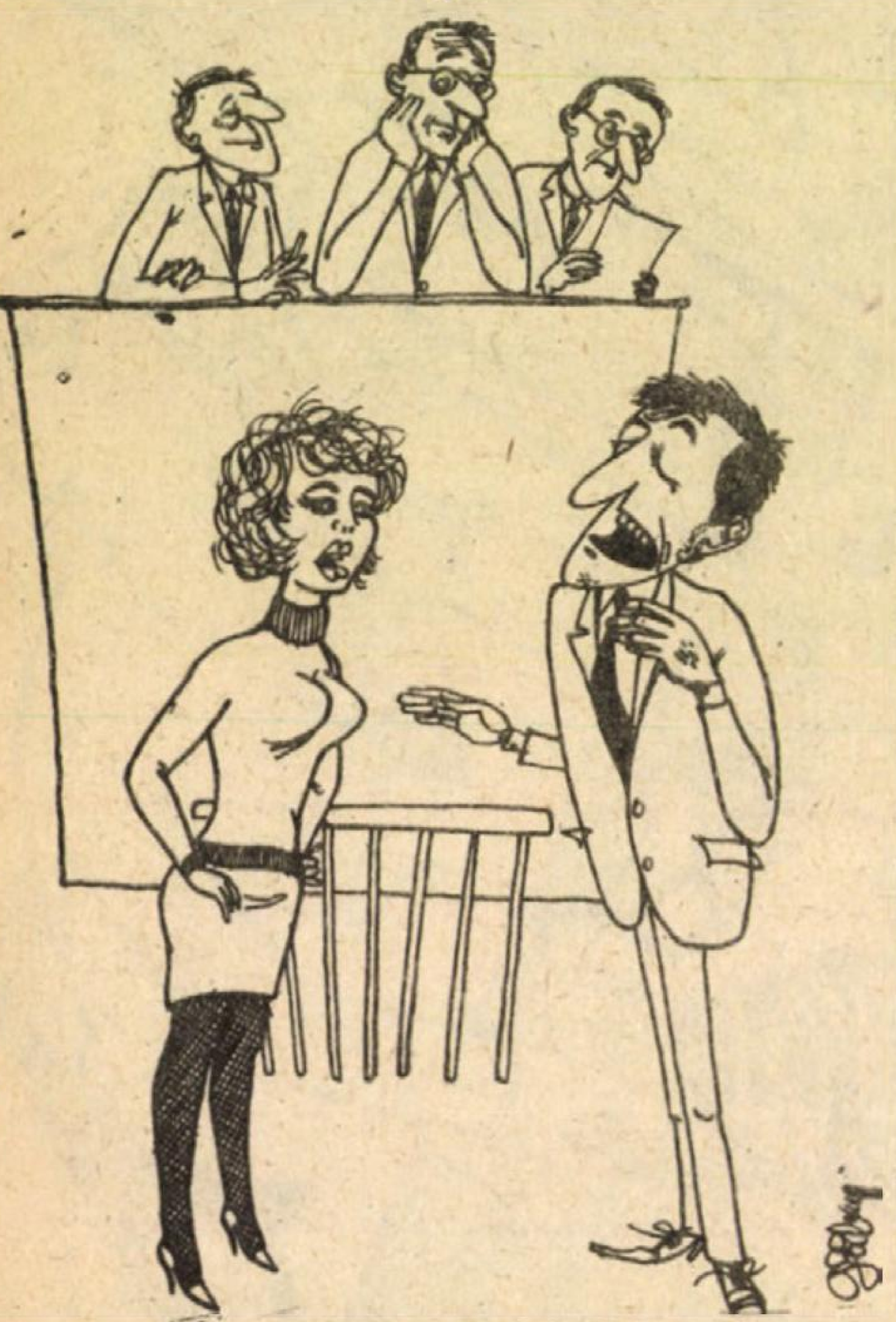

– Én ezt a nőt erős felindulásomban vettem el.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZESZPÁRTI BÜFÉ

Miskolcon, a Tiszai pályaudvar előcsarnoki büféjében inni akartam valami hűsítőitalt.

– Gyümölcslé van?

– Mind romlott, kérem – mutatott vagy húsz üvegre a kiszolgáló.

– Akkor adjon egy málnát.

– Nem tudok, kifogyott a szódánk.

– Mi van?

– Bor, sör, likőr, kisüsti, konyak.

Nyeltem egyet, s mint rendíthetetlen antialkoholista, aláhasaltam a vízvezetéknek. Abból, szerencsémre, nem fogyott ki a víz, nem volt romlott, és így szesztelenül olthattam a szomjamat.

Sz. E.

Hogyan érik az ember?

Amíg a szilva lógva, a dinnye hason fekve, addig az ember ülő helyzetben érik, a gimnáziumnak nevezett épületben. Csak bemegy az Érettségi Bizottságnak nevezett, tanárokkal ellátott asztal elé, teljesen zölden és keményen, és másfél óra múlva kijön éretten és zaftosan, lepottyanva az iskola fájáról.

Az emberen az érés jelei mindössze két hónappal az érettségi előtt kezdenek kiütközni, úgymint: kis világos szalag a szív fölött, és nagy sötét pánik benne a szívben. A szalagot maga a tanuló tűzi ki keblére, míg a pánikot a lelkiismeretes pedagógusok és a kedves szülő plántálják belé, állandó, gondos nyugtatással. Márciustól április végéig ugyanis addig mondogatják neki, hogy: „Nyugalom, nyugalom! Az érettségitől nem szabad félni, az is csak olyan vizsga, mint a többi akasztás...” — amíg az embernek teljesen elmegy az étvágya, és egész lényét elfogja a halálos rettegés.

Amikor a tanuló szeme már elég eszelős a rémülettől, arca rángatózik, szája cserepes és lefittyedt, haja mereven az égnek áll, akkor ezt gyorsan megörökítik az érettségi tablónak nevezett bűnügyi nyilvántartó lapon, az utókor számára, elrettentő példának.

Az idő felmelegedésével párhuzamosan, az érettségire készülő ember egyre inkább a sebzett vadhoz válik hasonlóvá: rejtekhelyre vonul, és tételeit nyalogatja.

Van, aki híd alatt tanul, van, aki a temetőben, könyvtárban, akácfán, telefonfülkében. Állítólag megtalálták már érettségiző diák megkövesedett leletét Anonymus ölében és a Nemzeti Bank trezorjában is. Az egyéni tanulás mellett a kollektív felkészülés formái is divatoznak. A Margitsziget és a Gellérthegy ebben az időszakban szerelmespárok helyett tanulópárokkal népes.

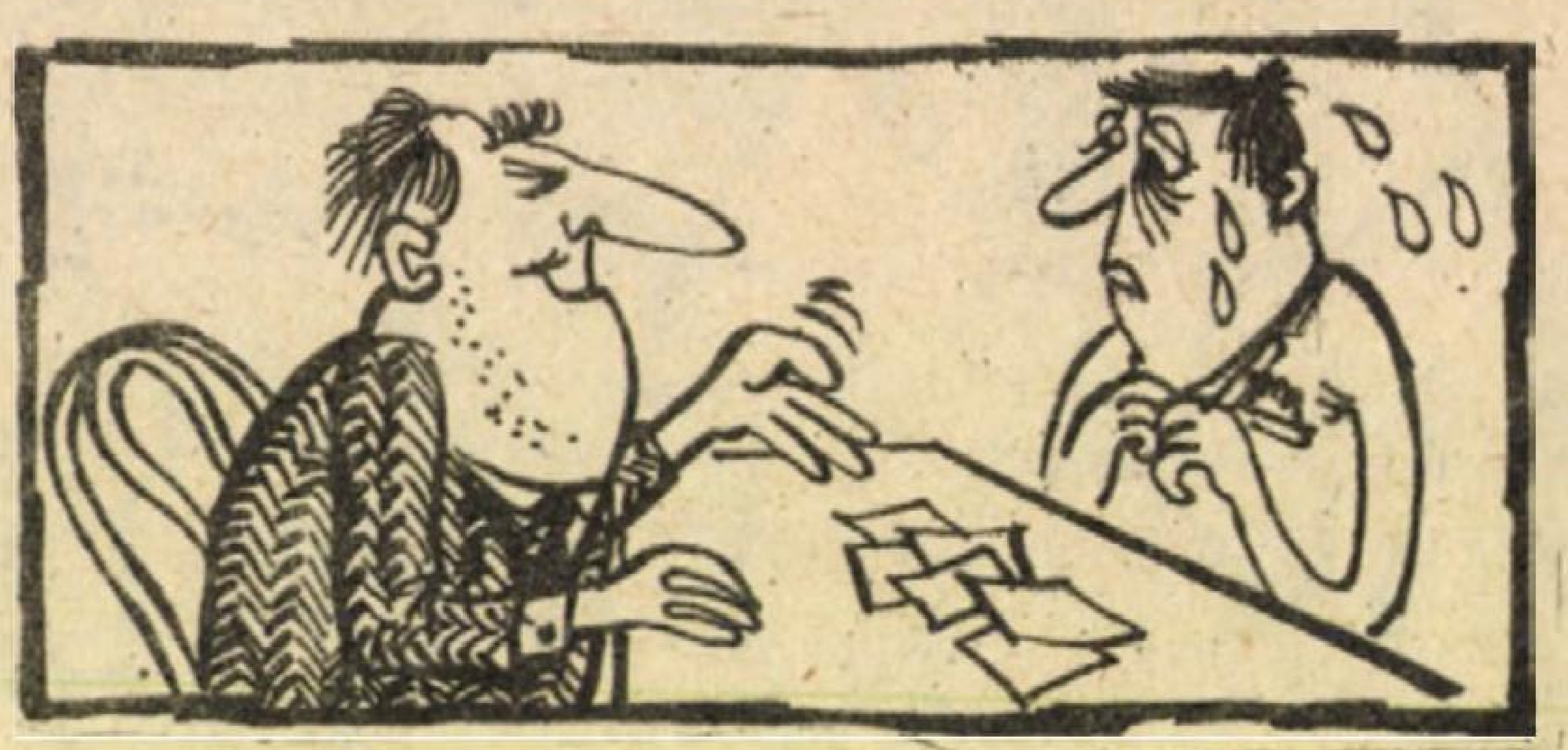

Volt olyan is, aki egész érettségét arra a kíméletlen harcra alapozta, amit pártunk és kormányunk vív a babona ellen. Ez Csincsura Lajos volt, aki egyedül a 13-as számú tételt tanulta meg a százhuszonhét közül. — Találmányom éppoly egyszerű, mint amilyen zseniális — nyilatkozza Csincsura Lajos. — Amikor az elnök felszólít, hogy húzzak egy tételt, én óvatosan kihúzok egyet a kartonok közül, éppen hogy csak belepillantok, aztán gyorsan visszadobom, mintha megégette volna a kezemet. Majd azonnal összekavarom az egészet, hogy ne lehessen már megállapítani, mit húztam. Persze, az elnök rögtön kiborul, és rám kiált: „Miért dobta vissza, kérem?” „Ne tessék haragudni — mondom én, látszólag begyulladva —, de a tizenhármast húztam, és én nagyon babonás vagyok.” Mire az elnök majd pipásan kikeresi a tizenhármas tételt, és a kezembe nyomja: „Semmi babona! Csak tessék a tizenhármas tételből felelni! Nem szégyelli magát, KISZ-tag létére?” És én, szégyen ide, szégyen oda, lefelelek a tizenhármasból jelesre — fejezte be nyilatkozatát Csincsura Lajos.

Később elhúzták az érettségin, mert mikor azt mondta, hogy „nagyon babonás vagyok”, akkor az elnök jóindulatúan kacsintott, és visszasúgta neki: „Én is, de ne szóljon senkinek. Húzzon egy másikat...”

Bencsik Imre

Meddő vita

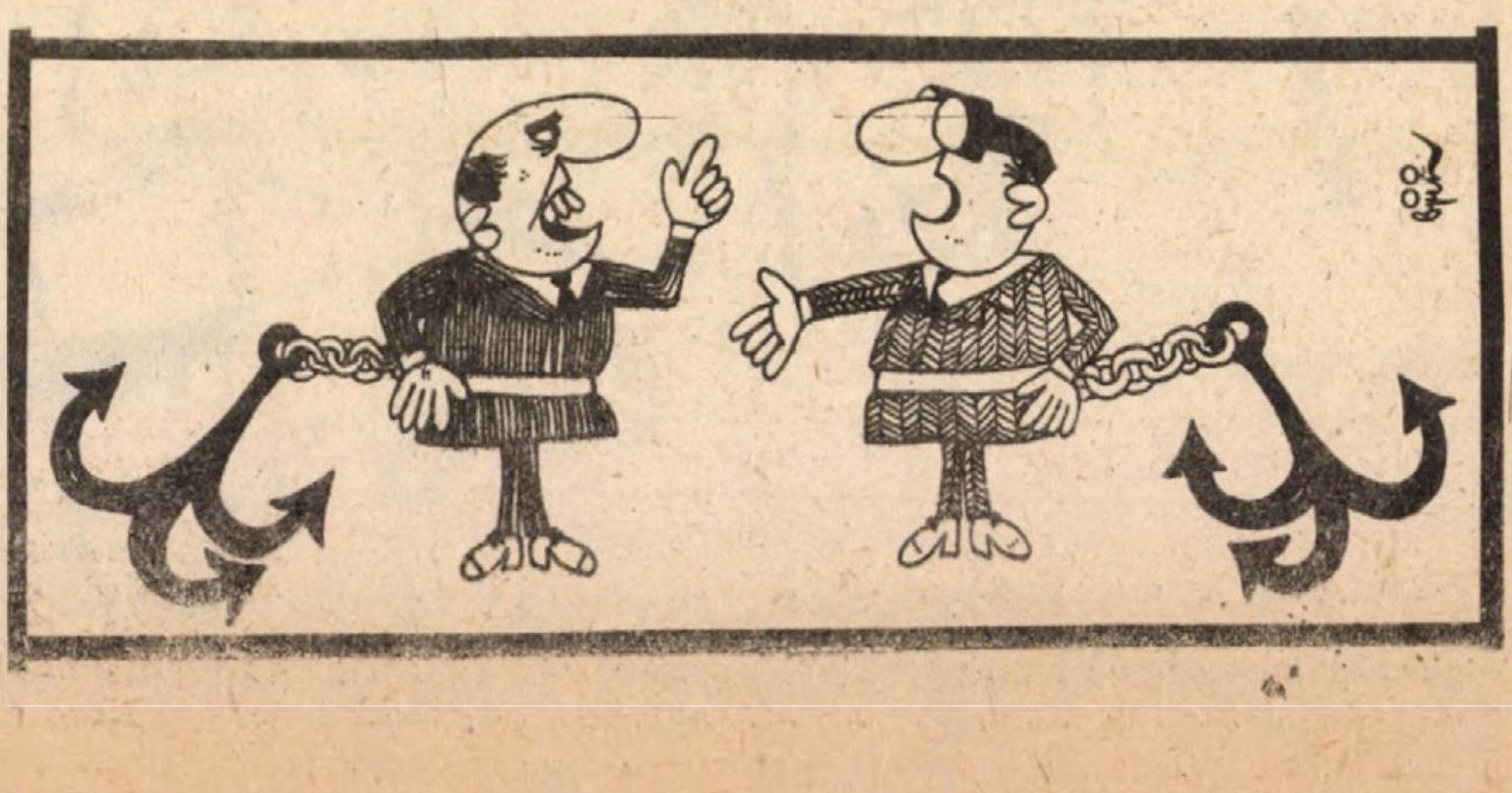

városi folklór

AGGTELEKI ISTVÁN

Le s fel szaladozik, szörnyűn kiáltozik,
Jajveszékeléssel rémülten futkozik,
Kicsiny fiát hívja Aggteleki Zsoltné:
– Ó, én szép magzatom, hároméves kincsem,
Szőke gyöngyszem fiam, Aggteleki István,
Tőlem elszakadtál, el is elmaradtál,
A te édesanyád most merre keressen?
Úgy mentél el tőlem egy picin gatyában,
Egy picin vederrel a tenyér kezedben,
Pedig a szememet le nem vettem rólad!
Mostan hol talállak, Aggteleki István?
Talán egy fa ágán hajad fennakadott?
A föveny homokba el is temetkeztél?
A hullám mély vízbe be is beleestél?
Hívja kicsiny fiát Aggteleki Zsoltné:
„Aggteleki István, hároméves fiút
A női öltöző bejárata előtt
Várja édesanyja"
Hogy a fiát hozzák, Aggteleki Zsoltné
Aggteleki Istvánt veri nagy erővel,
Veri két kezével, teljes erejével:
– Az apád szentségit, anyád teremtésit,
Többet ugyan velem nem jössz ki a strandra!

Somogyi Pál

A kétezredik gép

Endrődi István rajza

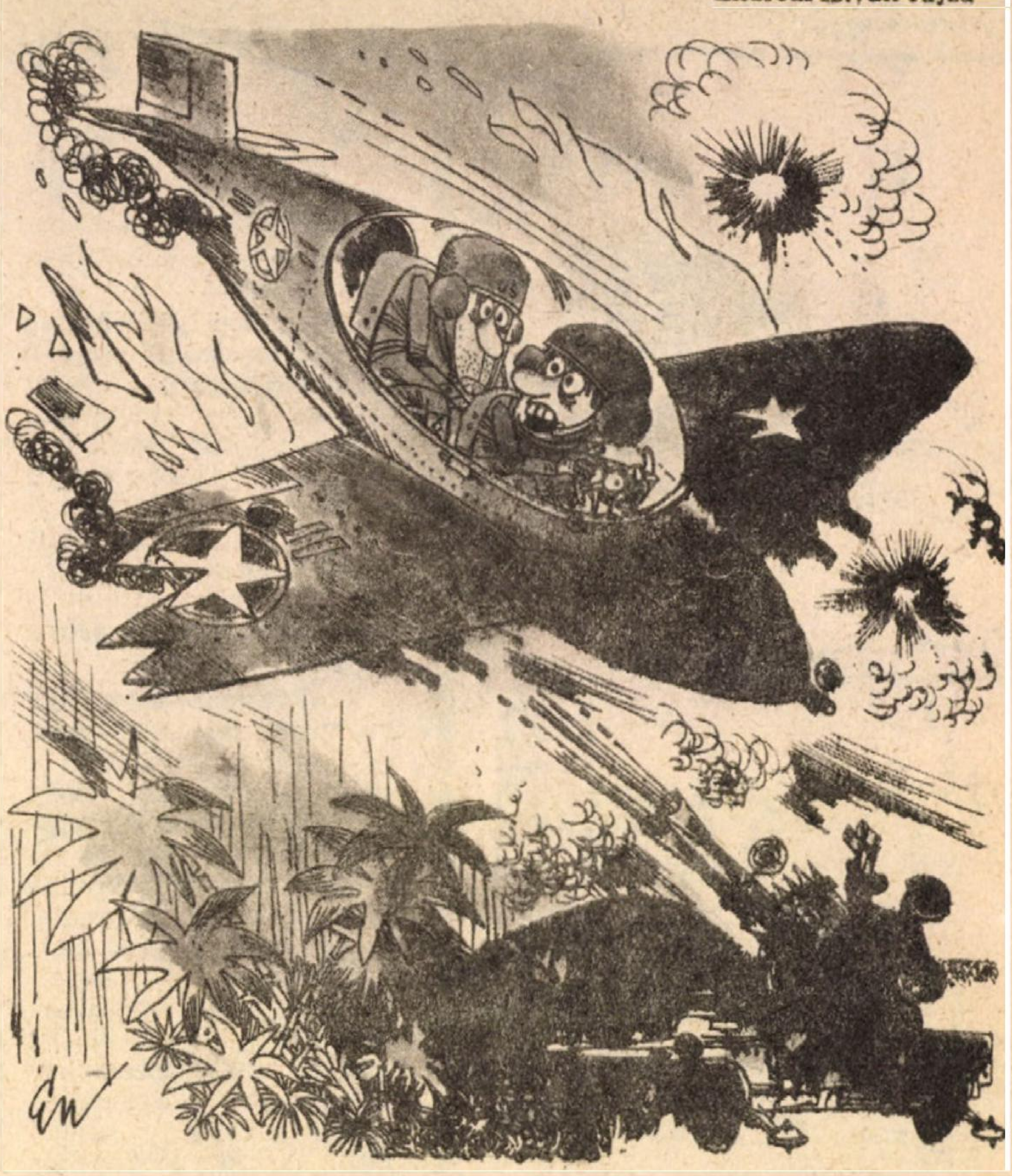

– Te, John, én kezdek a tárgyalások híve lenni...

A sorsüldözött férfi

Nekem nincs szerencsém a szerelemben — mondta Géza barátom szomorúan. — Nem, ne vigasztalj, ez így van... Hédikének például hetekig könyörögtem, amíg végre megesett rajtam a szíve, és feljött hozzám. Mindennap együtt voltunk, színház, mozi, eszpresszó, csók a parkban, a kapu előtt, de amikor azt mondtam, bizonyítsa be, hogy szeret, azt mondta: nem. S egy napon végre igent mondott, illetve nem is mondott igent, csak bólintott, és akkor én hazavittem. A lépcsőházban újra azt mondta, hogy nem, de közben csókolt, aztán elfutott, én utána futottam és kérlelni kezdtem. Ekkor szó nélkül megfordult, elviharzott mellettem, és huss! fel a lépcsőn. Mire felértem a harmadik emeletre, ő már türelmetlenül rugdosta az ajtót. Az előszobában letépte rólam a nyakkendőmet, a szobában viszont lehiggadt és így szólt: „Ne türelmetlenkedj, kiscsacsi, van időnk, itt maradok nálad..."

Mit tehettem volna mást? Nem türelmetlenkedtem. Kimentem a konyhába, összeszedtem minden ennivalót, és tálcán bevittem a szobába. Van időnk, szépen megvacsorázunk, aztán... Hédike ekkor már pizsamában volt, az én pizsamámban, s amikor meglátott, a szeme lángot vetett, a tálcát kiütötte a kezemből, és a nyakamba ugrott. A támadás váratlanul ért, a földre zuhantunk, és akkor Hédike megpillantotta a szőnyegen szétszóródott kenyeret, sajtot, úttörő-kolbászt, ecetes uborkát. Meglátta és felsikoltott: „Jaj, de éhes vagyok!" Evés közben így vigasztalt: „Ne türelmetlenkedj, kiscsacsi, van időnk, előttünk az éjszaka."

Nem türelmetlenkedtem. Én is leültem a szőnyegre, és falatoztunk. Hédike villámgyorsan felfalt mindent, aztán inni kért, aztán csókolóztunk, aztán azt mondta, hogy kapcsoljam be a tévét. „Ne türelmetlenkedj, kiscsacsim — vigasztalt —, van időnk reggelig. Most nézünk egy kis tévécskét..."

Bekapcsoltam a tévét, majd sértődötten leültem egy karosszékbe, de Hédike odajött hozzám, és megcsókolt. A képernyőn egy mosolygós arcú férfi ekkor így szólt: „Kedves nézőink! Játsszunk tovább! Most arra kérjük Hédike nevű nézőinket, pontosabban a szőke hajú, kék szemű Hédikéket, akik tudnak egy kicsit csellózni, üljenek be egy taxiba, és jöjjenek ide a televízióba."

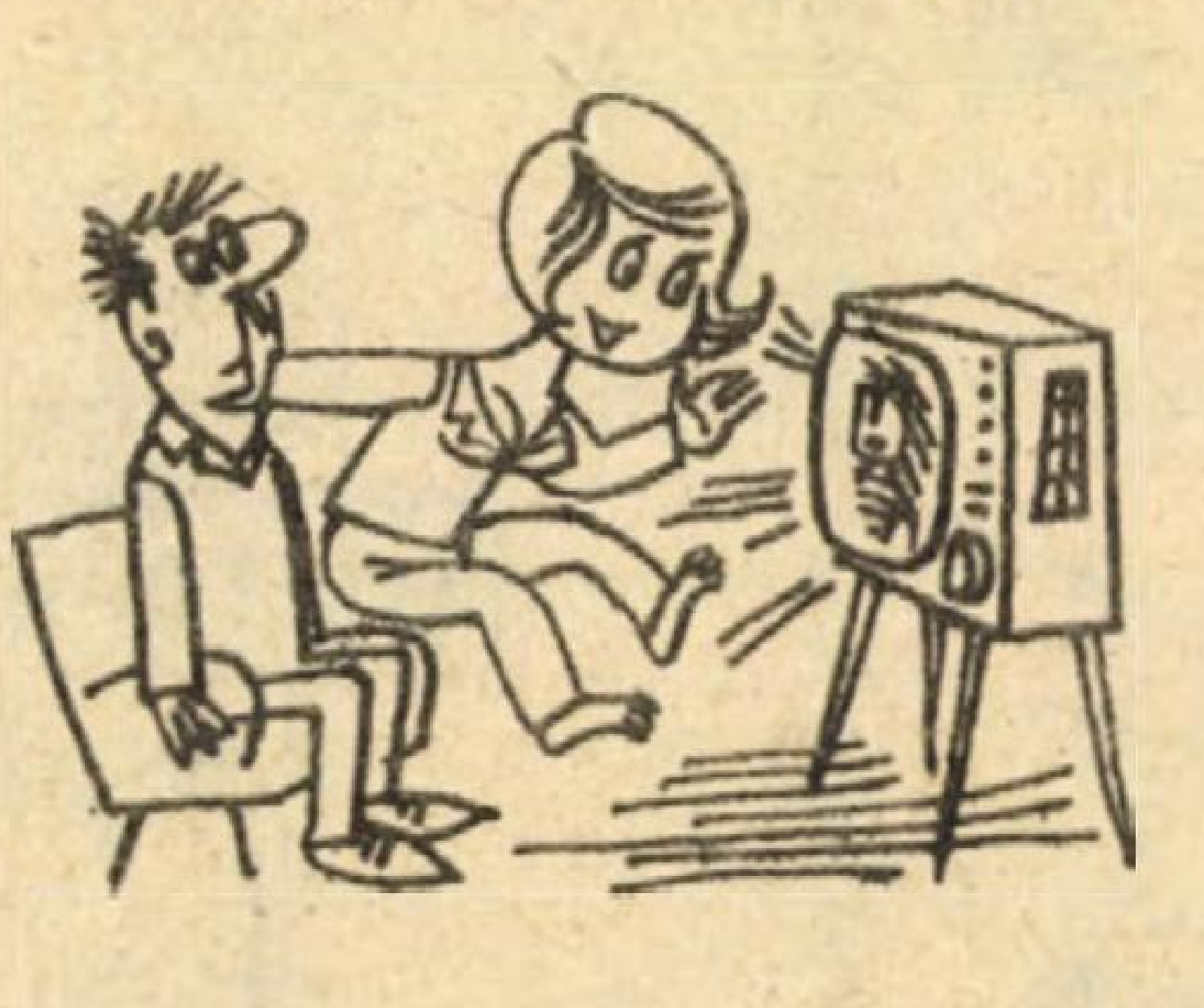

Hédike abban a pillanatban felugrott az ölemből, és ledobta magáról a pizsamát. Na végre, gondoltam magamban, de legnagyobb megdöbbenésemre lázasan keresgélni kezdte a ruhadarabjait. „Csak nem akarsz elmenni?" — kérdeztem tőle. — „Nem hallottad, hogy mit mondtak a televízióban?" — felelte idegesen. — A szőke, kék szemű Hédikék... és csellózni is tanultam... Ne tarts fel, kérlek. Inkább azt mondd meg, hol a cipőm, és adj egy kis pénzt taxira. Rohannom kell!..."

Megpróbáltam a lelkére beszélni, de hiába. Ellenben megígérte, hogy majd jelezni fog nekem a képernyőről. Esetleg úgy, hogy a bal kezével a jobb füléhez nyúl. Az nekem szól majd. Miközben öltözködött, hallottam, hogy valaki azt mondja a tévében: „Remélem, a szőke hajú, kék szemű, csellózó Hédikék már útban vannak a stúdió felé." „Igen!" — kiáltott fel Hédike izgatottan. — „Már úton vagyok!" A következő pillanatban kirohant a lakásból, és még a lépcsőházban is azt sikoltotta: „Jövök! Várjanak!! Jövök!!!"

Akkor láttam utoljára. Azaz utoljára a tévében láttam aznap este, és a hosszú, türelmes udvarlás végre meghozta gyümölcsét.

Hédike a tévé nyilvánossága előtt, bal kezével a jobb füléhez ért.

Mikes György

GYORS INTÉZKEDÉS

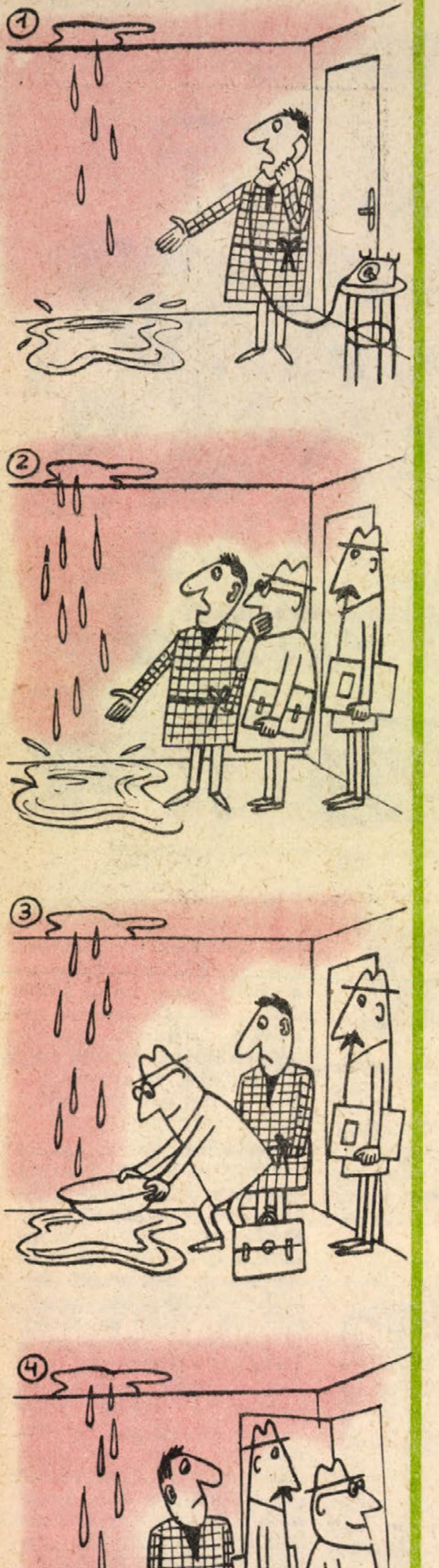

Várnai György rajza

Bizonyára...

Nagy örömmel olvastam az újságban, hogy megszűnt a szakemberhiány a kereskedelemben és a vendéglátóiparban.

Bizonyára ma reggelre virradóan szűnt meg a szakemberhiány, mert tegnap még ivóparadicsom helyett főzőparadicsomot akart eladni nekem az egyik Közért eladója, mondván, hogy az teljesen azonos minőség. Mára virradóra nyilván kellő kioktatásban részesült.

A divatáru-üzletekben is bizonyára ilyen robbanásszerűen történt a változás. Tegnap még, amikor negyvenes puplin inget kértem, az eladó kartársnő felmutatott a rengeteg rekeszre, és így szólt: *„Azok vannak, kérem!”* Ma reggeltől kezdve bizonyára barátságosan mosolyog, és miként szakképzett eladóhoz illik, a rekeszből a pultra rakja a különböző színű negyvenes puplin ingeket, és azt mondja: *„Tessék választani, talán ez a halvány krémszínű illik leginkább az ön fekete hajához.”*

Mától kezdve bizonyára valamennyi kereskedelmi ágazatban érezhető lesz a szakemberhiány örvendetes megszűnése. A Húsboltban bizonyára nem szeletelik durván-vastagon a felvágottféléket. Mert tegnap még így szeletelték!

A cipőüzletekben bizonyára akkor is adnak majd cipőkanalat, ha az történetesen nincs madzaggal a próbaszékhez kötözve. Mert tegnap még nem adtak! Sőt, segítenek a cipő felpróbálásában is. Mert tegnap még nem segítettek!

Az illatszerboltokban bizonyára elém tesznek majd legalább négy-ötféle rúzst, különböző világos színárnyalatokban, ha a feleségemet névnapi ajándékként egy világos rúzzsal óhajtom meglepni. Mert tegnap még csak egyetlen rudat raktak elém, pedig még ötféle rejtőzött a szép üvegvitrin mélyén.

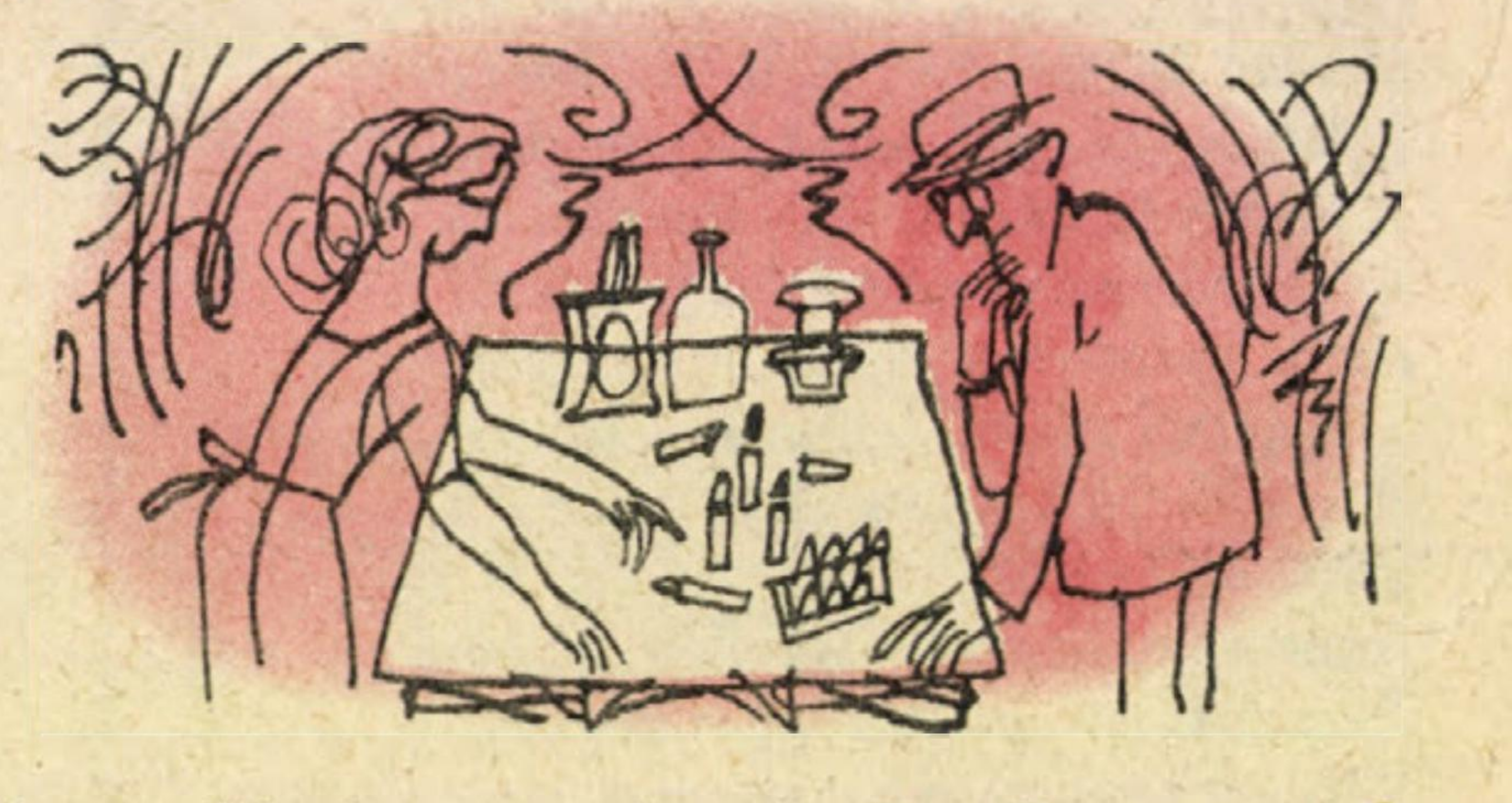

Nem vállalkozhatom arra, hogy a szakemberhiány megszűnésének hírére példaként idézzem a kereskedelmi szakmák mindegyikét, de biztosíthatom őket: nagy bizalommal és várakozással nézek a holnap elébe. Az sem lepne meg, ha mától kezdve még az első osztályú étteremben is melegen kapnám a levest és a székelygulyást. Mert tegnap még hidegen kaptam! És hidegen kapnám a fröccsömet. Mert tegnap még melegen kaptam!

Megígérem azonban, hogy a vendéglátóipar iránt a szakemberhiány megszűnése után is megértő türelmet tanúsítok. Ha nekem például kanál nélkül hozzák a feketémet, és a pincér kijelenti: *„Sajnálom, nem tehetek róla, nincs kanalunk”*, akkor én nem a ceruza végével keverem fel a kávét — mint ahogy azt az egyik vendég a margitszigeti Casinóban tette, és utána az Esti Hírlapban megírta —, hanem kanállal keverem fel.

Azzal a kis kanállal, amelyet ezentúl mindig a zsebemben hordok, arra az esetre, ha netán mégsem szüntették volna meg a szakemberhiányt a vendéglátóiparban.

Földes György

Nyereségrészesedés

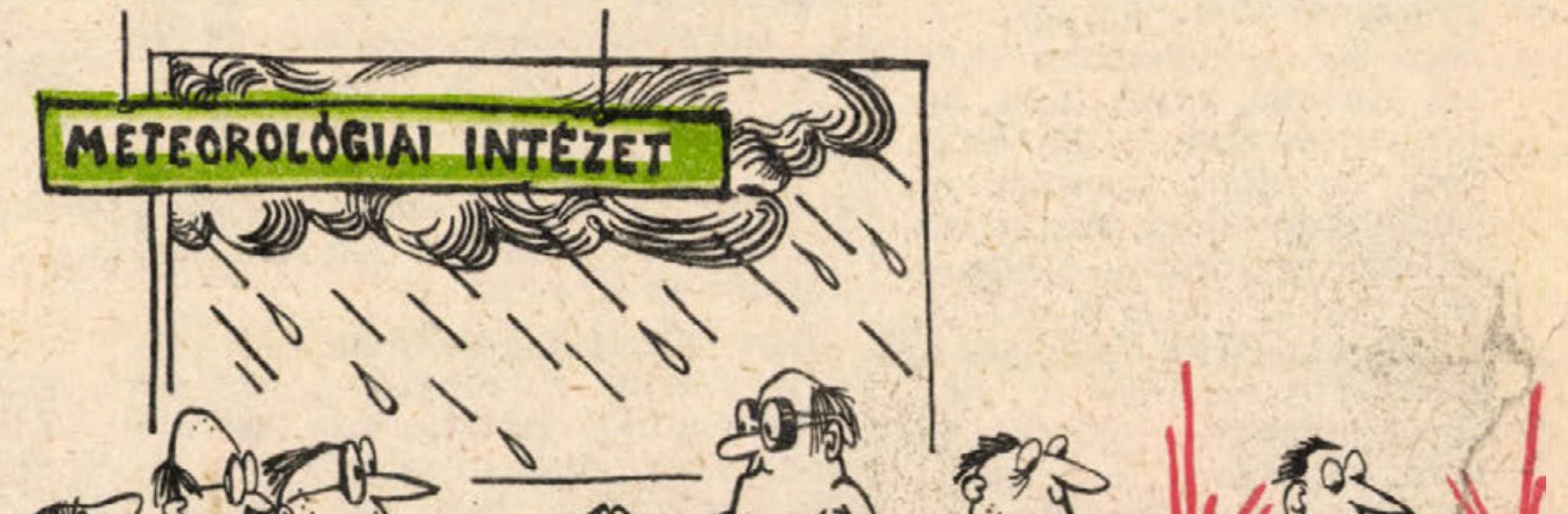

3 KIS VERS

PANASZOLÓSDI

Először még befalta két tucat
Habtól duzzadt, nehéz krémesét —
Nélkülözéseiről csak eztán
kezdte el a hosszú rémmesét.

VENDÉGLŐBEN

Elém tették a kívánt hűsítőt,
És lenyeltem véle egy legyet . . .
Örültem, hogy legyet kaptam benne,
Köszöntem e véletlen kegyet:
Mi lett volna, ha nem legyet hoznak
A lében, de a Gellérthegyet?

FOLYTATÁSOS REGÉNY

Nem a hősért, nem is a hősnőért
Izgulok én, félművelt szamár,
Ki nem tudom élvezni e stílust —
Hanem azon: mikor vége már?

Darázs Endre

Nehéz helyzet

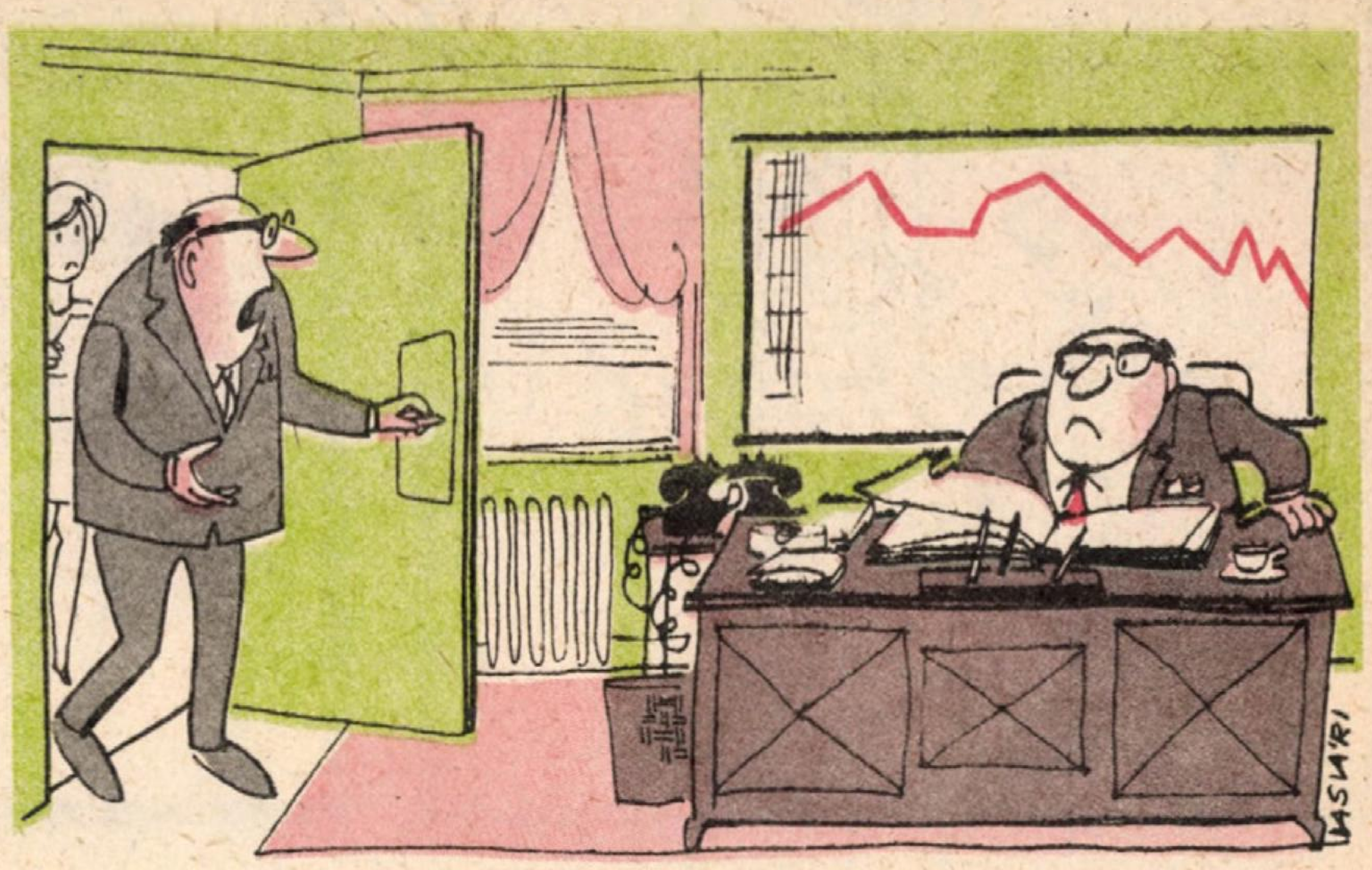

– Igazgató kartárs, sehol sem találom a haszonkulcsot . . .

Jószívűség

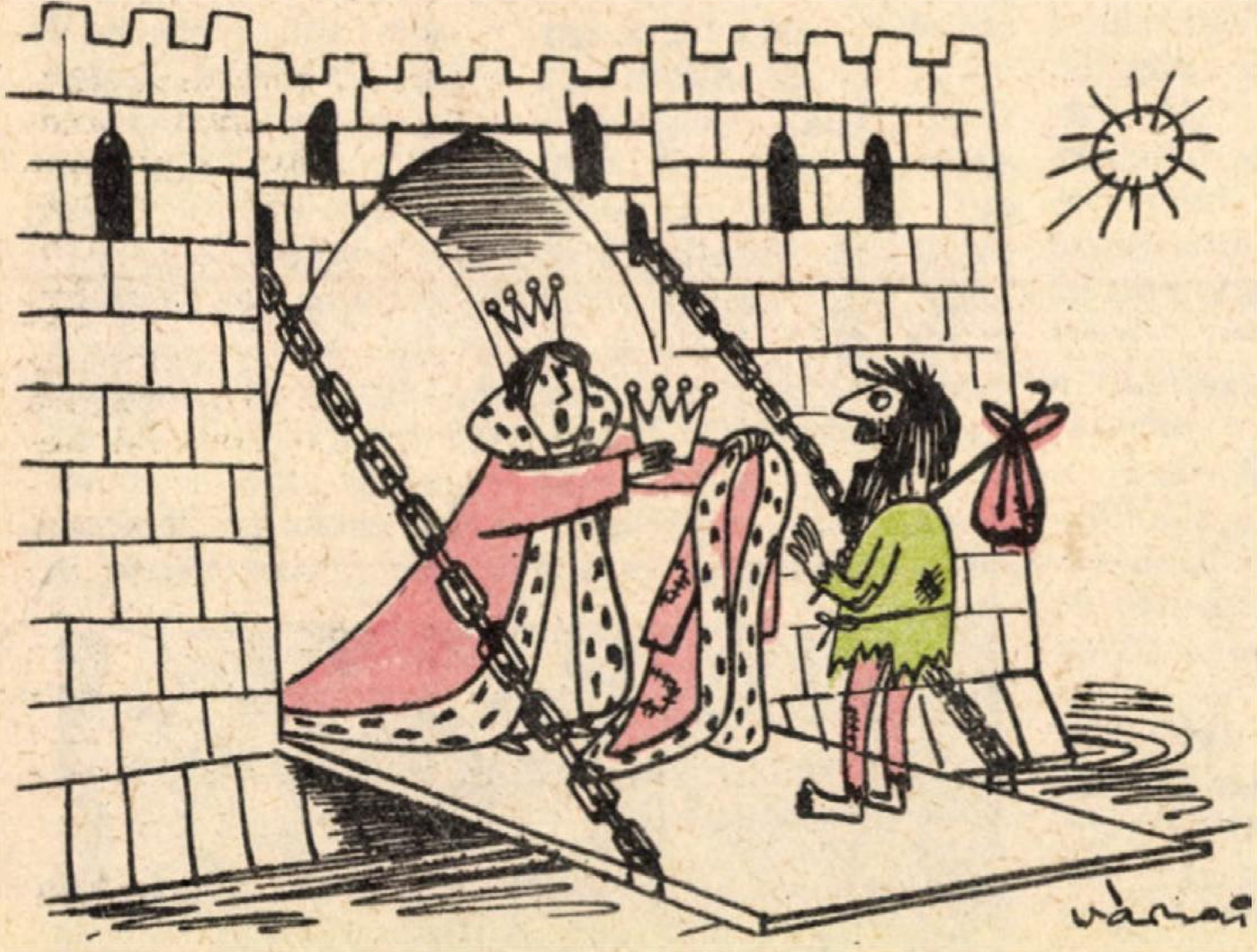

– Fogja, jó ember, néhány viseltes holmi a férjemtől . . .

Hegyi járat

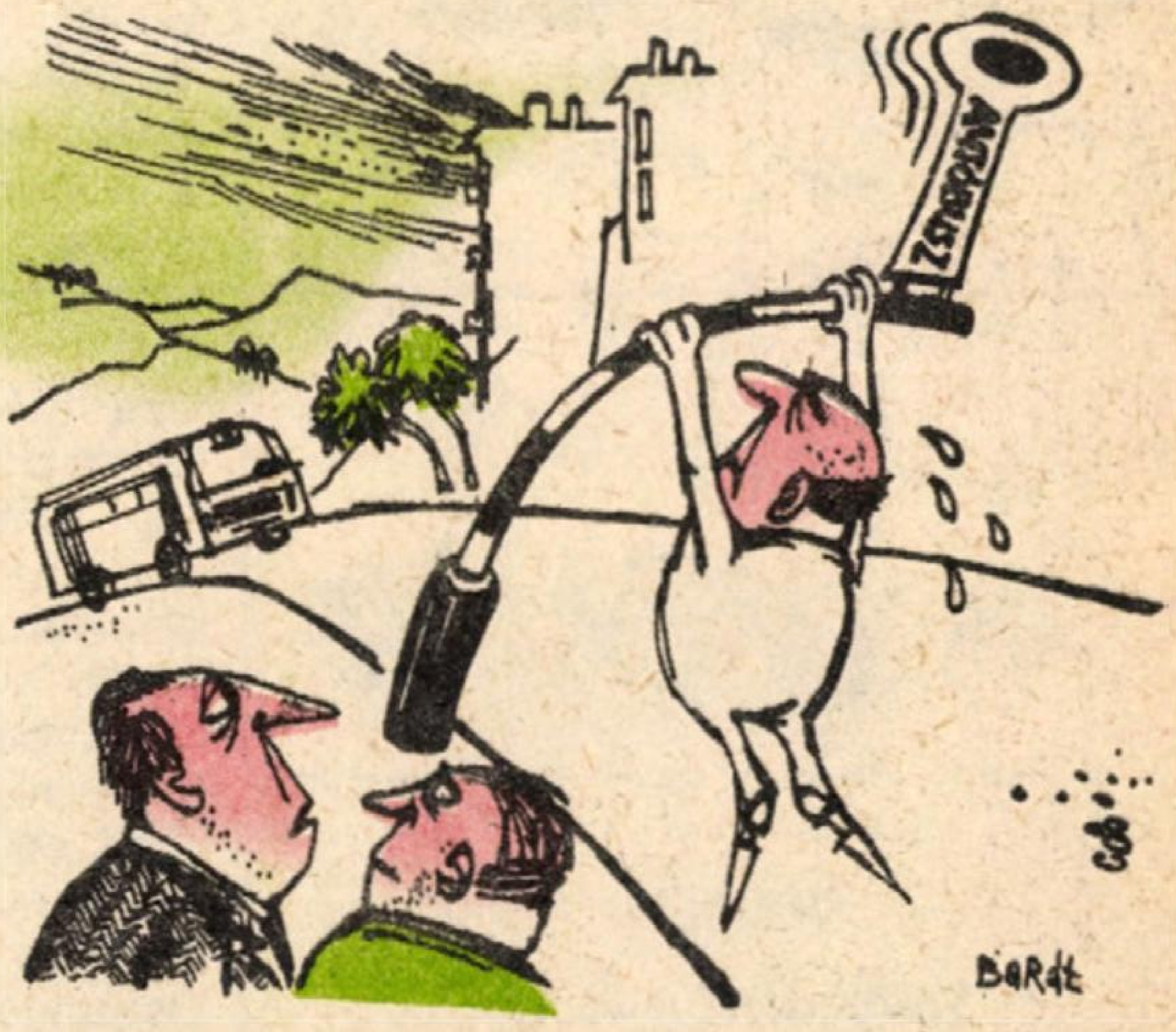

– Talán most megáll.

Női KÖZÉRT-vezető

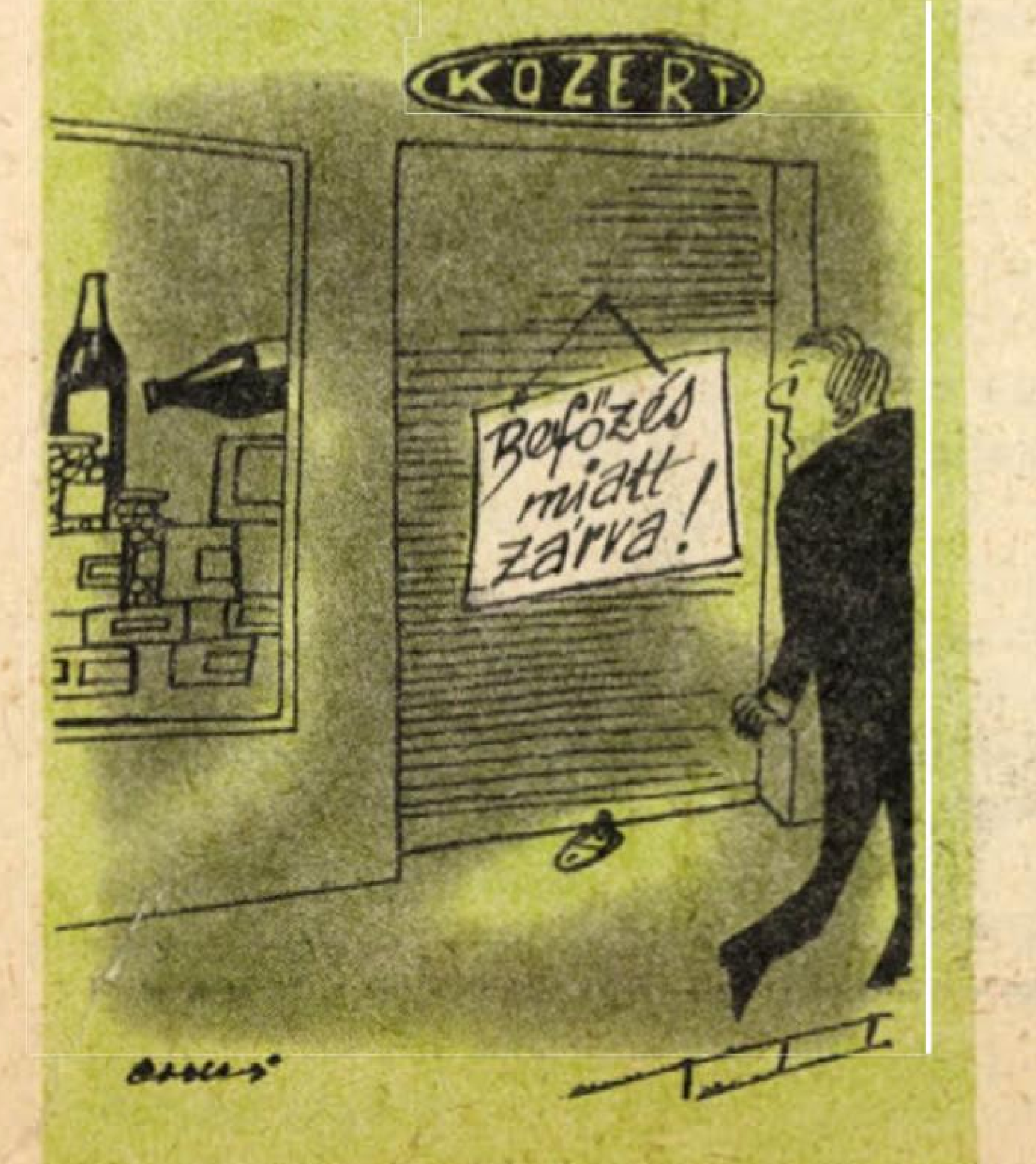

Nyár van

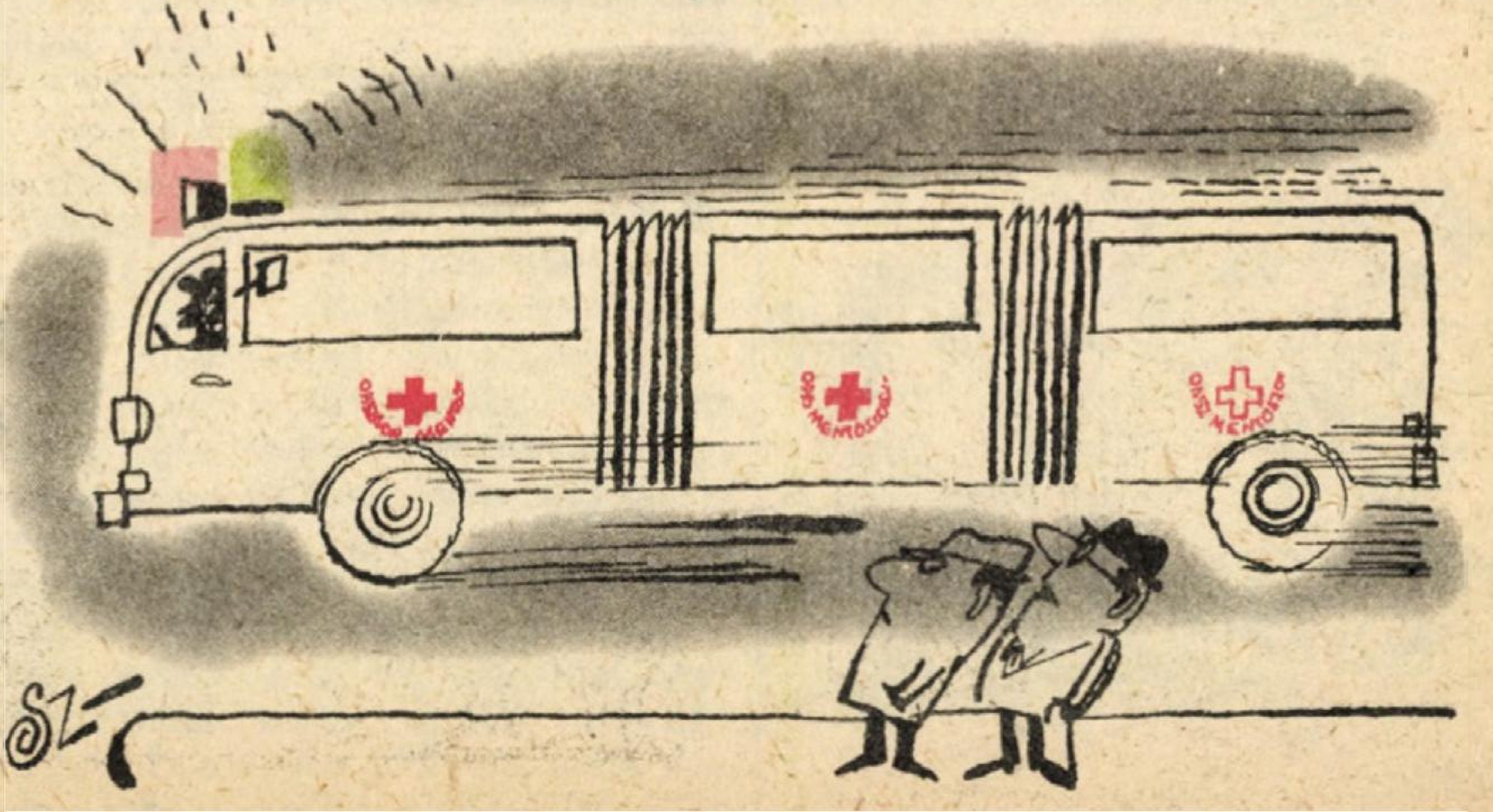

– Ételmérgezéshez vonul ki!

Érthető

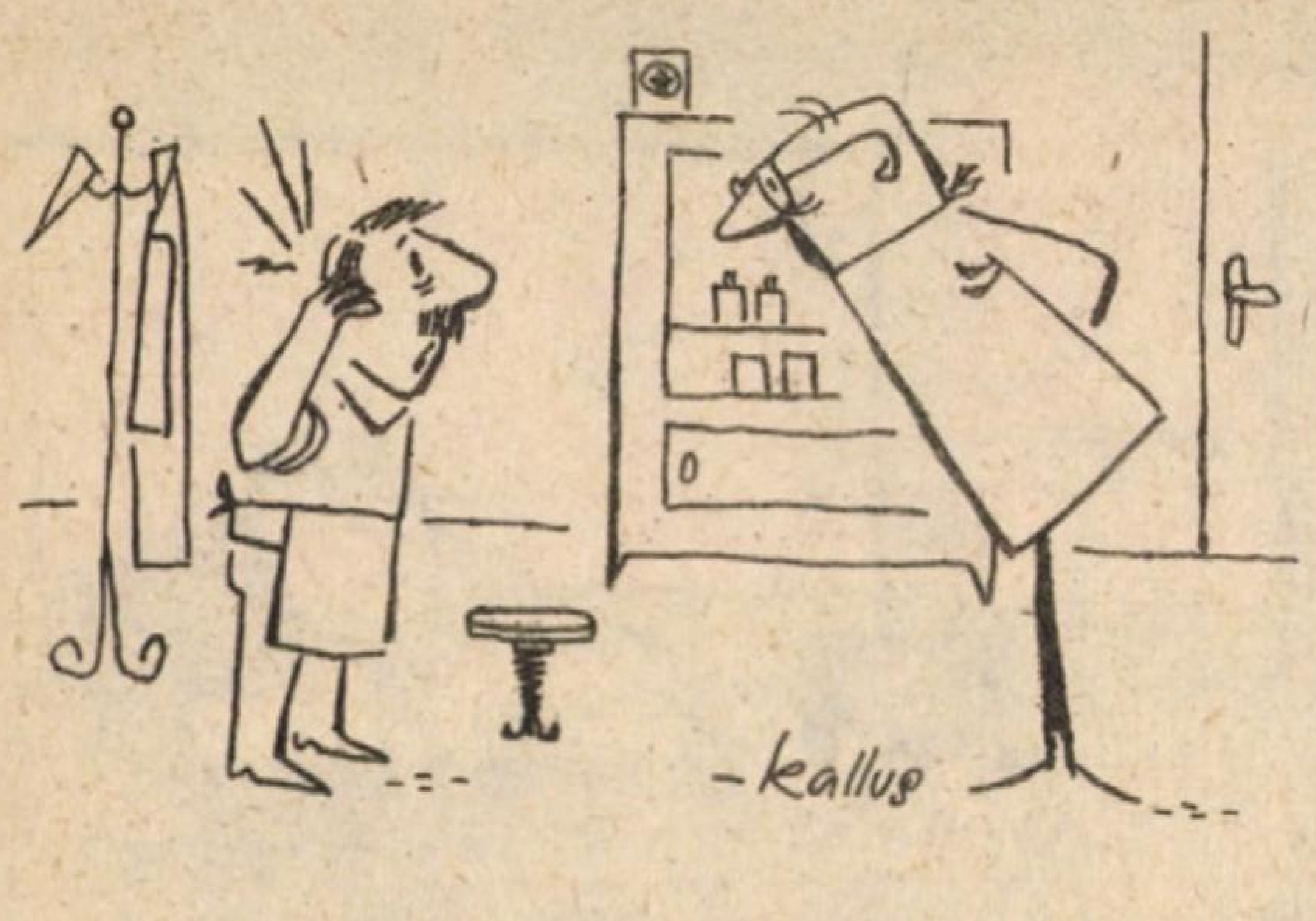

– Állandóan cseng a fülem, doktor úr!
– Mi a foglalkozása?
– Házfelügyelő . . .

Bajnoki mérkőzésen

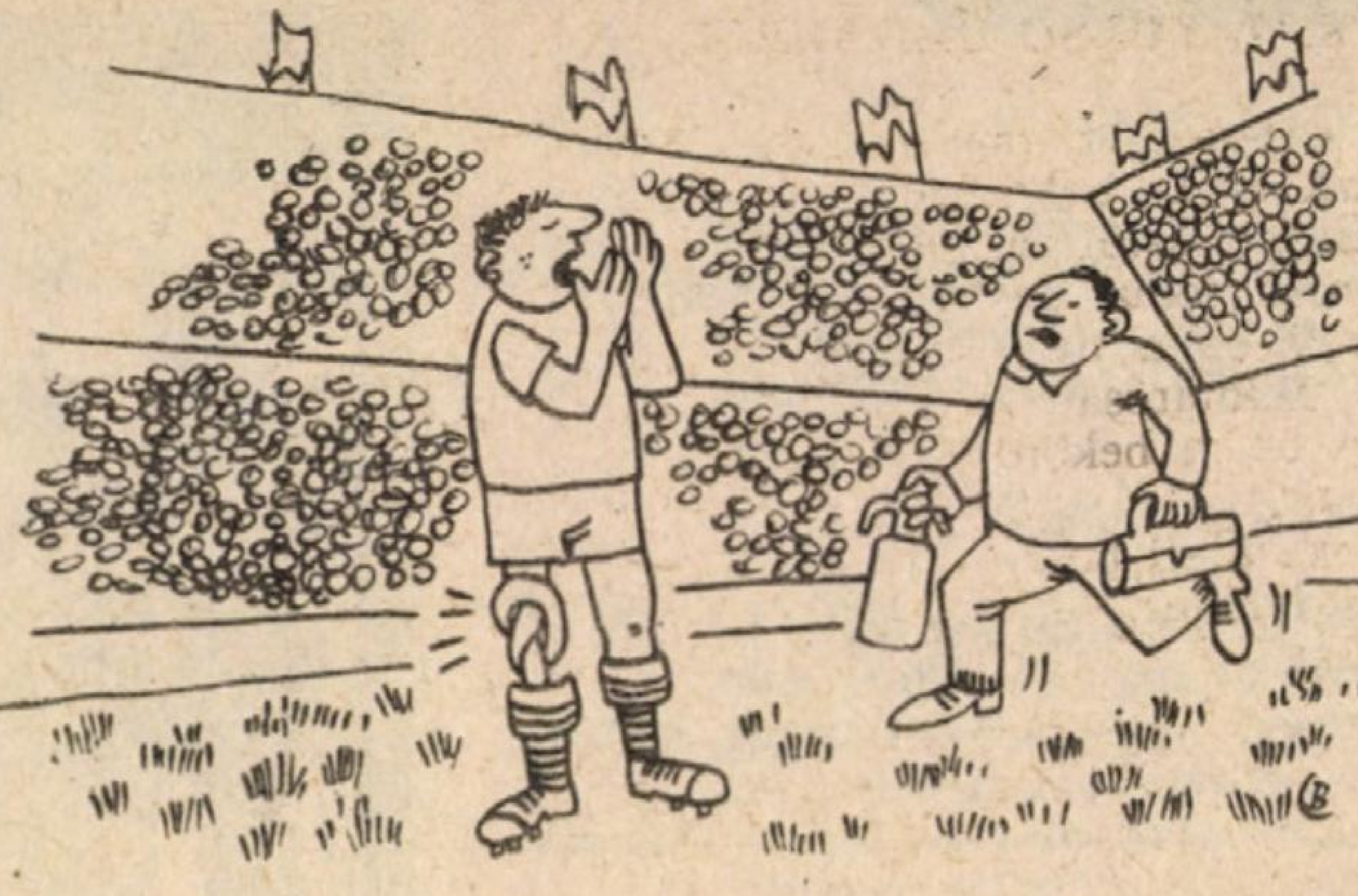

– Görcsöt kapott a lábam!

A strandon

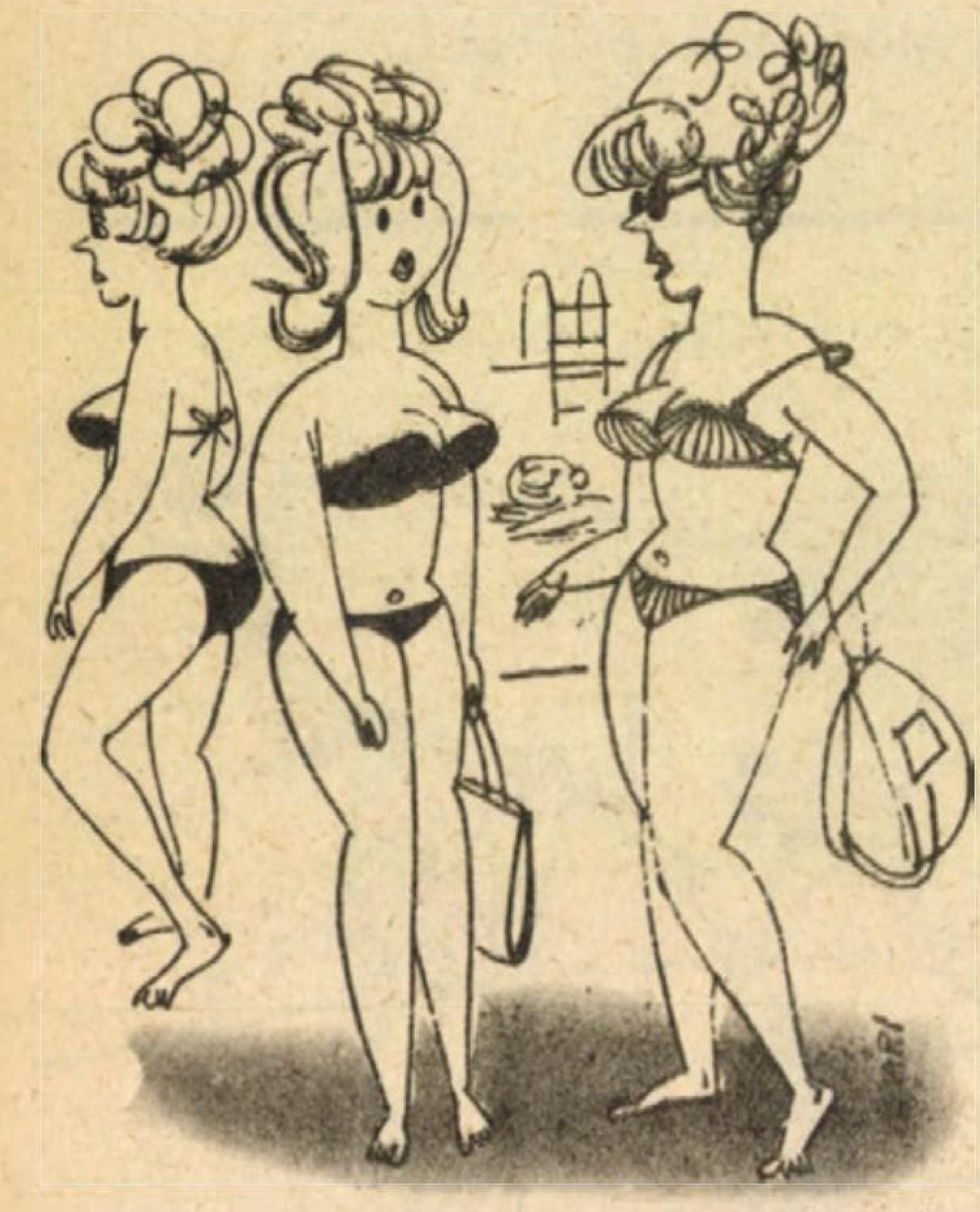

– Tudod, én nem szeretem a miniszoknyát . . .

Szórakozott muzsikus

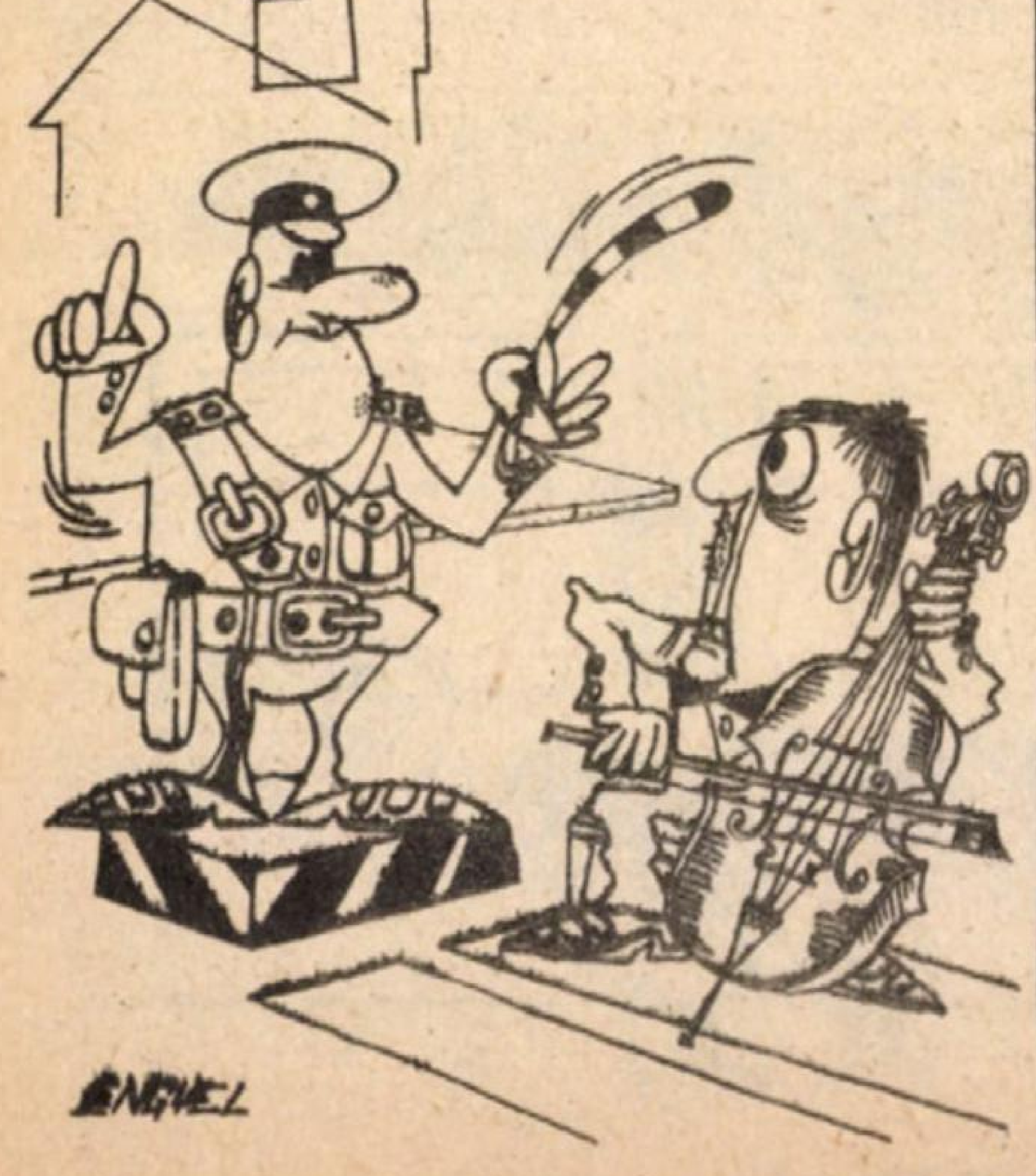

a nagy énekes

Pietro Ciavaradossi, a világhírű tenorista már idegrohamot kapott, ha az újságírók megkérdezték tőle, hogyan lett operaénekes. Már elmondta, hogy eredetileg asztaliteniszező akart lenni, de kiesett az első versenyen, mert nem tudta megszokni a tollszárfogást, s bánatában ekkor kezdett el énekelni. Hangja különben már pólyásbaba korában feltűnést keltett az egész környéken. Olyan magyarázatot is adott, hogy egyszer tiszteletlenül feleselt tanítójával, mire az így kiáltott rá: „Micsoda hang ez!" Akkor ő azt hitte, hogy a tanító megdicsérte a hangját, s ez a félreértett rendreutasítás keltette fel benne az énekesi elhivatottság érzését.

Amikor egyszer egy fiatal újságíró újra feltette neki a kérdést: „Hogyan lett énekes?" — méregbe jött, és a következőket mesélte el:

— Egyszer egy fiatalember felmászott a fára, ott kényelmesen elhelyezkedett, mert szerette a magaslati levegőt, és kedvére volt lenézni az embereket. Amint így nézelődött, hirtelen megéhezett. Jókora sajtot vett elő a zsebéből, s mivel meglehetősen falánk volt, akkorát harapott a sajtba, hogy az egész nagy darab ott lógott a szájában. Arra ment egy vörös hajú, középkorú férfi, s nagy ravaszul — egészen olyan volt, mint egy róka — dicsérni kezdte a fiatalembert, hogy ilyen meg olyan daliás férfi, délceg és megnyerő arcú, s az már szinte a természet túlzottan pazar bőkezűsége lenne, ha mellékesen szép énekhangot is kapott volna a sorstól. Ilyen csoda persze nincs, hangsúlyozta a rókaképű, pedig de szép lenne! A fiatalember egy kissé megütődve hallgatta ezeket a hitetlenkedő szavakat, arra ugyanis büszke volt, hogy szépen tud énekelni. Majd a rókaképű így folytatta: „Hiába, a természetben nincs tökéletesség! Attól persze még nagyon kellemes életed lehet, hogy nem tudsz énekelni!" A fiatalember méregbe jött, s első haragjában olyan magas cét vágott ki, hogy csak úgy zengett az erdő. A sajtot persze kiejtette a szájából, mire a rókaképű felkapta, és mohón falatozni kezdett. A ravaszdi ugyanis csak azért beszélt, hogy megkaparinthassa a sajtot, mert nagyon éhes volt. A fiatalember, érdekes módon, nem is vette észre, amint a rókaképű csámcsogva fal, hanem az egyik dalt a másik után énekelte, lelkesen, önnön művészetében elmerülve. Végül a rókaképű annyira az énekszó hatása alá került, hogy megállt a kezében a sajt. Amikor a fiatalember elhallgatott, a rókaképű tapsolni kezdett, majd leszerződtette a fiatalembert. Ez a fiatalember ugyanis én voltam, a rókaképű pedig a Milanói Scala igazgatója.

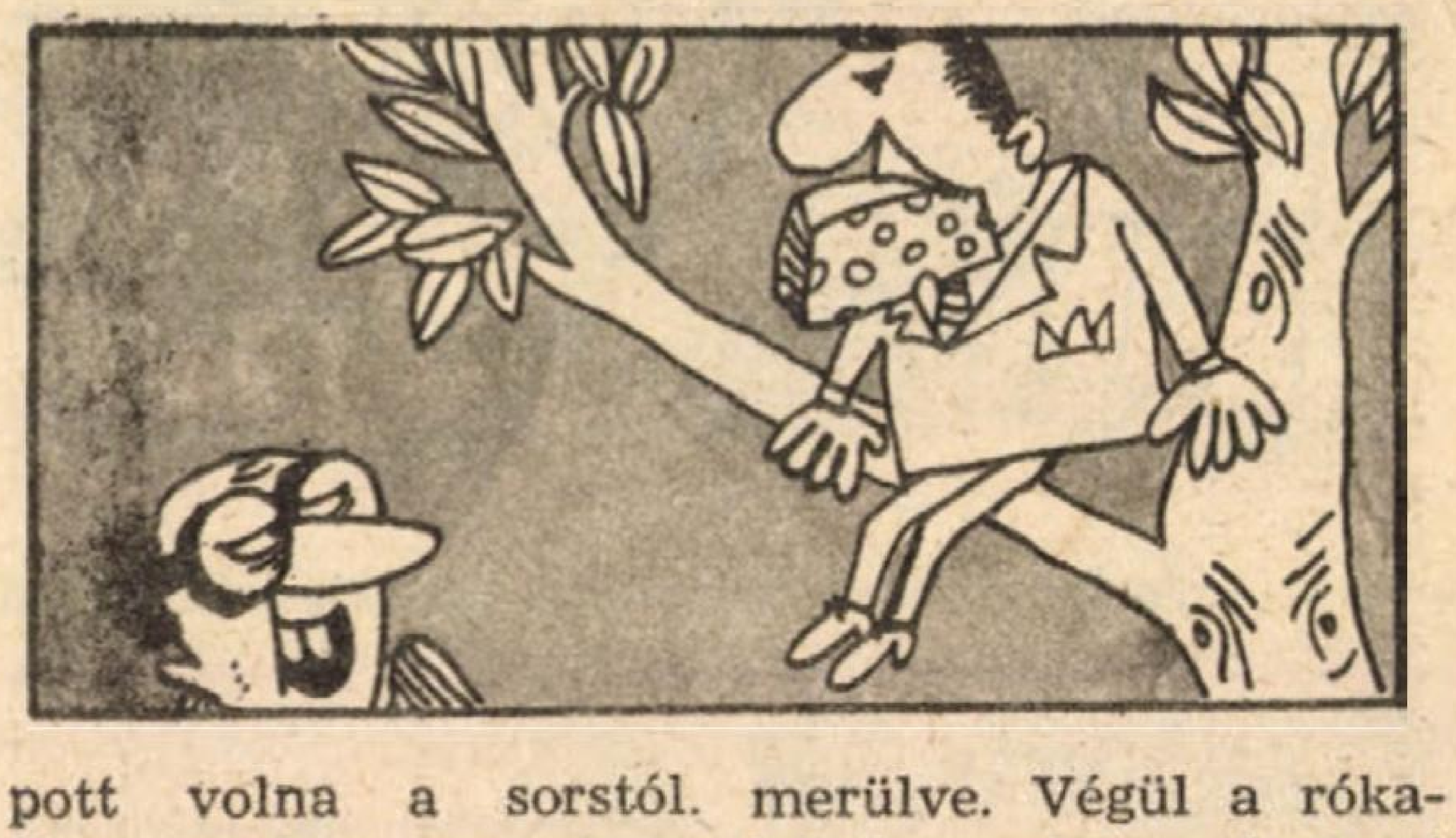

A fiatal újságíró szorgalmasan jegyezgetett, bólogatott, s a végén csak annyit kérdezett, hogy milyen volt a sajt: ementáli vagy trappista?

Feleki László

[redacted]

MI VAN A FAL TÚLSÓ OLDALÁN?

Egy napon azt tapasztaltuk, hogy **lakásunk** egyik helyiségének szellőzőnyílásán keresztül gázpernye és gázégéstermék tódul be, azután rendszeressé vált ez a nem éppen kellemes helyzet. Hamarosan kiderült: egy gázkémény beton bekötőcsöve lyukas, innen a baj.

A II. kerületi tanács építési osztálya életveszélyesnek nyilvánította a helyzetet. Egy idő után, amikor láttuk, hogy ez a végzés mit sem ér, szakvéleményt kértünk az ügyben illetékes Fővárosi Kéményseprő Vállalattól.

Kiszálltak a kéményseprők. Elmondták, hogy itt bizony nagy a baj, nemcsak gázpernye jöhet azon a lyukon, de gáz is! Ők is küldtek az életveszélyről pecsétes aktát a műszaki vezető aláírásával. Úgy látszott, itt a happy end.

Néhány nap múlva azonban újabb pecsétes írás jött. Ugyan kitől? A fentebb már említett műszaki vezetőtől. Azt írta, hogy főellenőrök jártak kinn, s megállapították (amit egyébként az ellenőrökkel mi is megtárgyaltunk): nem az egész kémény sérült, hanem a beton bekötőcsöve. A hiba kiküszöbölésérő1 pedig ezúttal már szó sem esett.

Őszintén szólva, nekünk nem annak az elvi eldöntése volt a fontos, hogy a kémény melyik részéből jön a gáz, amelytől esetleg megfulladunk. A gázkéményt felőlünk akár szétverhetnék, attól nem volna nálunk szivárgás – a lyukas bekötőcső viszont éppen a mi szellőzőnkön fut keresztül.

Hogy miért látta ezt a tanács mérnöke és a vállalat alellenőrei, s miért nem látta a főellenőr? Mert a mi oldalunkról, ahonnan a berendezés elhelyezkedését egyáltalán látni lehet, a főrevizor meg sem nézte, mi a helyzet.

Itt már igazán csak a Fővárosi Tanács építési osztályának és a Kéményseprő Vállalat felettes szervének hiperszuper revíziója segíthet – feltéve, hogy ők megnézik majd, mi van a fal túlsó oldalán.

Sz. E.
Bp., II., Mártírok útja 35.

ÓPIUMSZÍVÓ LETTE

Dél-Amerikában élő magyar hölgyismerősöm nemrégiben ellátogatott néhány napra Ó-Budapestre. A kifejezés tőle való:

— Ha óhaza van, Ó-Budapest is van.

A tőlem telhető legnagyobb szerénységgel kombinált honleányi lelkesedéssel mutogattam neki az óváros újdonságait — nem sok eredménnyel. Vendégem válaszai ilyesfélék voltak:

— A Gellérthegy kopasz. Az épületek kicsik. A Duna vize magas. A Sziget összement.

Még megpróbálkoztam egy óbudai kiskocsmával (a halászlé gyenge) és a szabadság-hegyi Vörös Csillag teraszával (na, de hol a svábhegyi Golf?), aztán fölhagytam a városnézéssel. Következtek a színházi esték (hova lették azok a régi jó színészek?) és az operaelőadások (itt valamikor Caruso megbukott — ma már nem bukik meg senki?) — és végül is kimerült a listám. Szomorúan baktattam vendégem mellett a körúton, nézegettük a kirakatokat (ízléstelenek), és magamban azt latolgattam: meddig terjednek a híres magyar vendégszeretet határai?

Így érkeztünk meg egy könyvsátor elé. Vendégem alkalmasint tudta, hogy írással foglalkozom, s hosszasabban időzött a sátornál.

— Nahát — mondta egy idő után. — Mennyi könyv!

Végre, gondoltam felvillanyozva, valami tetszik neki.

— Mennyi könyv — folytatta a hölgy zavartalanul —, és egyik vacakabb, mint a másik. Főleg a magyar könyvek.

Vérszemet kaptam. A kopasz Gellérthegy, az összement Sziget és a svábhegyi Golf — egy pillanat alatt az agyamba tolult az elmúlt néhány nap minden gyötrelme, na megállj, gondoltam, megállj, te bestia. Hangosan pedig ezt mondtam:

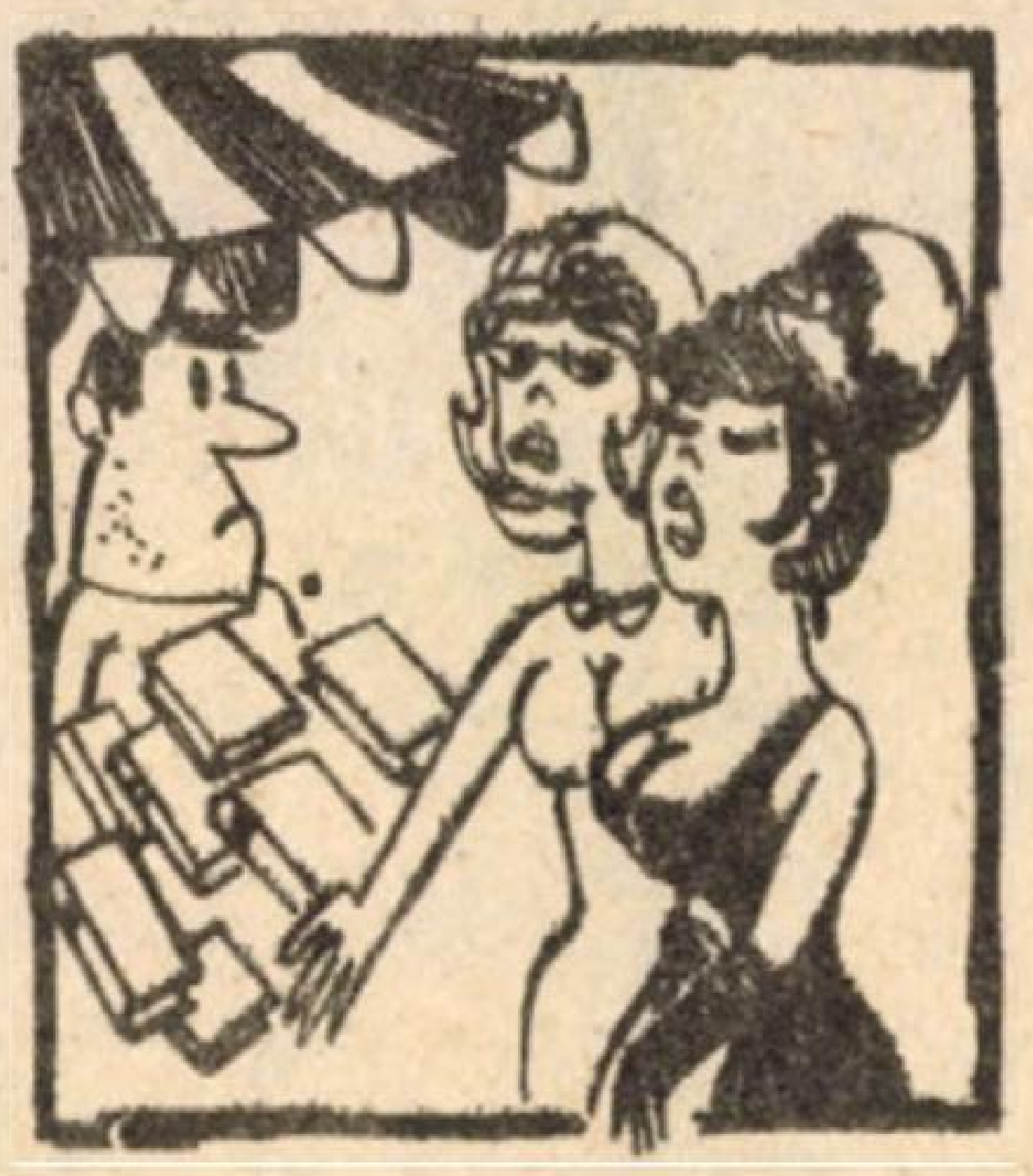

— Az egész magyar irodalom vacak.

— Ugye? — nézett rám a hölgy. — Jó, hogy elismeri. Kit adott ez az ország a világirodalomnak? Mondjon csak egy nevet.

— Senkit.

— Az egész egy nagy nulla.

— Két nagy nulla.

— Főleg a mai magyar irodalom.

— Az aztán legfőként.

— Úgy értem, a ma élő írók.

— Teljesen igaza van.

A hölgy gyanakodva nézett rám, és emelt hangon folytatta:

— Különösen a nőkre gondolok! Hogy foghat tollat egy nő? A nők dolga a fajfenntartás! A férfiaké a szellemi alkotás! Ezen nem változtat semmiféle látszat-egyenjogúság!

— Úgy van! — vágtam rá együttérzéssel. A hölgy kivörösödve kérdezte:

— Akkor maga minek ír?!

Óvatosan körülnéztem, majd a hölgy füléhez hajolva így szóltam:

— Valamit csak kell csinálni. Elfogyott a kábítószerem.

Amit se halászlé, se tokaji nem tudott elérni, megtette ez a mondat. A hölgy elégedetten, ragyogó szemmel, többször egymás után végigmért, és egész este jókedvűen rótta az óváros uteáit. Mikor pedig kikísértem a pályaudvarra, egy közös ismerősünknek félhangosan azt mondta rólam:

— Megéri a pénzét. A nagybátyja nemrég bukott le, hírhedt ópiumcsempész volt Montevideóban. Kilenc évet kapott, ismertem a nyomorultat.

Gergely Ágnes

A szokás hatalma

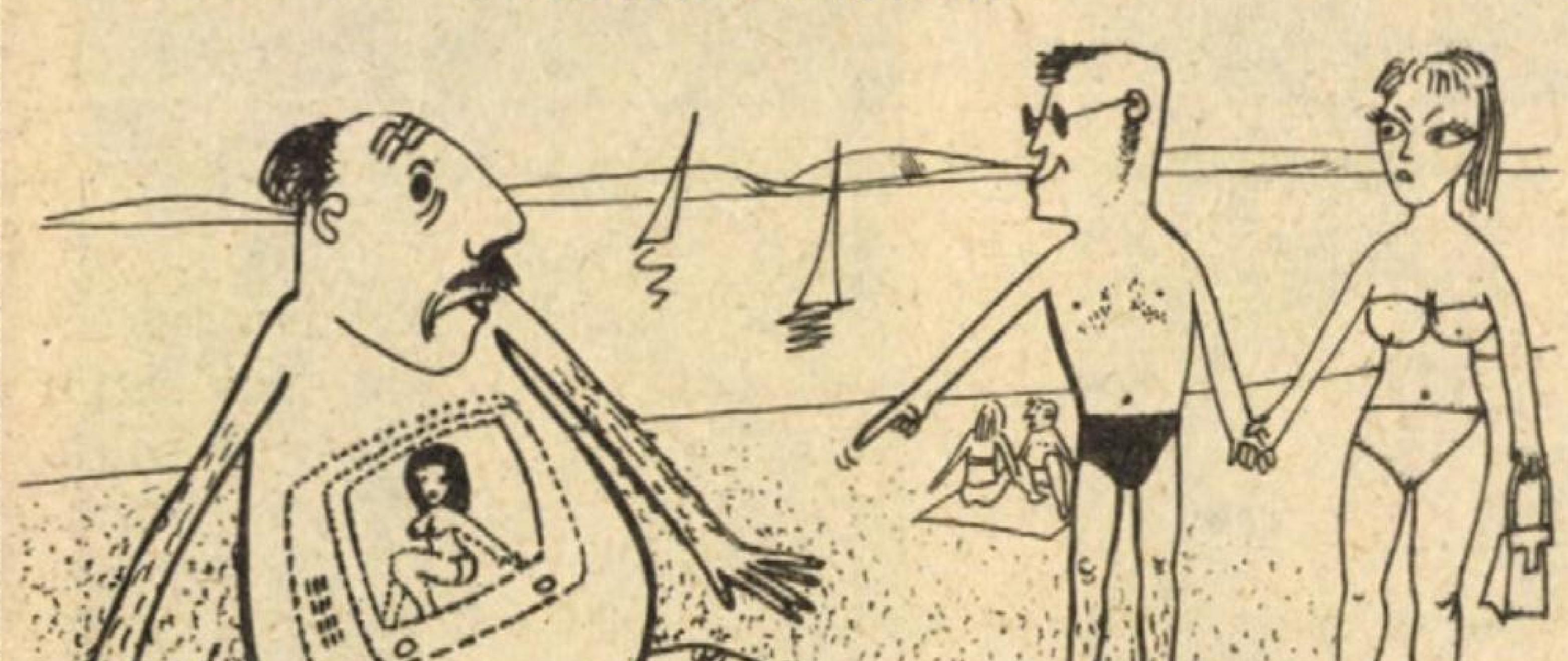

– Mondja, szomszéd, megnézhetnénk a tévét?

Féltékenység

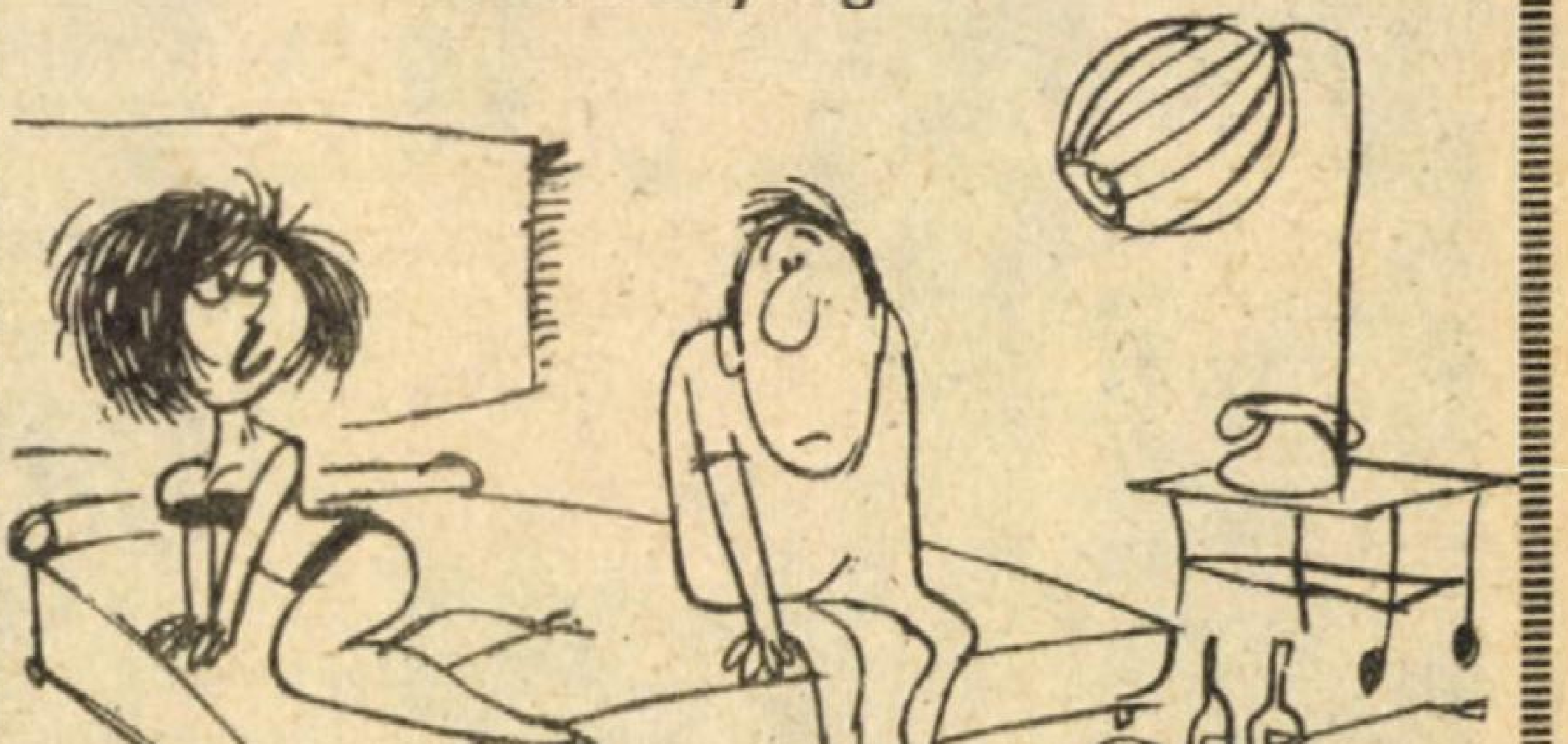

– Már megint a feleségeddel voltál moziban!

METEOROLÓGIAI FÉNYKÉPPÁLYÁZAT!

Őszinte örömmel olvastuk minap az újságban, hogy a Magyar Meteorológiai Társaság fényképpályázatot hirdet művészi színvonalú fényképfelvételekre, amelyek az időjárás jelenségeit vagy az időjárás hatásait ábrázolják.

Nos, a Ludas munkatársai az alábbi fotográfiákkal szeretnének pályázni . . .

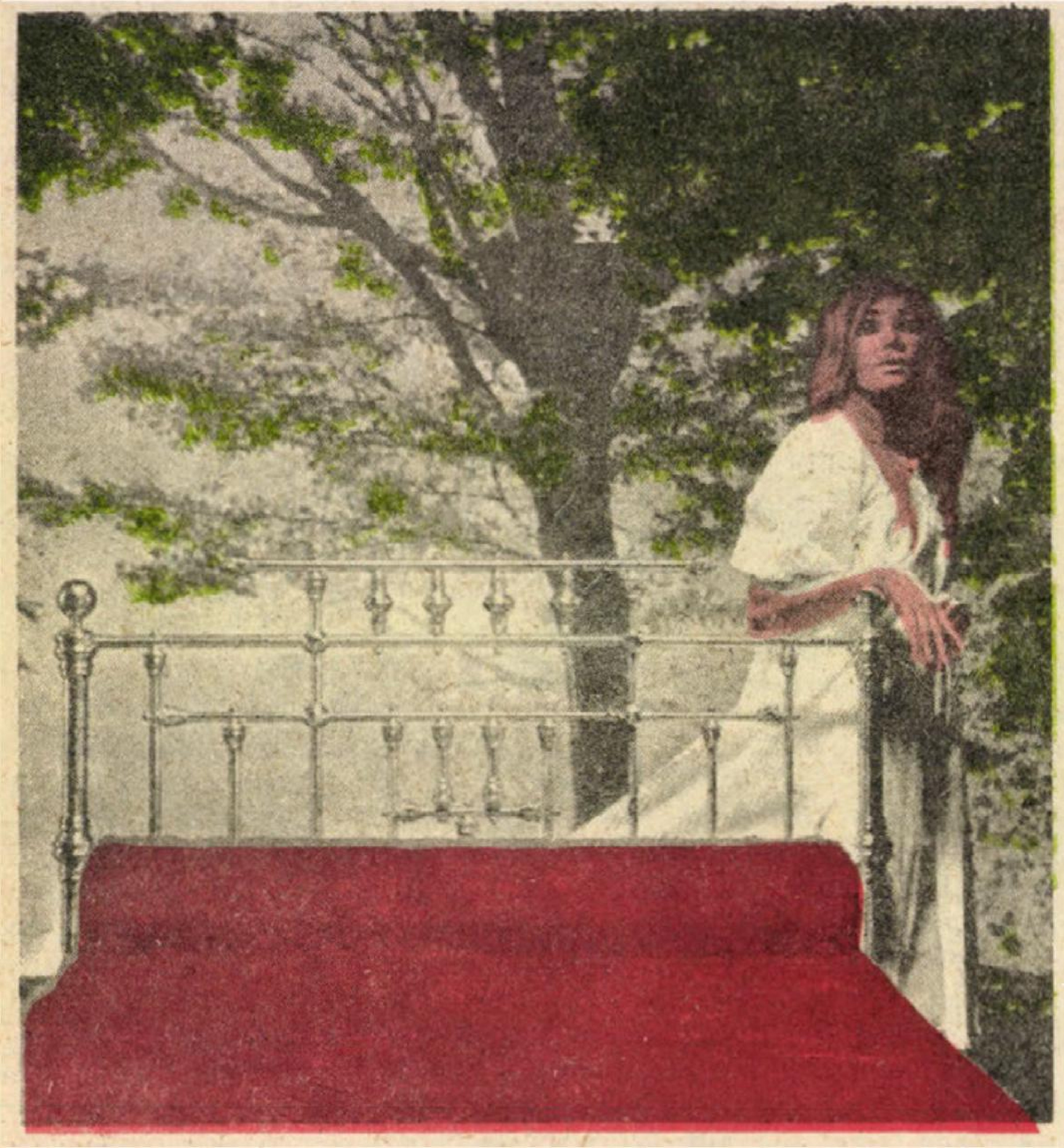

Az olyan tőkésországokban, ahol a klíma ezt lehetővé teszi, a hajléktalanok a tömegszállások helyett inkább a szabad ég alatt alszanak.

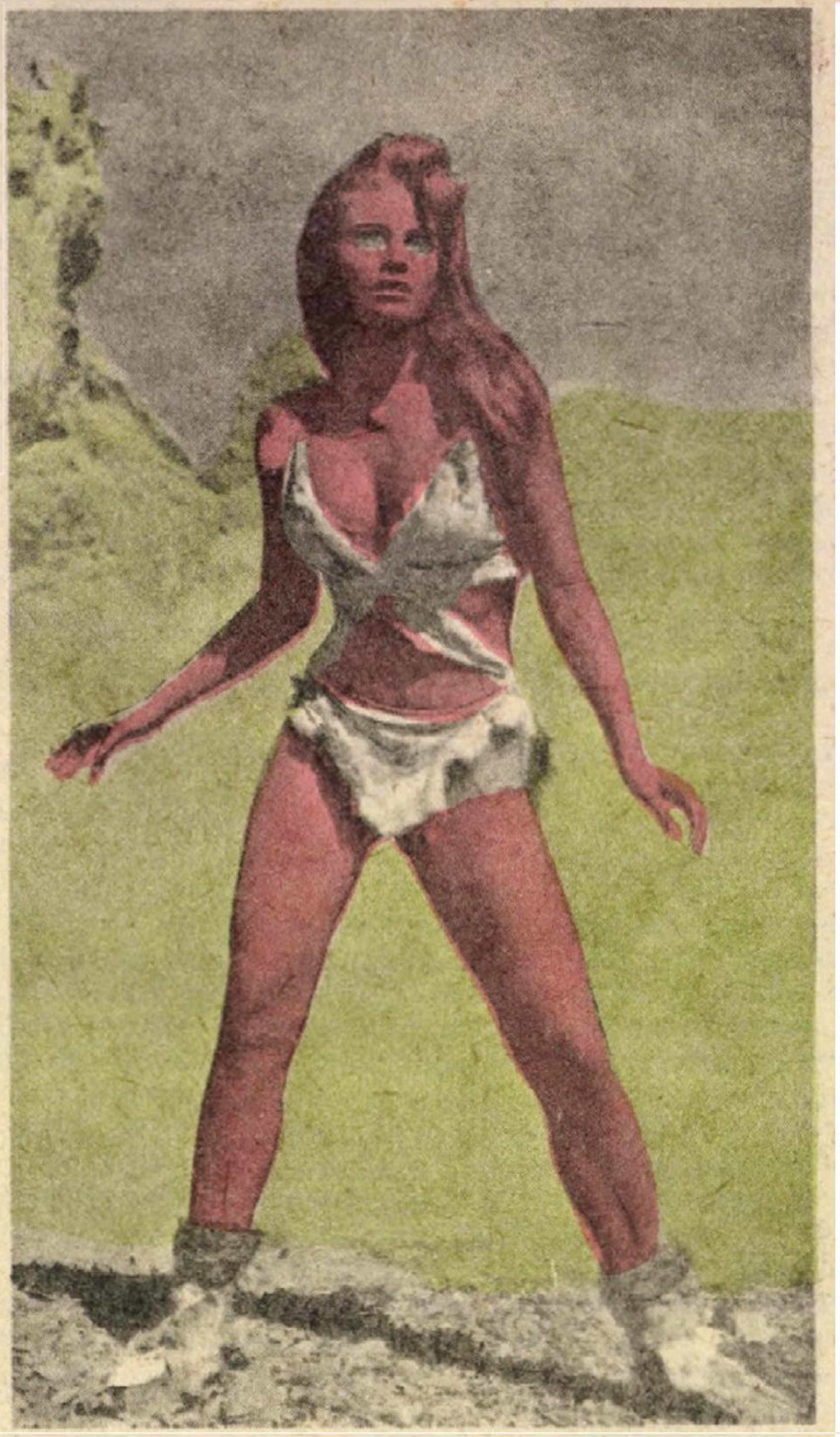

Ez a fiatal mexikói lány elegánsan felöltözve ment el hazulról, de a Pedro nevű hurrikán letépte a ruháját!

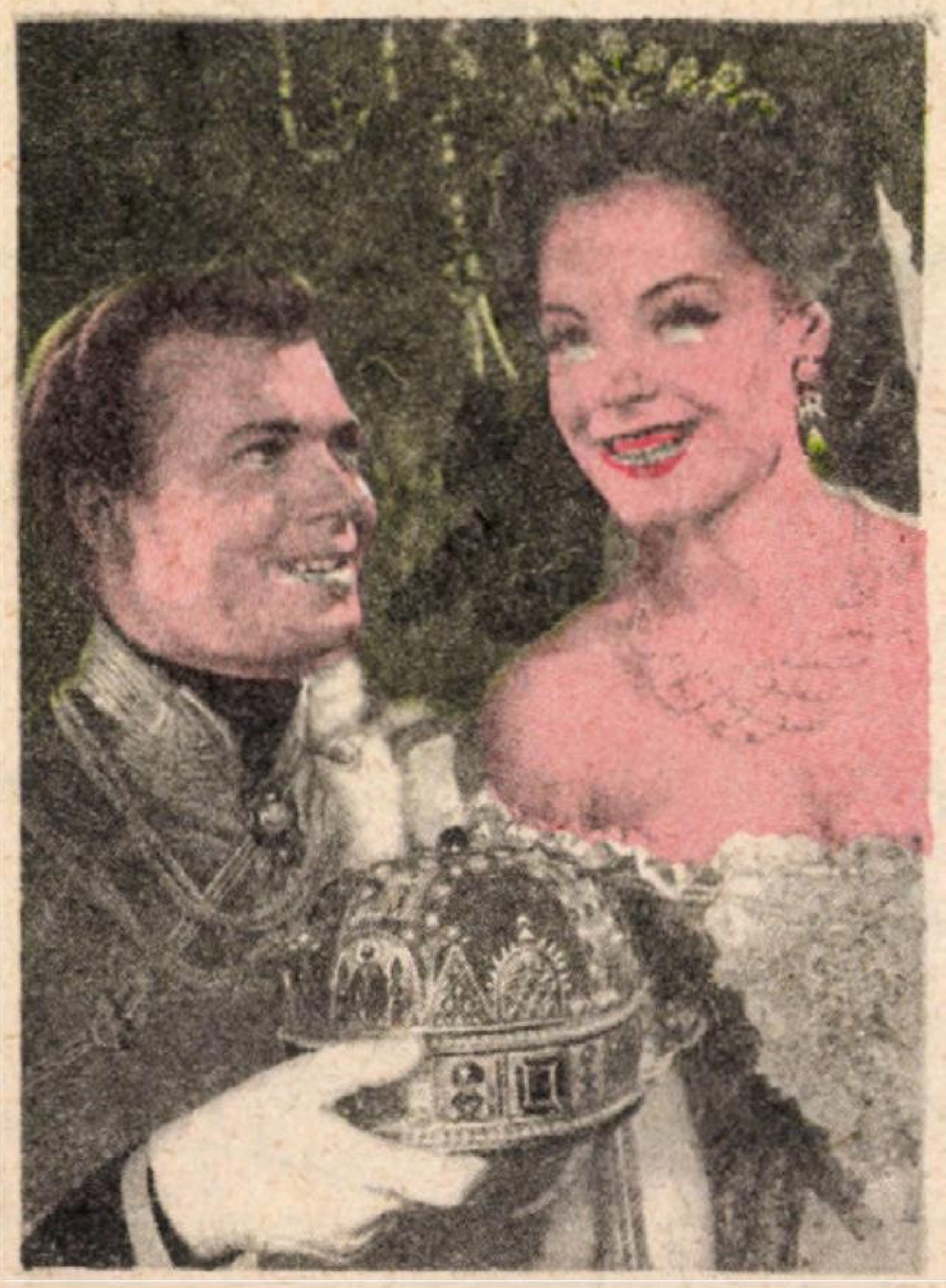

A jégeső által gyakorta sújtott vidékeken kalap helyett koronát viselnek.

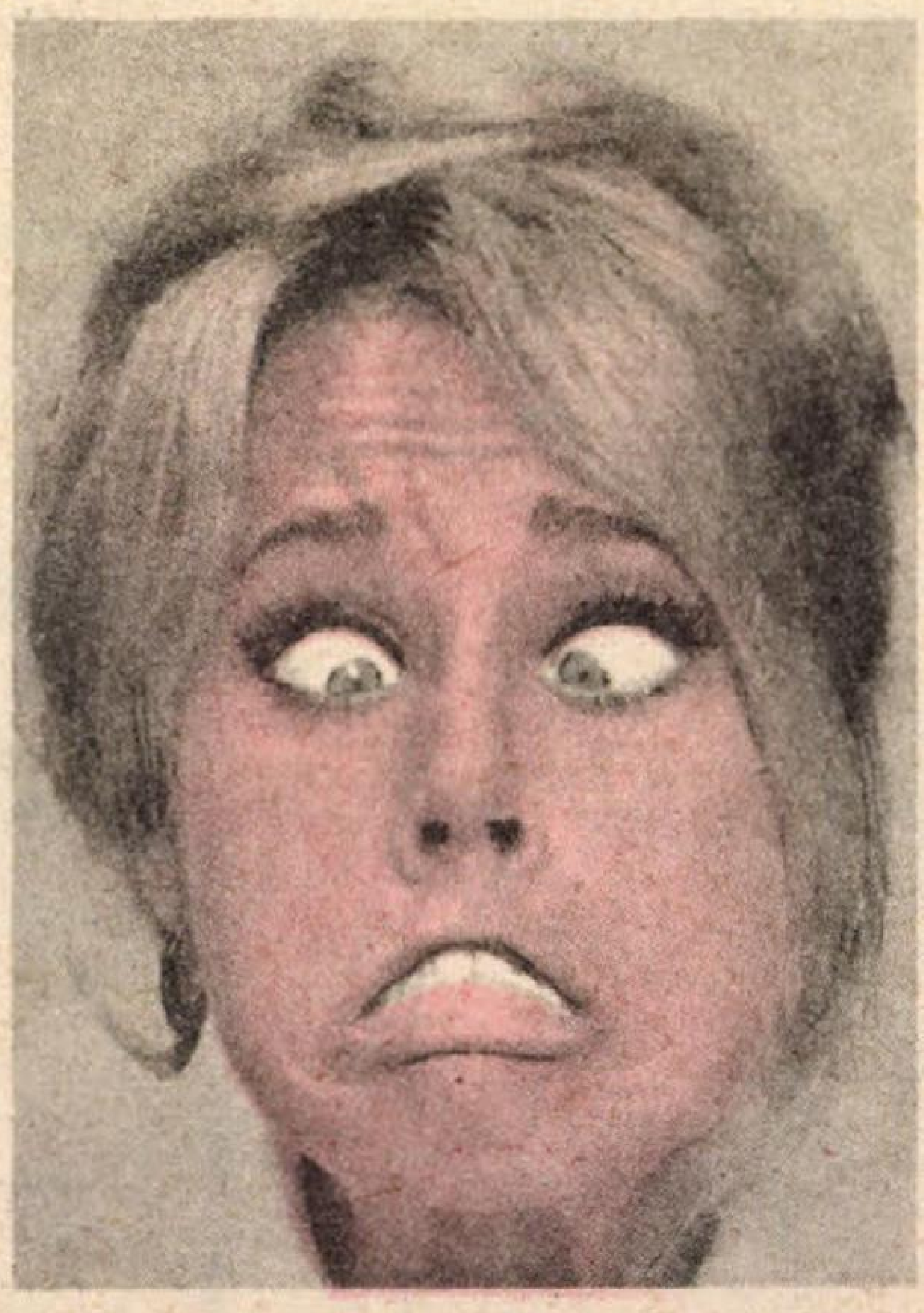

Némelyik ember idegrendszere különösen érzékenyen reagál a frontátvonulásokra . . .

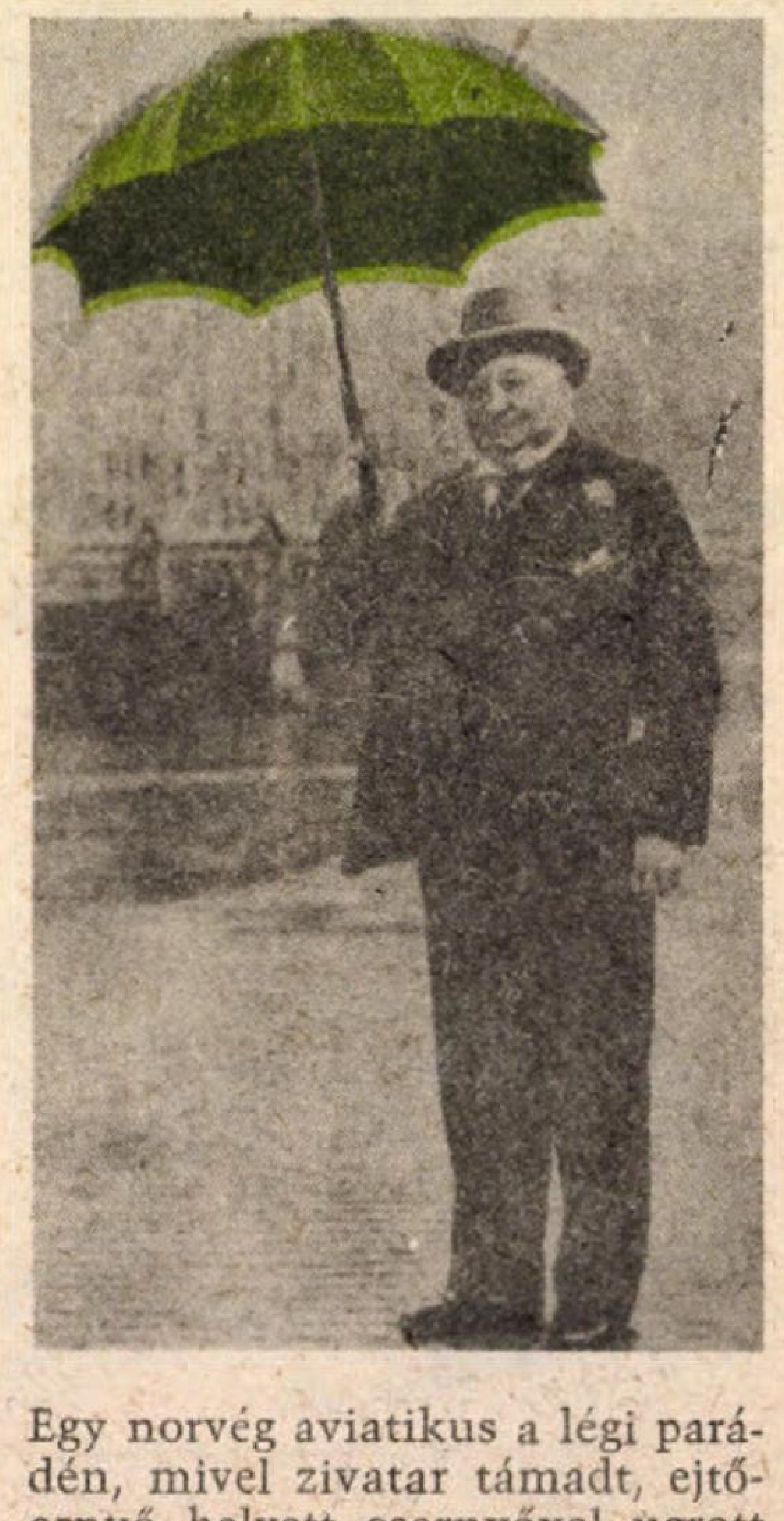

Egy norvég aviatikus a légi parádén, mivel zivatar támadt, ejtőernyő helyett esernyővel ugrott ki a gépéből. Képünk a földre érés pillanatában ábrázolja a bátor pilótát.

Szerelem

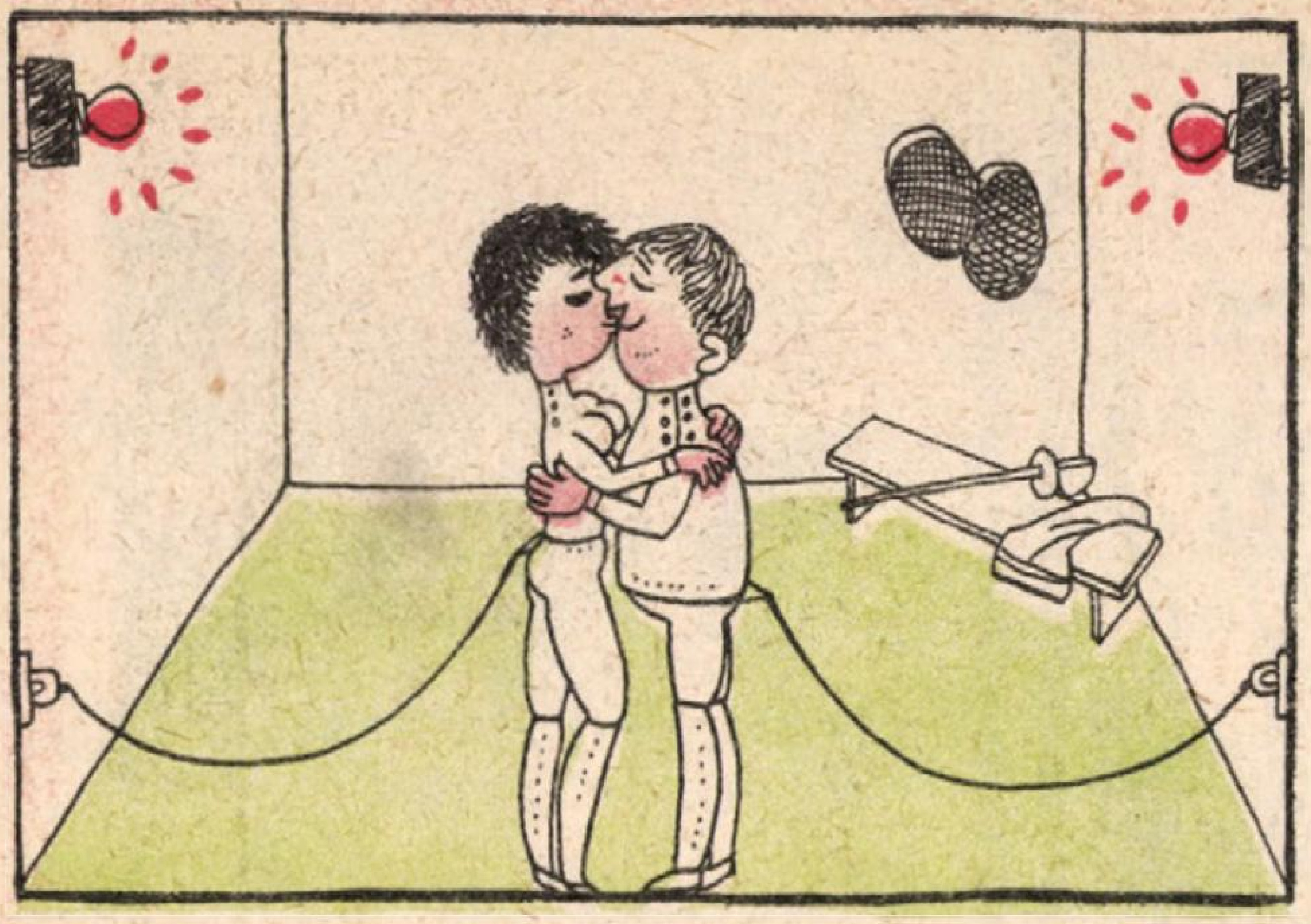

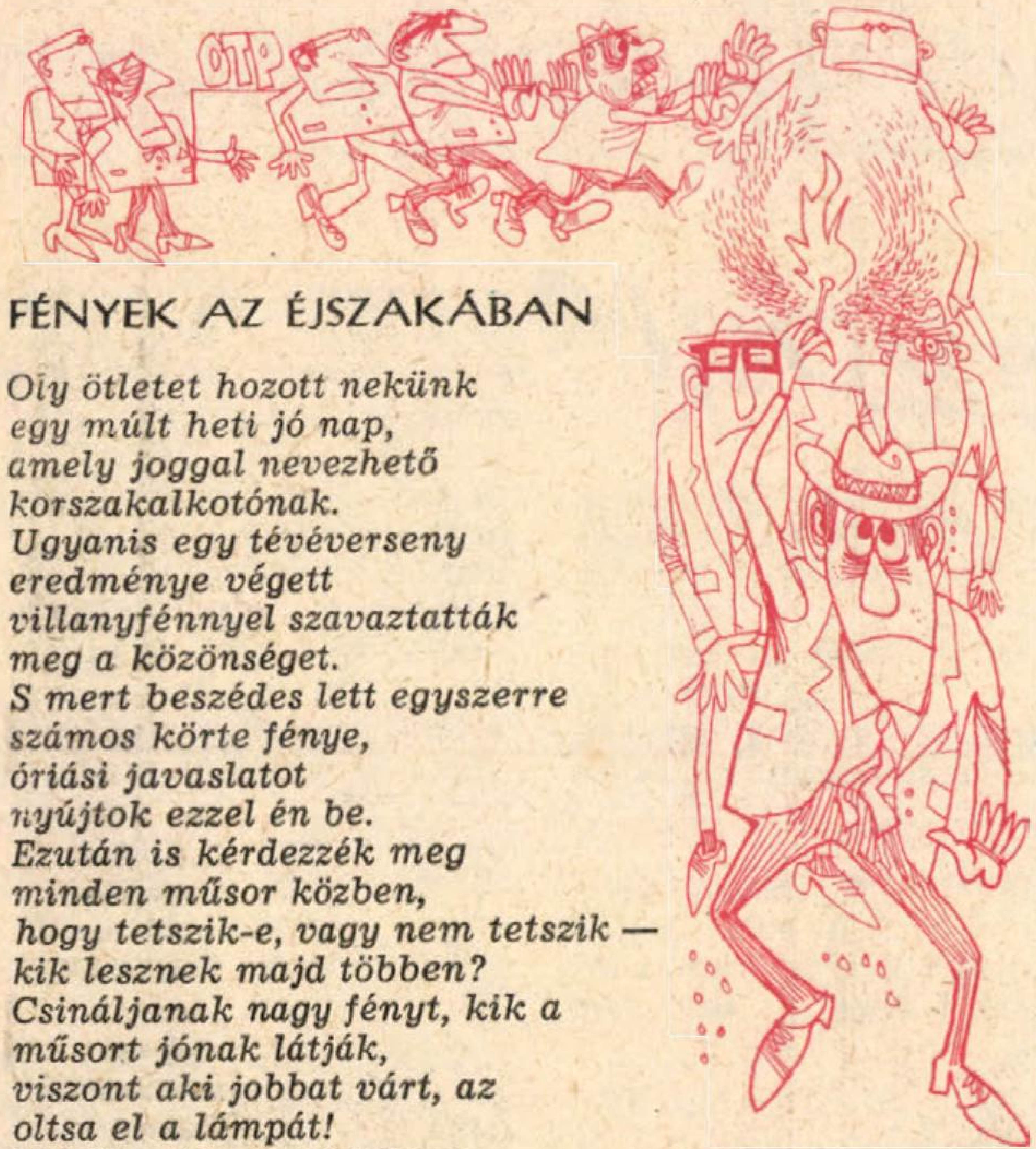

FÉNYEK AZ ÉJSZAKÁBAN

Oly ötletet hozott nekünk
egy múlt heti jó nap,
amely joggal nevezhető
korszakalkotónak.
Ugyanis egy tévéverseny
eredménye végett
villanyfénnyel szavaztatták
meg a közönséget.
S mert beszédes lett egyszerre
számos körte fénye,
óriási javaslatot
nyújtok ezzel én be.
Ezután is kérdezzék meg
minden műsor közben,
hogy tetszik-e, vagy nem tetszik —
kik lesznek majd többen?
Csináljanak nagy fényt, kik a
műsort jónak látják,
viszont aki jobbat várt, az
oltsa el a lámpát!
Ebből aztán nagy öröme
lesz az Otépének:
régen voltak az országban
áramtakarékosságban
ilyen eredmények!

Lovászy Márton

A fotós kisfia

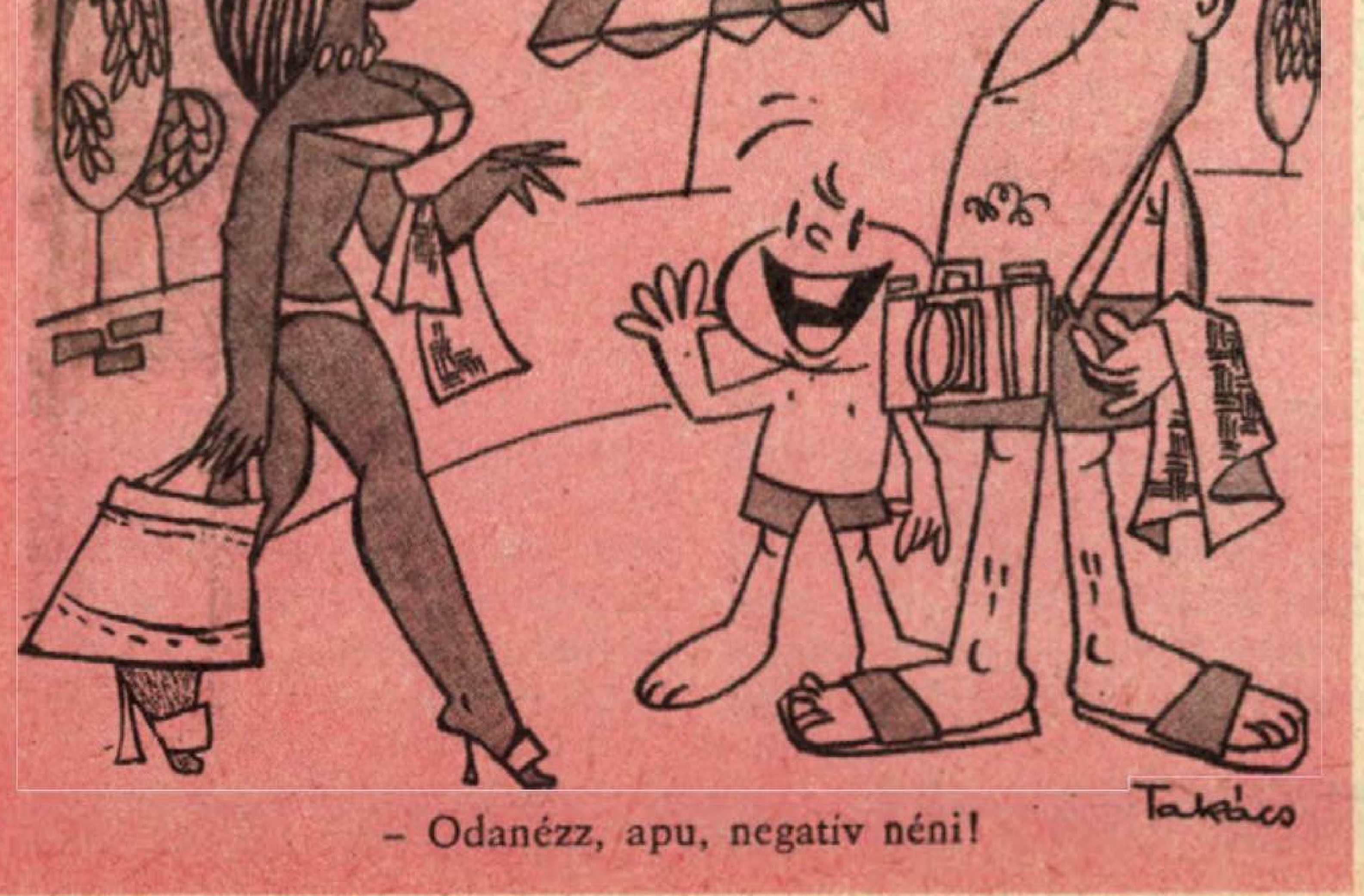

– Odanézz, apu, negatív néni!

ISMERT MONDÁSOK, MAI VÁLTOZATOK…

GOETHE: Több világosságot!

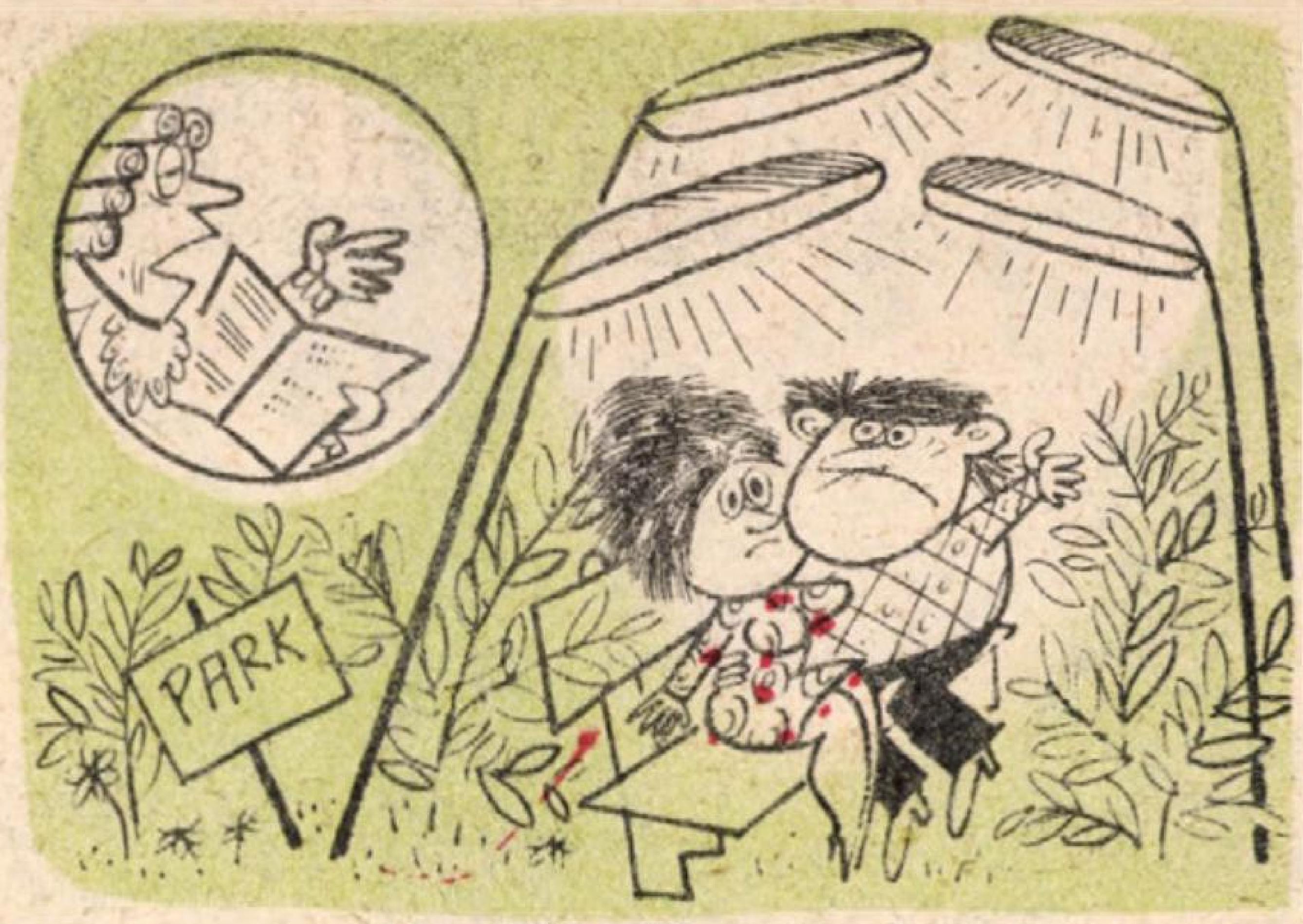

– Kevesebb világosságot!

DIOGENÉSZ: Embert keresek!

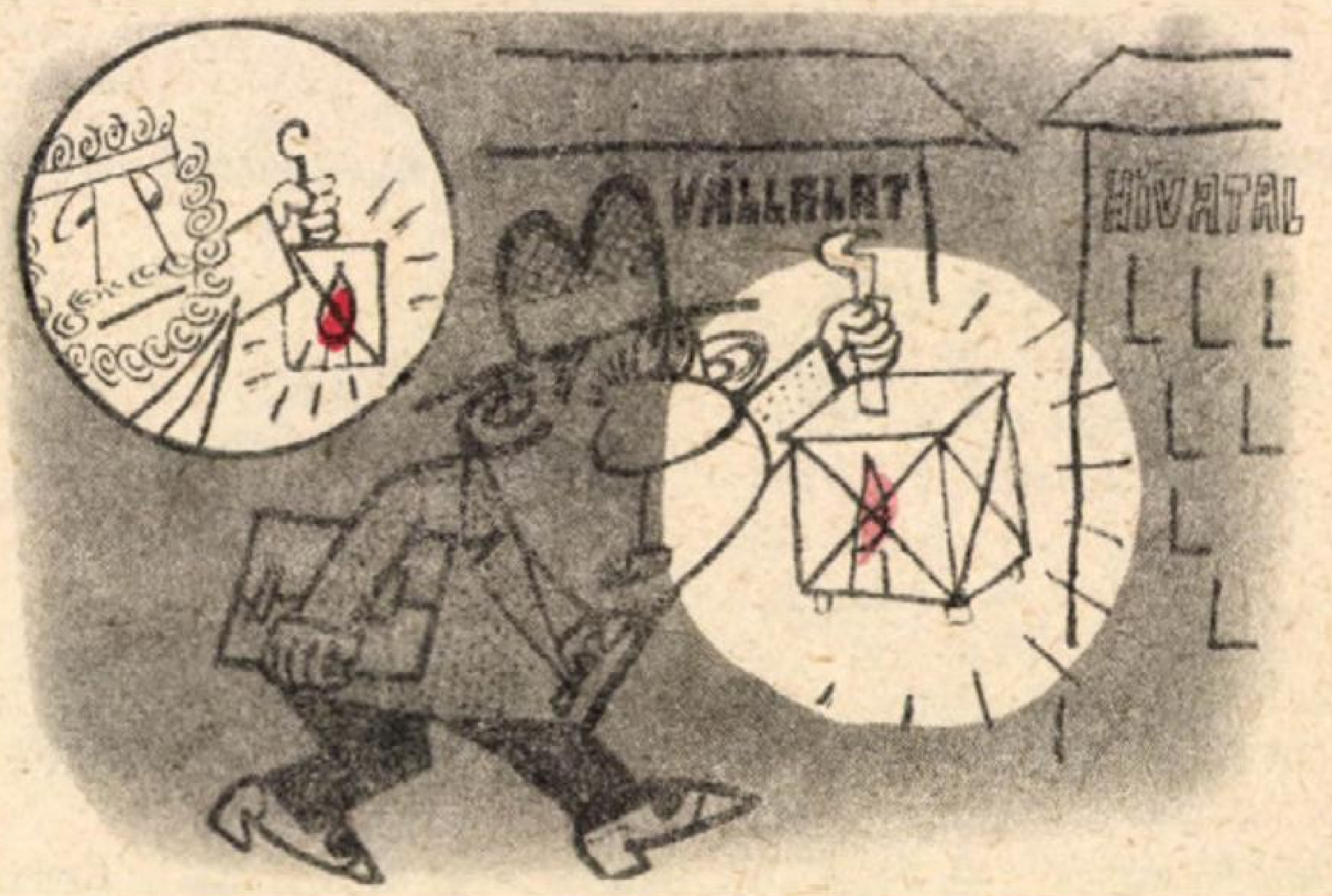

– Másodállást keresek!

MARIE ANTOINETTE: Ha nincs kenyér, egyenek kalácsot!

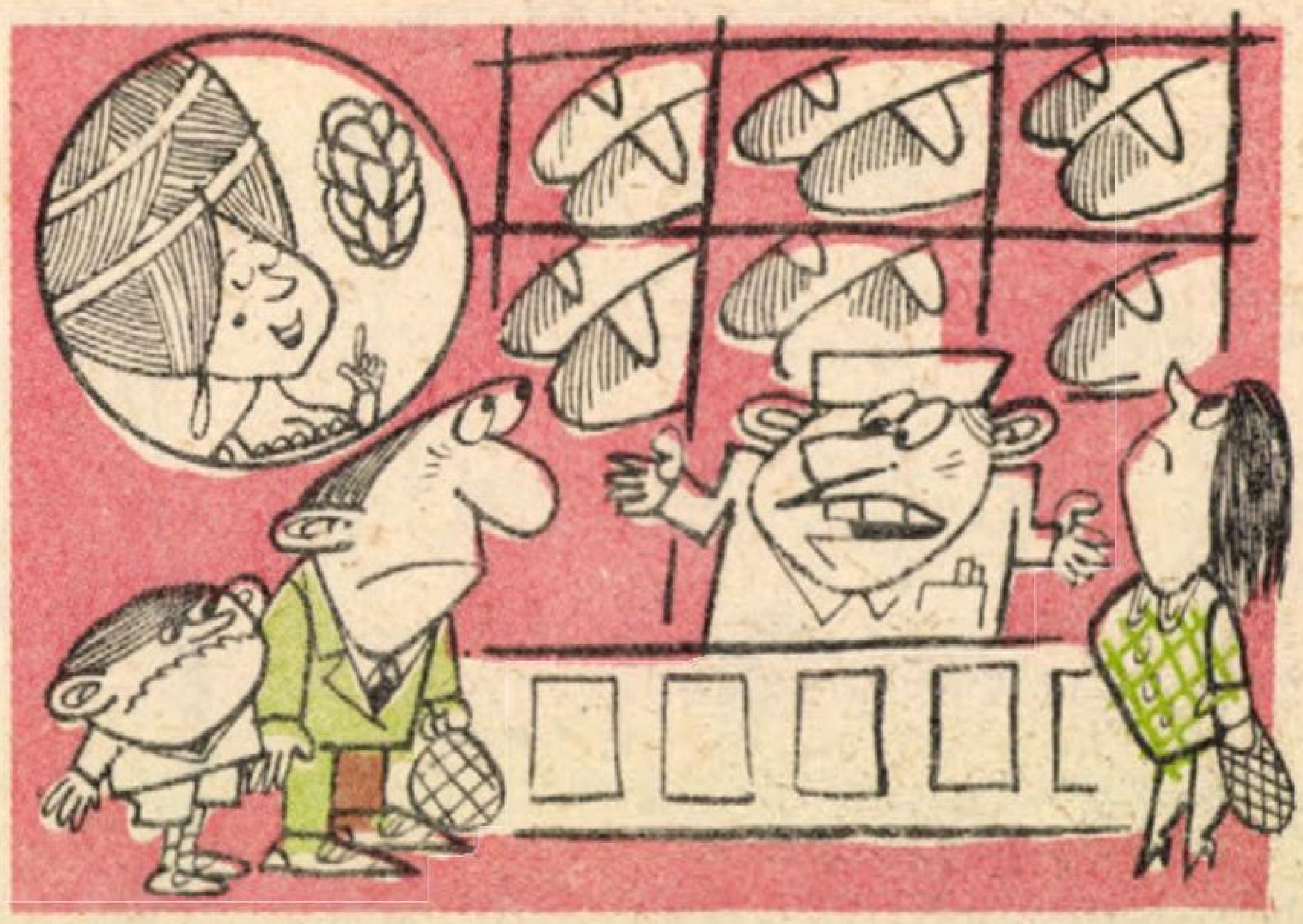

– Ha nincs mai, egyenek tegnapit!

IV. HENRIK: Minden alattvalónak tyúk főjön a fazekában!

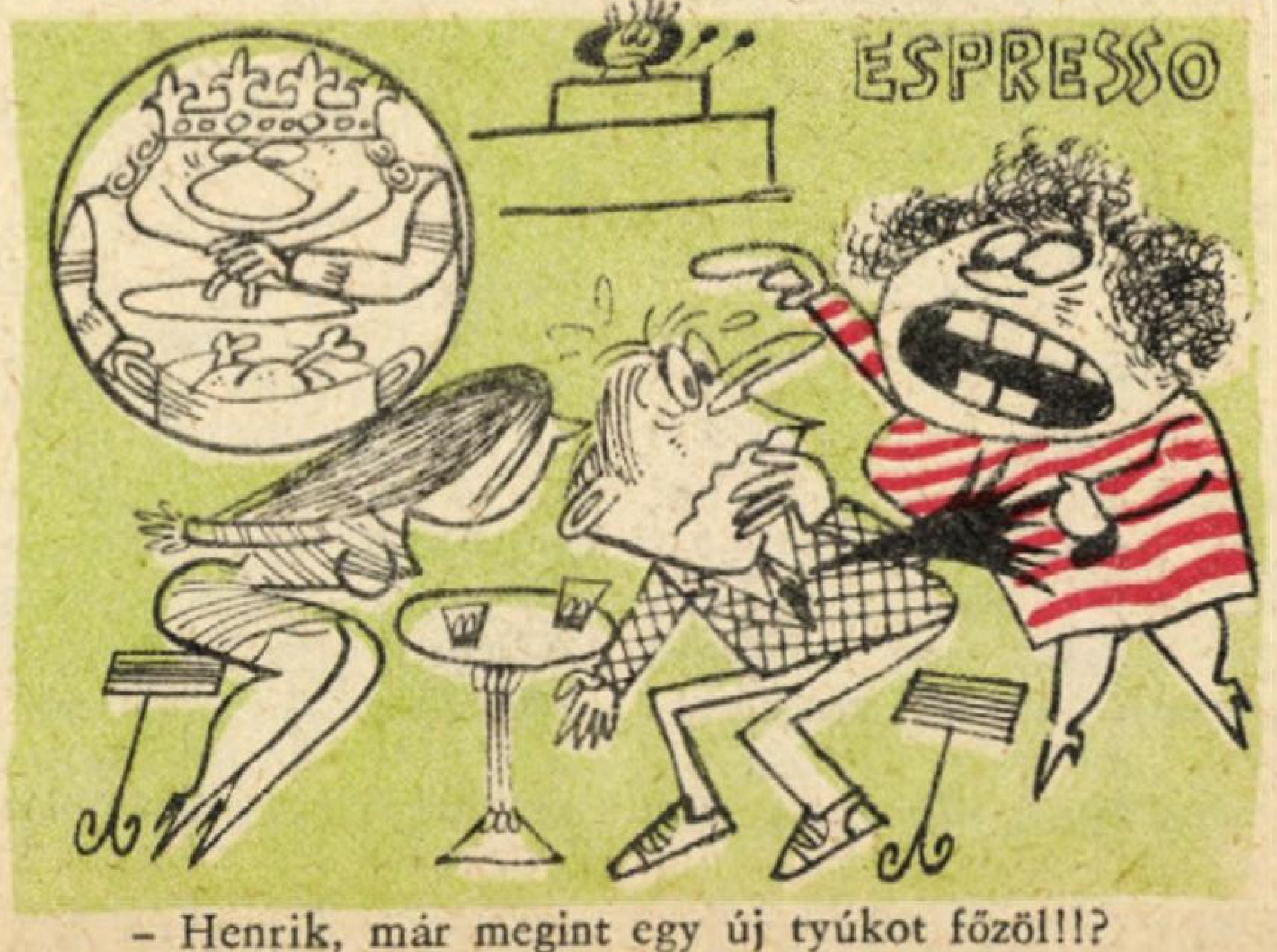

– Henrik, már megint egy új tyúkot főzöl!!!?

Fülöp György rajzai

Az idén szigorúbban ellenőrzik a tüzelőszállításokat

Szűr-Szabó József rajza

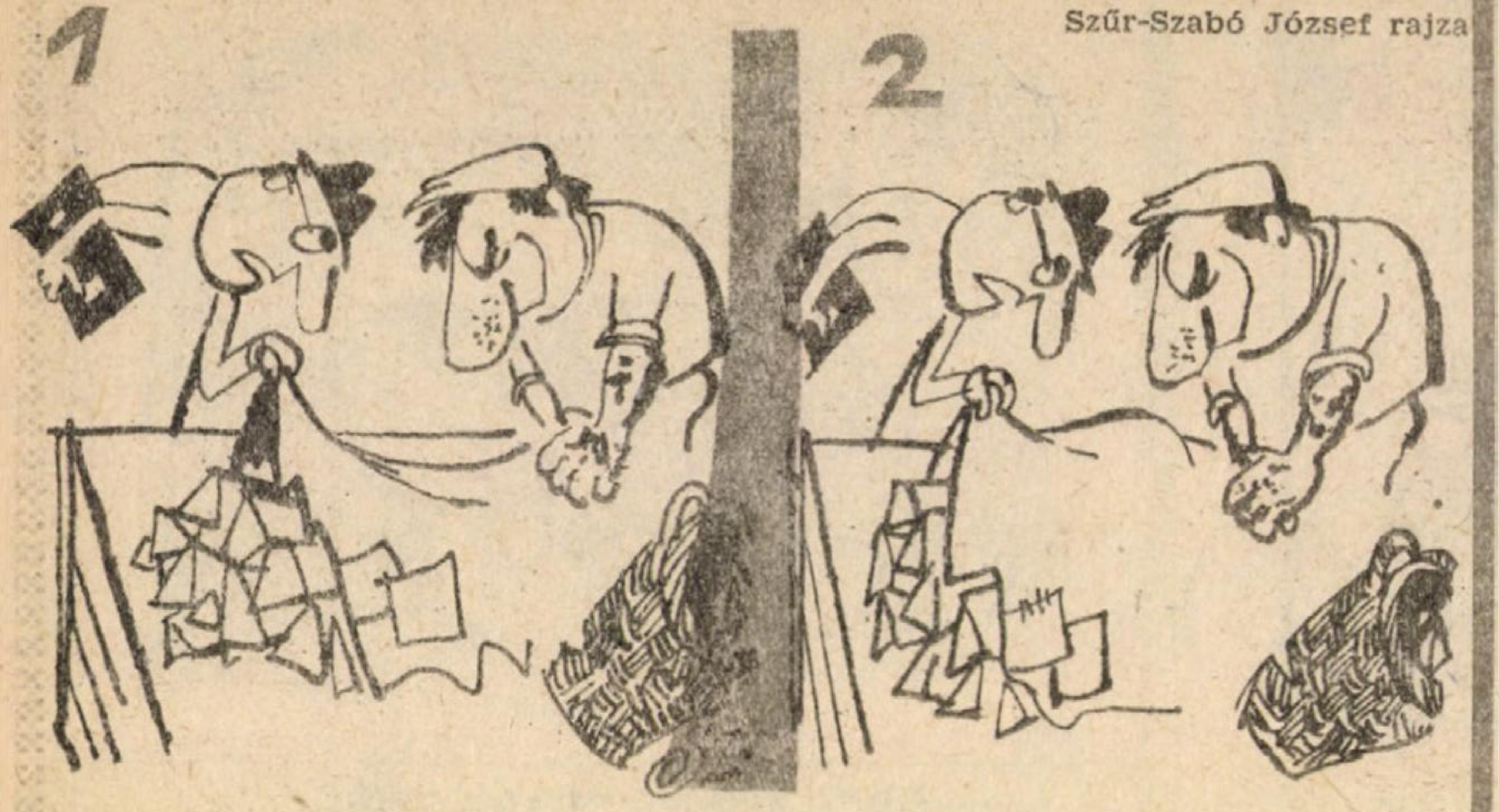

1966
– Ejnye . . .

1967
– Ejnye, ejnye . . .

Albérletben

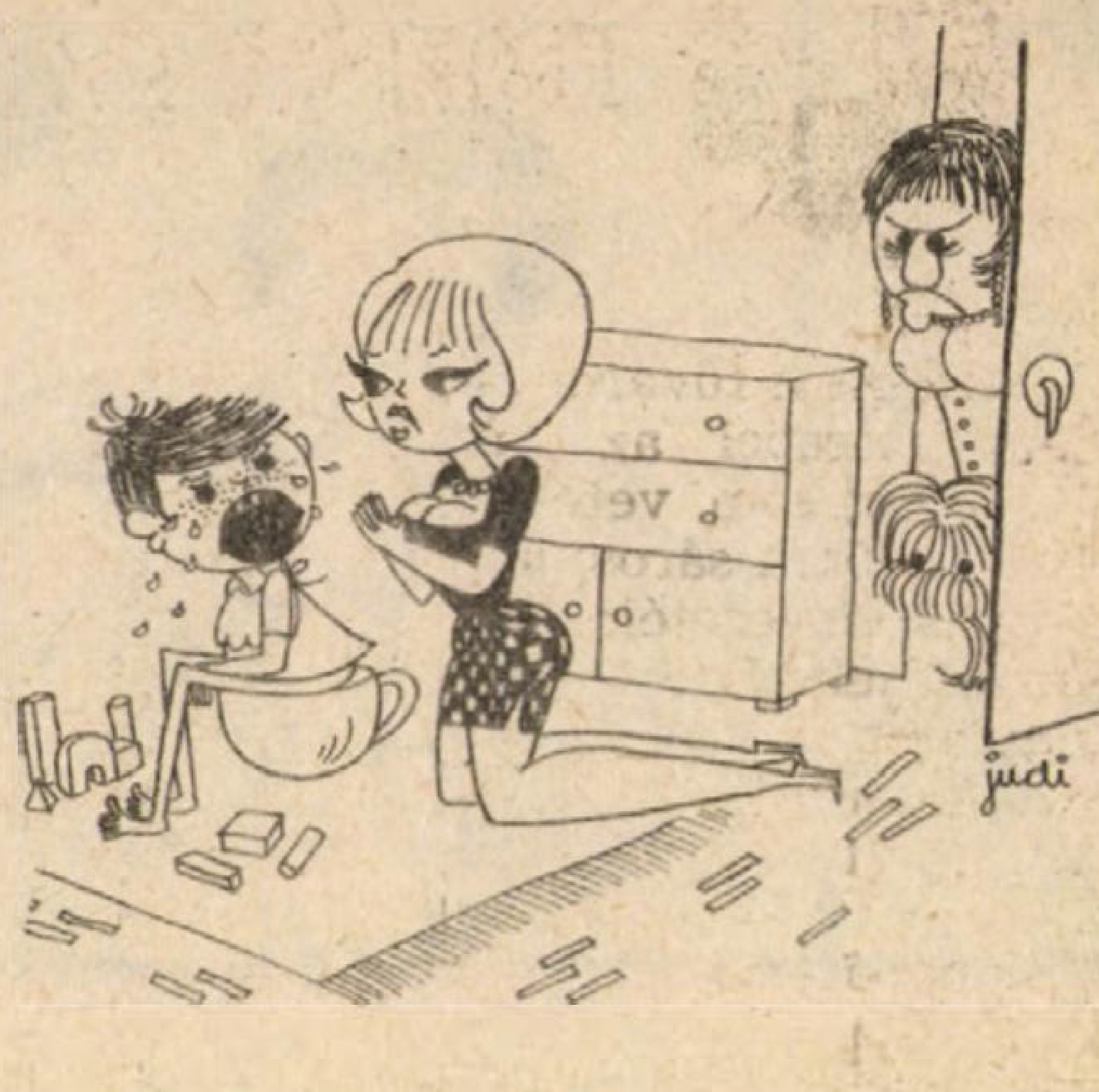

– Hányszor kérjelek, kisfiam, hogy csak akkor sírj, ha a néni kutyája is ugat!? . . .

KARRIEROLÓGIA

(Részlet Gombó Pál fenti című szatirikus kötetéből, amely Vasvári Anna rajzaival most jelent meg a Kossuth Könyvkiadónál.)

Z. N. 29 éves állatszelídítő alapvető jó tulajdonságai az abszolút hidegvér, bátorság és tárgyilagosság. Mindezek alapján oroszlánok, tigrisek és paviánok úgy ugrálnak vezényszavára, mint a kiskatonák, amikor az őrmestert macskajaj gyötri. A szakma csínja-bínját is kiválóan ismeri, tudja, hogyan kell másodlagos reflexeket kelteni. Egyik tenyerében — képletesen szólva — mindig ott a cukor, másikban a korbács. Büntet és jutalmaz, ahogyan a Jóisten és a Makarenkón edzett pedagógus teszi.

Ámde a sors útjai kifürkészhetetlenek, és Z. N.-re, amikor cipőt készül vásárolni egy boltban, amelyben renoválás alatt az elárusítás zavartalanul folyik, ráhull egy hatméteres palló. Háromhónapos kórházi ápoláson vesz részt, ahol is, hála az orvostudomány legújabb vívmányainak, egyik veséjét és egyik karját sikerül megmenteni.

Ezek után pályát kell változtatnia, és gondosan mérlegelve képességeit, valamint érdeklődési körét, filmkritikusnak jelentkezik. Egyik lapunk főszerkesztője, aki még idomár korában a rokon-tevékenységet méltányolva nagy csodálója volt, készséggel alkalmazza.

Z. N. első kritikájában megdicsér egy vígjátékot, amely tömegsikert arat a mozikban. Nagy meglepetéssel hallja, hogy szakmai körökben az a vélemény alakul ki róla, miszerint kulturálatlan, alacsony ízlésű fráter, olcsóságok kedvelője, a tömegek uszályába került. Szeretné valakivel megvitatni a vádakat, de jóakaróitól csak általános alanyokat tud meg: „ezt mondják", „az a nézet alakult ki".

A következőkben néhány művészi filmet, amelyek sajátos életérzést fejeznek ki, unalmasnak és érthetetlennek nyilvánít, holott valóban azok. Még a kritika megjelenésének napján felkeresi a szerkesztőségben egy rendező, és kezeit tördelve, halálsápadtan panaszolja neki, hogy tönkretette, belegázolt egy művészlélek legmélyebb szentélyébe. Z. N. hivatkozik az objektivitás követelményeire, mire a rendező vérben forgó szemekre vált át, zsebéből előrántja a toledói filmfesztivál Aranykakas-díját, és megfenyegeti, hogy becsületsértésért be fogja perelni. Z. N. tekintetében felvillan az a fény, amelytől valaha az oroszlánok is rettegtek, és a rendező elkotródik.

Mire Z. N. hazaér, újabb rendező várja az ajtónál, és hivatkozik arra, hogy a kritikus belegázolt egy érzékeny lélek legmélyebb magánszentélyébe. A volt idomár tudja, hogy mi következik, ezért tüstént úgy néz rá, hogy a 2. számú rendező el . . . Z. N. lehiggadva nyitja ki az ajtót, és elhatározza, hogy kedvenc állatai megnyugtató társaságában marad. Lefekszik a heverőre, ámde egyszerre síri hang szólal meg: „Ön egy magasröptű művészlélek legmélyebb szentélyébe gázolt bele!" Riadtan pattan fel a heverőről, és íme, térdre borulva áll előtte a medvéje, helyesebben egy medvebőrbe bújt rendező, és mancsában lobogtatja a Szerperuhovói Filmfesztivál népi motívumokkal díszített elismerő oklevelét. Z. N. tüstént hozzálát a rendező eltávolításához, ámde nehézségekbe ütközik, mert hátulról is megtámadja egy pumabőrbe bújt művészlélek. Végül is mindkettőnek kiteszi a szűrét, valódi medvéjét és pumáját pedig kiszabadítja a fürdőszobából, ahova a vad rendezők bezárták őket, és felborzolt idegei megnyugtatására életében először vesz be altatót.

Üldöztetése azonban nem ér véget. Újabb kritikája után egy egész stábbal találja magát szemben. Menekülésre kényszerül. Sikerül is egérutat nyernie, de midőn hazaérve megmaradt kezével remegve előhúzza az ajtókulcsot, lábtörlője alól egy dramaturg ugrik ki. Ez az élmény megtöri Z. N.-t, a továbbiakban nem mer kimozdulni hermetikusan zárt lakásából, és az orvosok azt mondják, ennek az állapotnak klasszikus elnevezése a klausztrofóbia.

Értékelés: Mindazok a jó tulajdonságok, amelyek Z. N. állatszelídítői pályafutását segítették, ellene fordultak új szakmájában. Ha tárgyilagosság, bátorság és hidegvér helyett a többiek véleményéhez való alkalmazkodás készsége, rettegő óvatosság és körültekintő szimat jellemezték volna, akkor persze éppenséggel a filmkritikusi hivatásban találhatta volna meg lelki nyugalmát.

PESTLŐRINCI PILLANATKÉPEK

estlőrinc a főváros XVIII. kerüle-ent szerepel az „iratokban". De ért máig sem vetette le kisvárosi ellegét. Sőt, a sáros, kövezetlen, csa-orna és vízvezeték nélküli utcák, a foghíjas telkek, hamisítatlan falusi hangulatot árasztanak. Igaz, néhány gyárkémény is füstöl itt-ott, de ez nem jelent semmit, hiszen ilyesmit manapság már minden iparkodóbb falu határában lehet látni.

Egy, csak egy jelenség van, amely cáfolhatatlanul bizonyítja, hogy Lőrinc már a főváros szerves része: a helyi termelőszövetkezetben nagyon sok fiatal dolgozik. Hát előfordulhatna ilyesmi vidéken?

*

Impozáns lakótelepet építenek a kiszesek az egykori Szemere-birtokon. Szemere, a híres versenyistálló-tulaj, annak idején *a két keze munkájával* szerezte ezt a földdarabkát. Egy álló éjszakán át *keverte két kézzel, fáradhatatlanul a kártyát,* de szorgos munkájának meg is lett a gyümölcse: hajnalra elnyerte a birtokot a régi gazdájától.

A kiszeseknek, sajnos, sokkal rosszabb volt a „lapjárásuk". Hónapokig, sőt évekig elhúzódott a telkek kisajátítása, és valamennyi tekintélyes kerületi szervnek be kellett szállni a *partiba,* míg végül is sikerült *megkártyázni,* hogy ifjúsági lakótelep épülhessen itt.

SÁROS UTCÁK

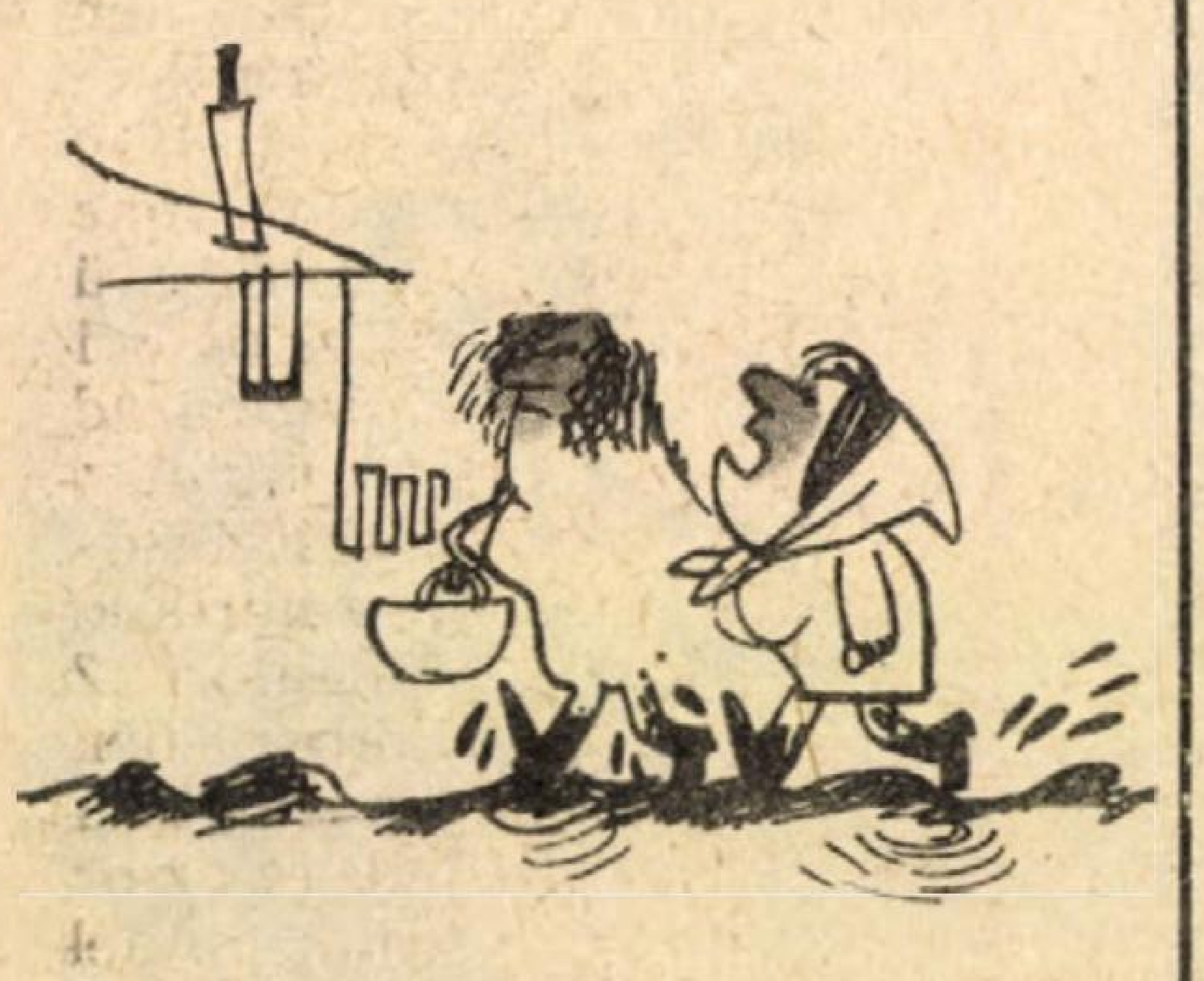

– Tudja, a fiam akart mindenáron a városba jönni!

*

Baj van Lőrincen a közlekedéssel: szűk neki a *kereszt*metszete. A buszok és a villamosok csak *hosszában* szelik át a kerületet, *keresztirányban* szinte csak gyalog lehet közlekedni a kerület egyik részéből a másikba. Mivel a település szétszórt jellegű, a lőrinci polgároknak gyakran adódik lehetőségük kisebb-nagyobb gyalogtúrára, különösen a háziasszonyoknak, akiknek sokszor 2—3 kilométert is kell menni egy liter tejért vagy egyik-másik háztartási cikkért. Náluk többet talán csak a körzeti orvosok gyalogolnak: 10—15 kilométeres utat kell megtenniük, ha körzetüket be akarják járni. (Állítólag a betöltendő orvosi állásokat „Turisták előnyben!" jeligével szokta meghirdetni a tanács.)

ROSSZ AZ ÜZLETHÁLÓZAT

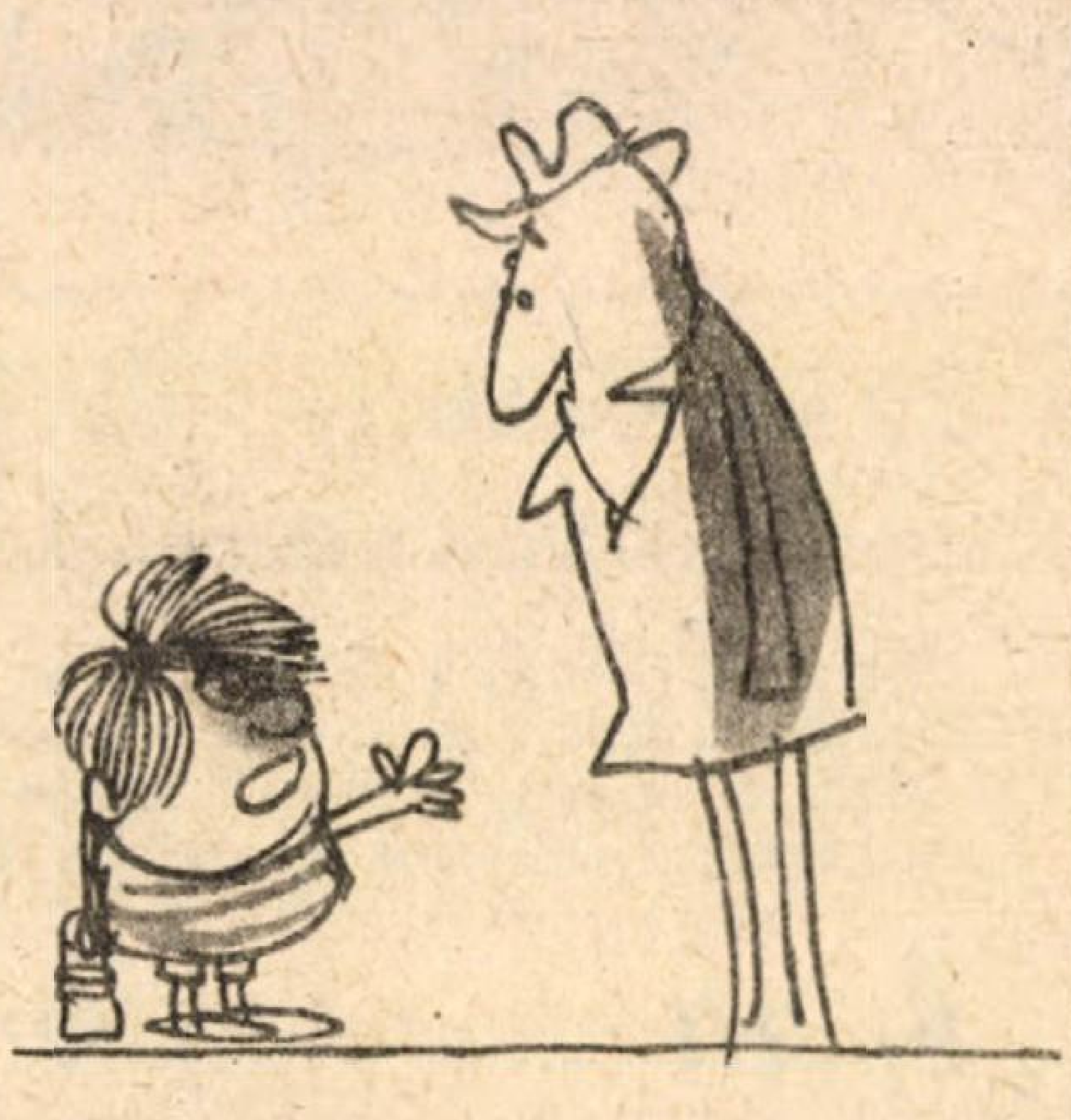

– Tejbolt alig van, sztriptíz-bár meg egyáltalán nincs . . .

A betegeknek viszont valóságos áldás ez a nagy távolság. Amíg a körzeti orvos rendelőjét megjárják, oda-vissza, jó sokat tartózkodhatnak a friss levegőn. S mivel a Meteorológiai Intézet megállapítása szerint a fővároson belül itt a legtisztább a levegő — egy-egy ilyen séta felér egy gyógykúrával!

KÖZLEKEDÉS

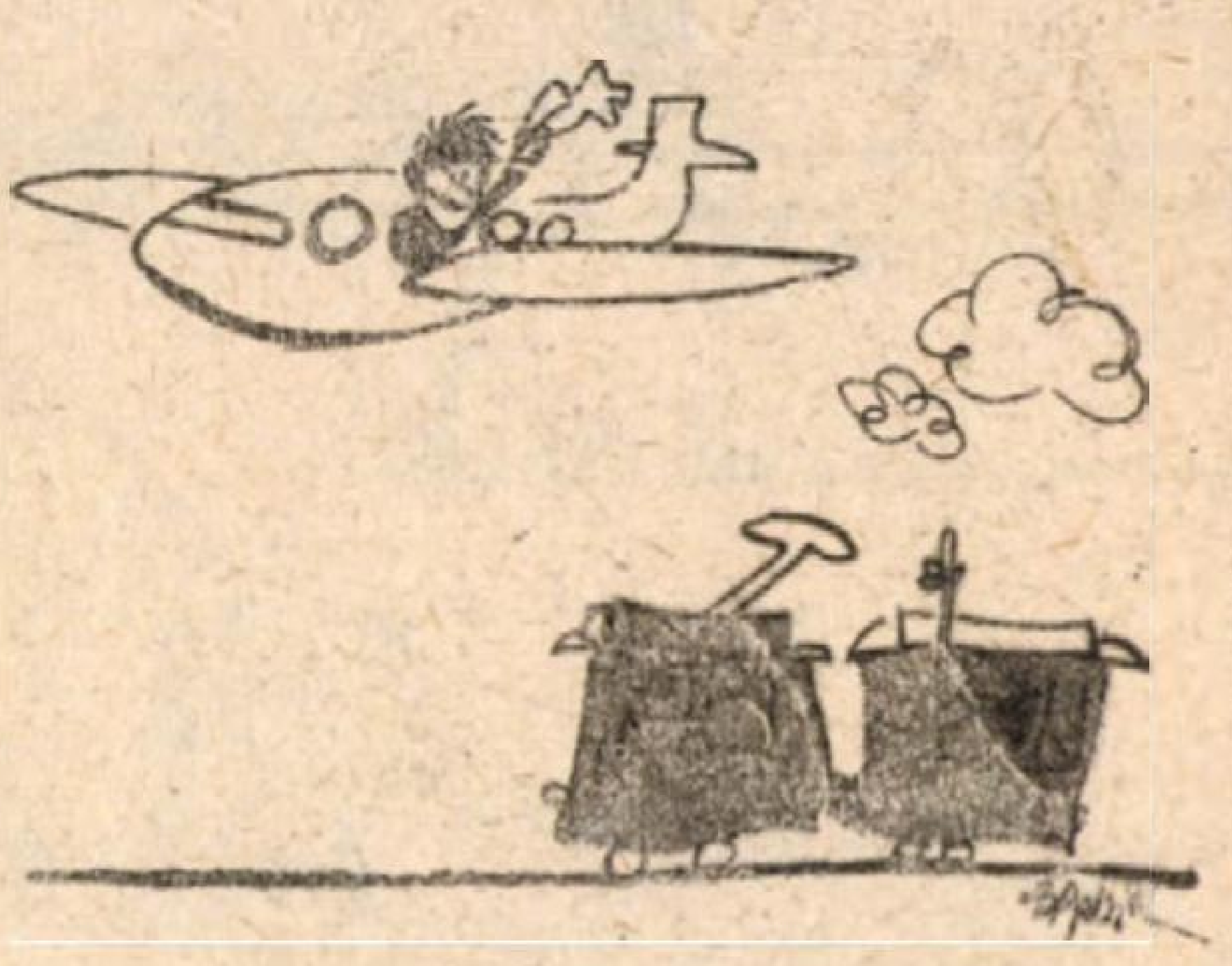

– Mire én beérek a Nagyvárad térre, ő már Prágában lesz!

Ami pedig a levegő minőségét illeti: mi is belekóstoltunk, és megállapítottuk, hogy ózonos, friss, finom, van is belőle bőségesen — nem értjük, miért nem exportálják Budapest belsőbb kerületeibe?

*

Ha a levegőt nem is, azért egyetmást exportálnak Lőrincről. Például: hálózsákot Svédországba, farkasfej-védjegyes textíliát a világ minden tájára — na és „szendvicset".

Ennek a nevezetes lőrinci szendvicsnek egyszerű a receptje:

Végy két vékony szelet nylont, kenj közé egy sor vattát, steppeld össze, és exportáld Bécsbe. Ezután várj egy kicsit — és néhány hónap múlva találkozhatsz vele a pesti zugpiacon mint príma nyugati anyagból készült, márkás „bécsi" pongyolával.

(Radványi Barna—Sajdik Ferenc riportja)

LŐRINCI ZAJOK

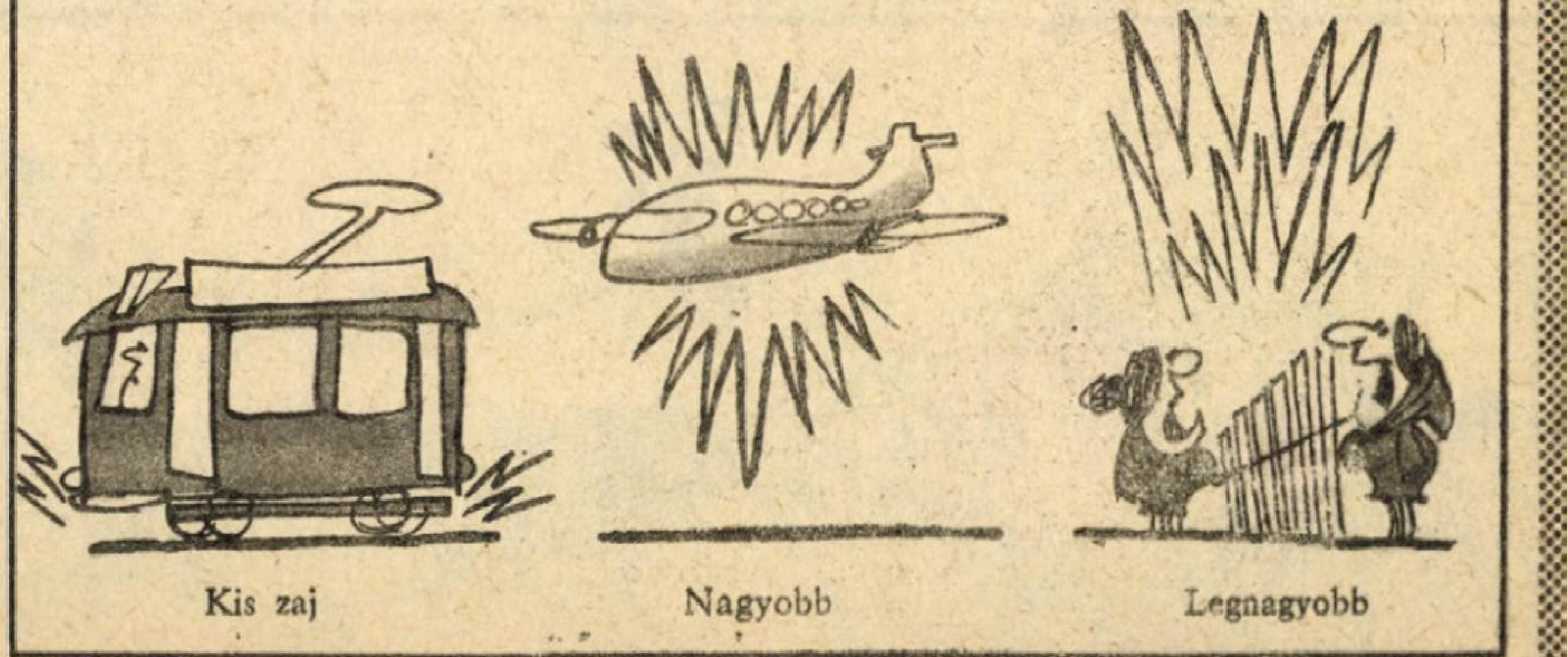

Kis zaj

Nagyobb

Legnagyobb

Káröröm

Várnai György rajza

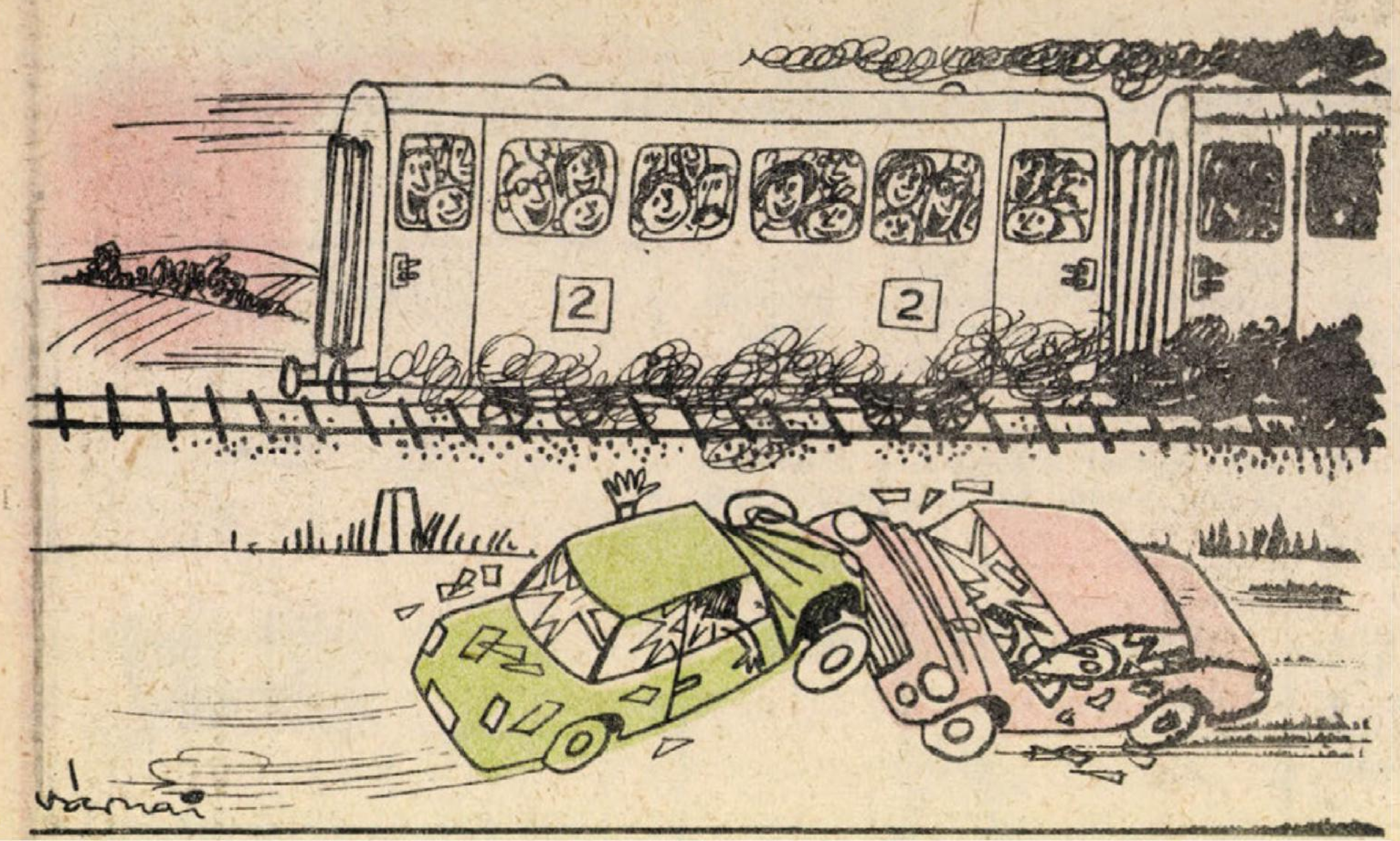

Fejlődés

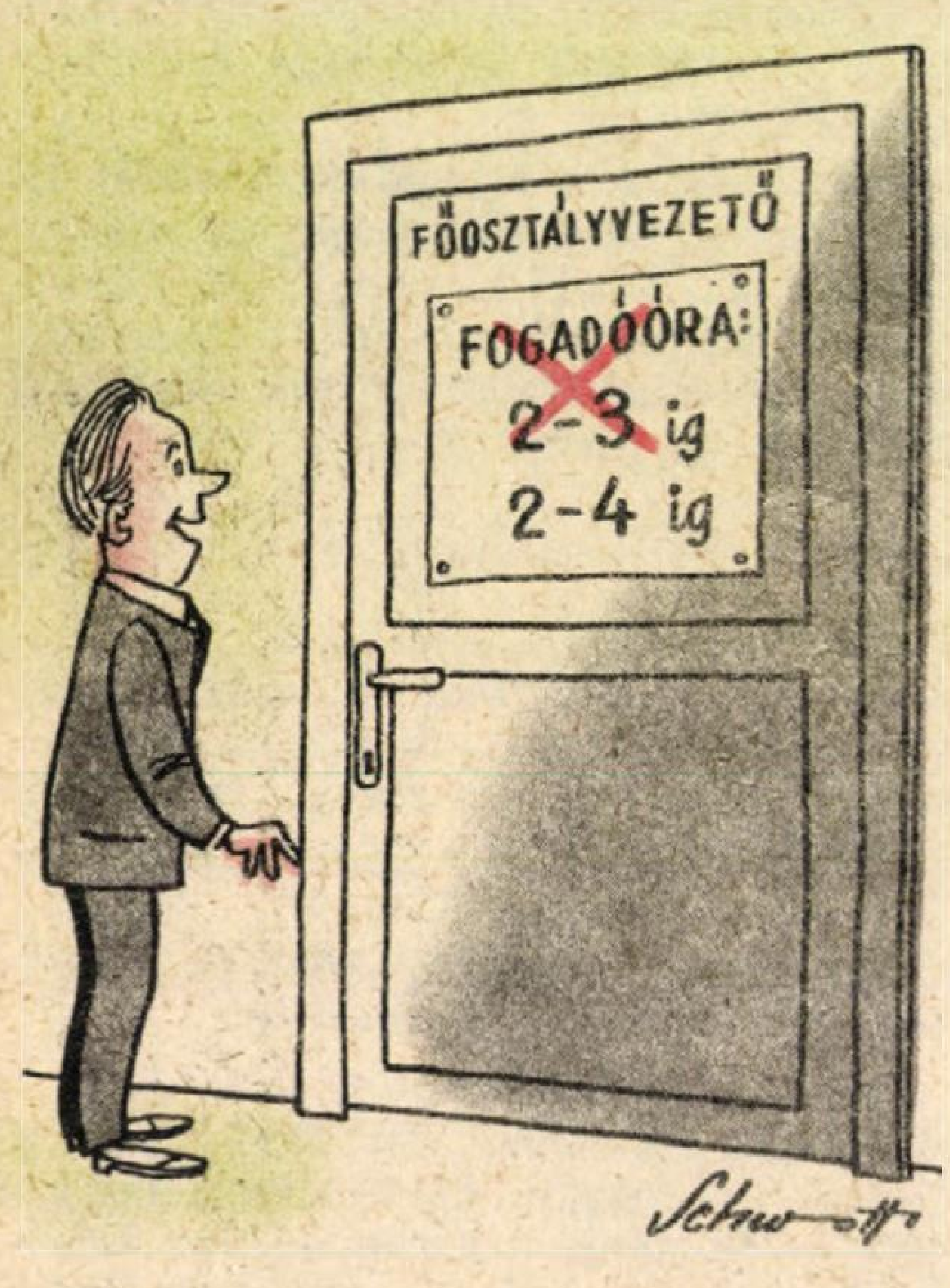

– Végre rájött, hogy többet kell foglalkozni a dolgozókkal . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HOL A HELYE A KÁLYHÁNAK?

Kezembe került a Fővárosi Vas- és Edénybolt röpcédulája, amely kályhavásárlásra buzdít, s többek között az alábbi kecsegtető ajánlatot tartalmazza:

> Megrendelhet
>
> *Épített cserépkályhát!*
>
> 30 napon belül felépítjük kiválasztott mintákból a
>
> Fővárosi
> Vas és Edénybolt Vállalat
>
> szaküzleteiben.

Szívesen vevő lennék egy ilyen kályhára, csak előbb tisztázni szeretném, hogy ha az általam megrendelt cserépkályhát a Vállalat valamelyik szaküzletében építik fel, hogyan fogok én amellett melegedni? Lehetővé teszik-e számomra, hogy a fűtési idényre családostul, kutyástul-macskástul beköltözzem abba a boltba, ahol az én cserépkályhám felépül? Használhatjuk-e záróra után is a helyiséget, vagy csak nyitvatartási időben?

(f.)

Mini-golf

Hegedűs István rajza

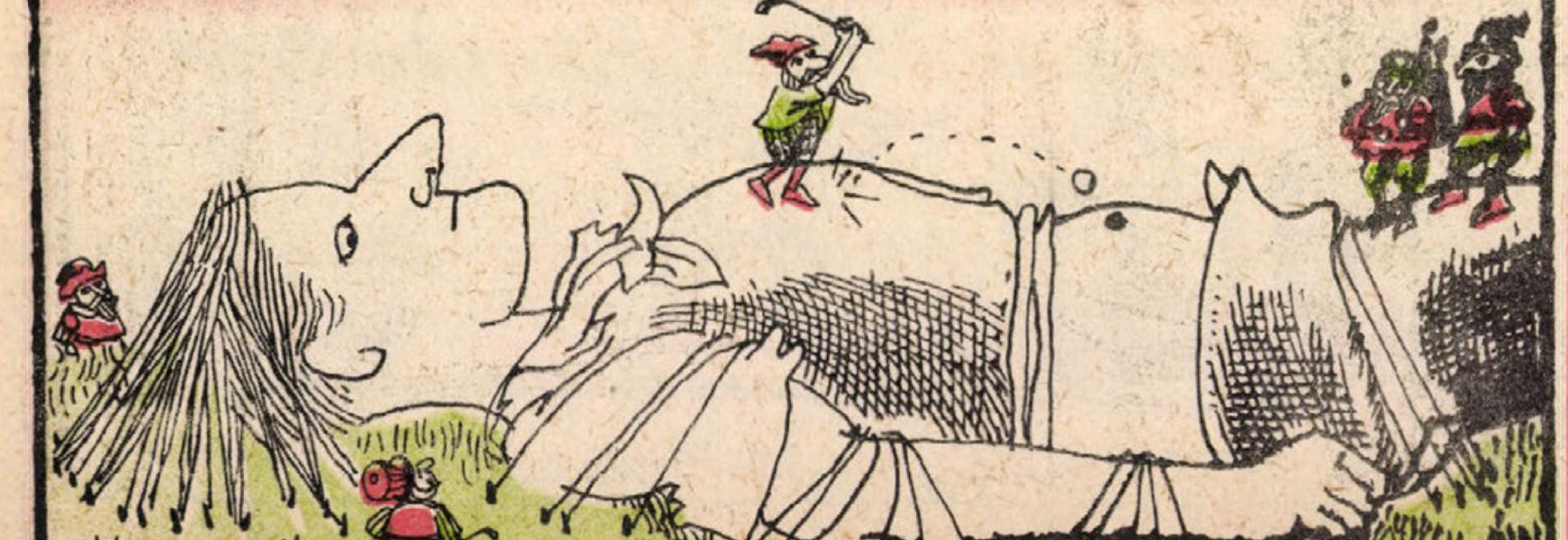

E HETI

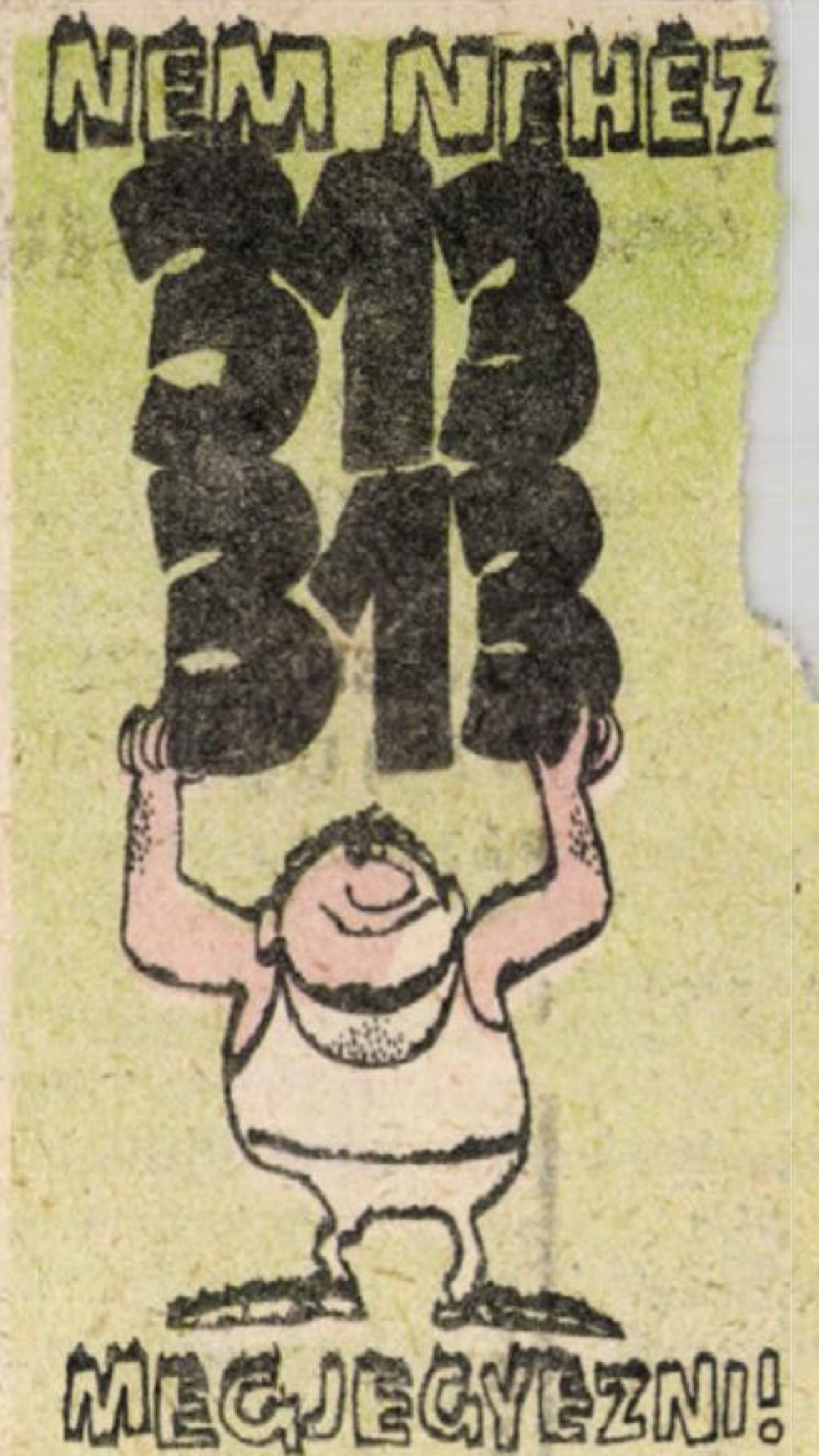
NEM NEHÉZ
313-313
MEGJEGYEZNI!
TELEVÍZIÓ
RÁDIÓ
ÉS HÁZTARTÁSI
GÉPEK
JAVÍTÁSA
HIBABEJELENTÉS:
HÉTKÖZNAP 18-19-IG
VASÁRNAP 9-13-IG

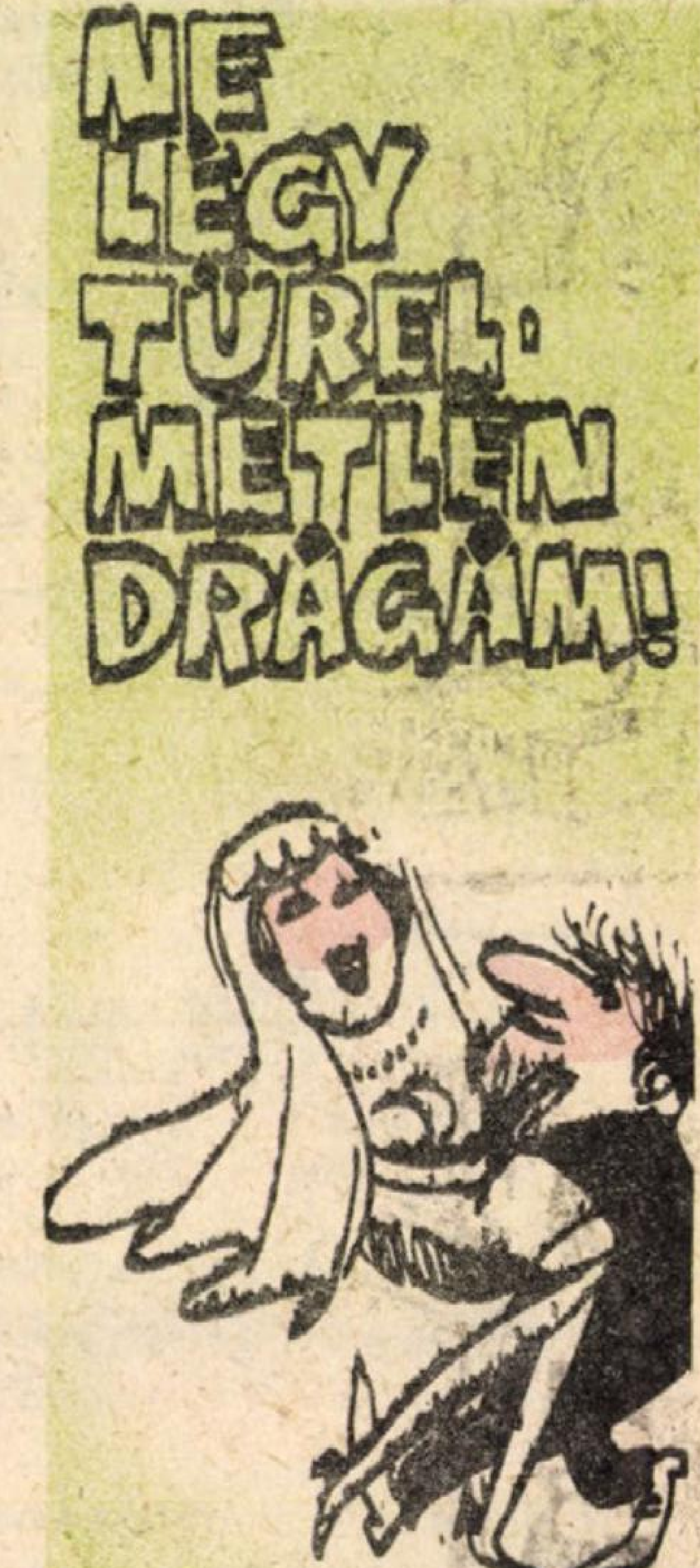
NE LÉGY TÜRELMETLEN DRÁGÁM!
MÉG KAPUNK KÖNYVSORSJEGYET
SORSOLÁS JÚLIUS 2-ÁN

HIRDETÉSEINK

8 HÓNAPOS VETÉLKEDŐ!

Ismerjük-e Bulgáriát?

Bulgáriai utazások
és más értékes díjak

VEGYEN RÉSZT
A MAI BULGÁRIA
PÁLYÁZATÁN!

A döntőt a televízió is közvetíti!

Kánikulában

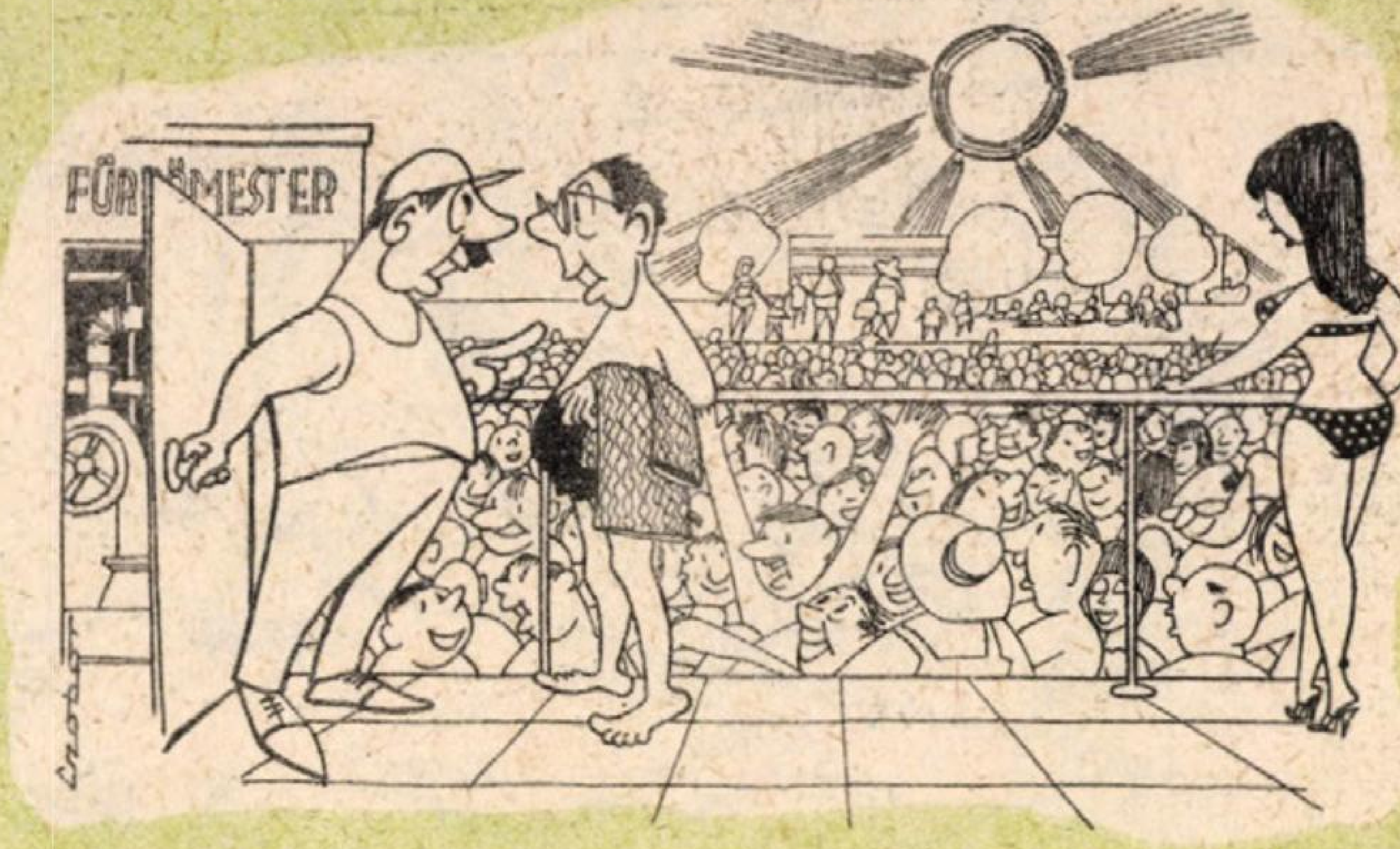
FÜRDŐMESTER

– Észre sem vették, hogy nem eresztettem vizet a medencébe!

Teljes kikapcsolódás

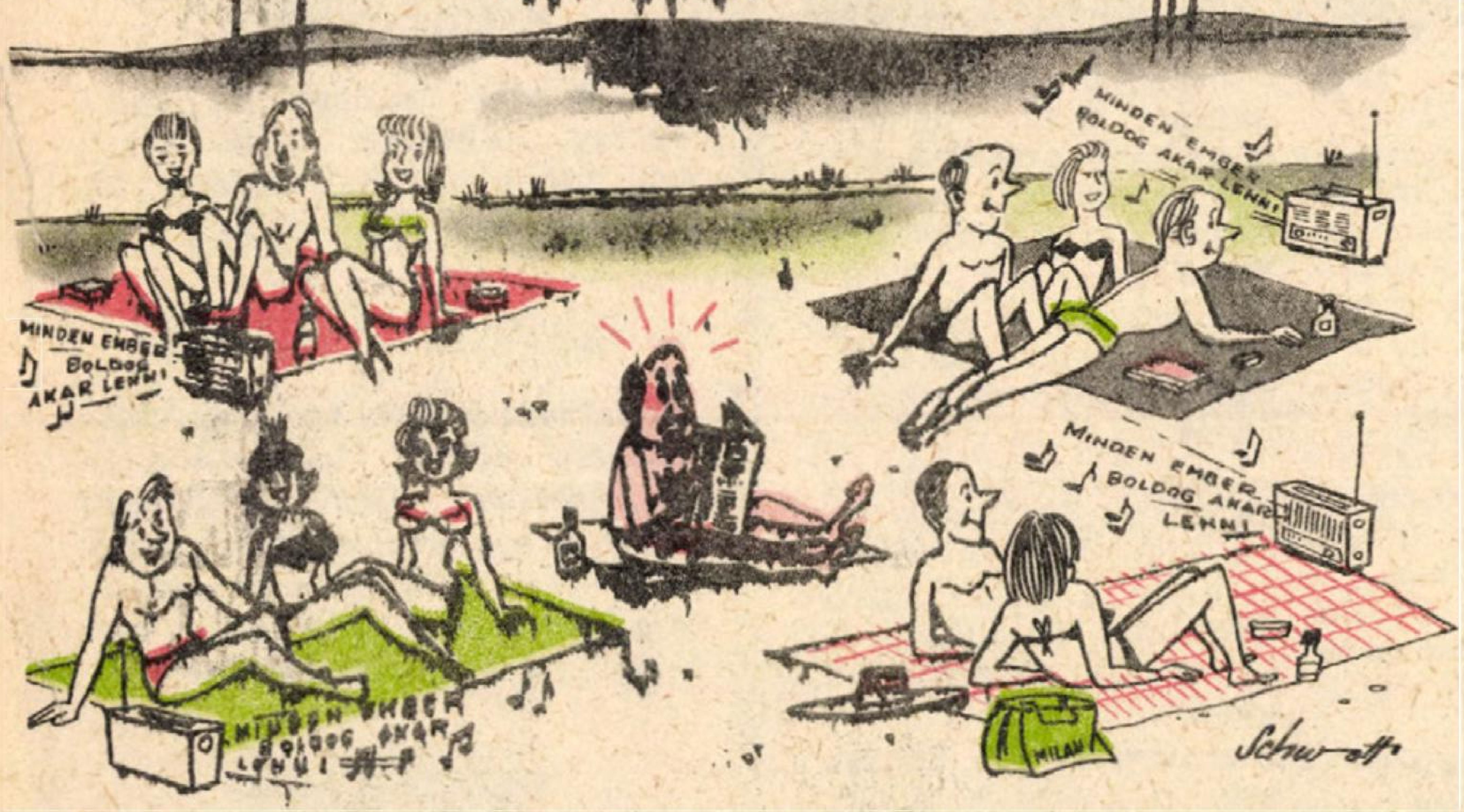
MINDEN EMBER BOLDOG AKAR LENNI
MINDEN EMBER BOLDOG AKAR LENNI
MINDEN EMBER BOLDOG AKAR LENNI
MINDEN EMBER BOLDOG AKAR LENNI
MILAN
Schwott

A kispadon

Erdei Sándor rajza

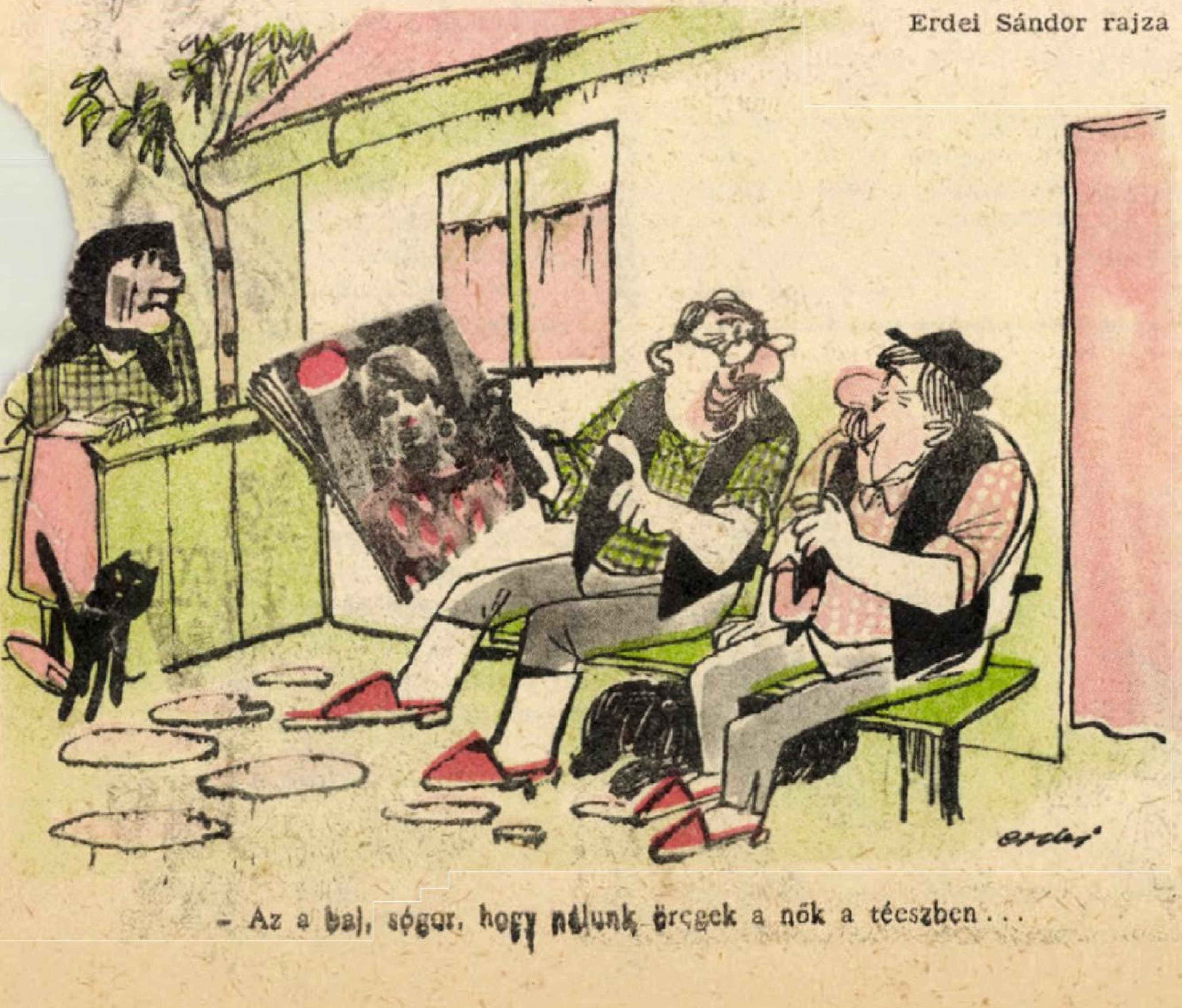

– Az a baj, sógor, hogy nálunk öregek a nők a téeszben . . .

Torony-irodaházak épülnek

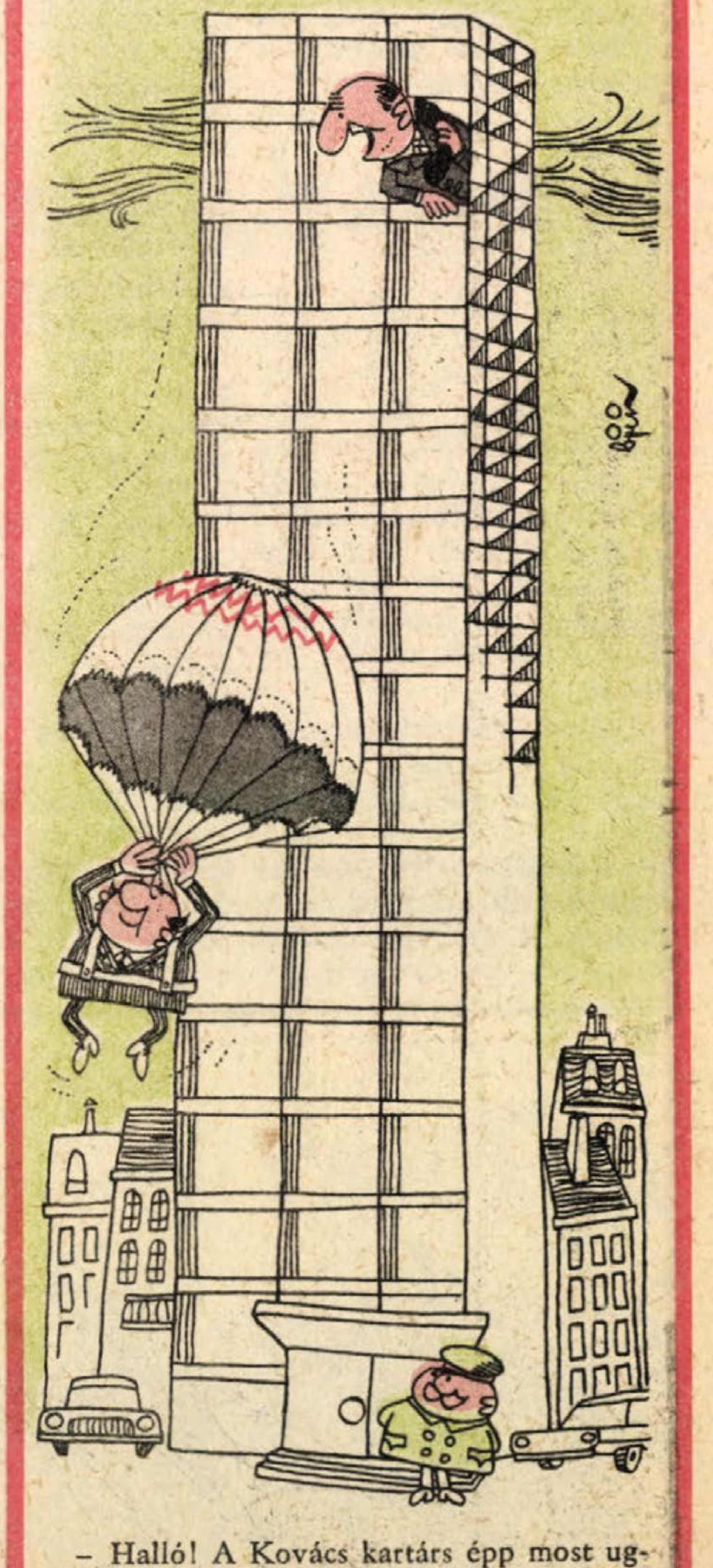

– Halló! A Kovács kartárs épp most ugrott le egy feketére . . .

Meglepő eset

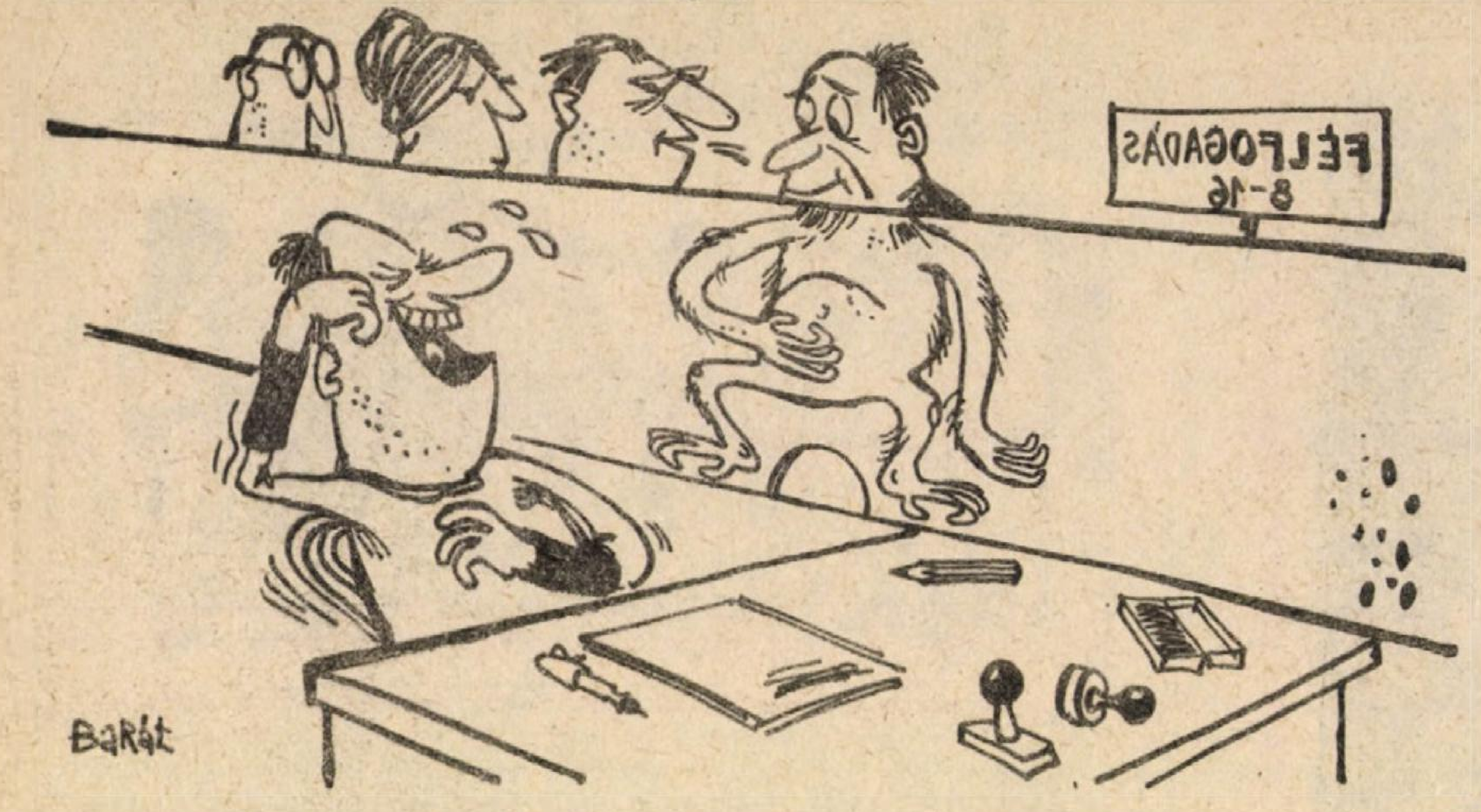

– Nincs még egy ilyen kedves, vidám hivatalnok az országban.

EGY IRODALMI SZERKESZTŐ NAPLÓJÁBÓL

1966. július 4. Ma este Kovácsék voltak nálunk látogatóban, és megjegyezték, hogy érdekes, milyen tiszta az utca a házunk előtt, holott a környező utcákban sok a szemét, por, piszok. Talán protekcióm van a Köztisztasági Vállalatnál? — kérdezték tréfásan.

Július 5. Reggel, munkába menet megfigyeltem, valóban tisztaság van, mintha fel lenne mosva az egész utca.

Július 12. Az elmúlt héten mindennap megjelent a házunk előtt egy söprögető autó, és nyomában a locsolókocsi. Többször felmosták az utcát.

Július 14. Ma reggel később ébredtem, elkéstem az autóbuszt. Siettem, hogy nyolcra a szerkesztőségbe érjek. A söprögető autó megállt mellettem, a gépkocsivezető kiugrott, és udvariasan megkérdezte: „A szerkesztőségbe tetszik menni?” „Igen” — mondtam. „Akkor tessék beülni, elviszem.” Útközben beszélgettünk, mondta, hogy látásból már régóta ismer, és olvassa az írásaimat. Nagyon rokonszenves fiatalember.

Július 21. Egy hét óta minden reggel ezzel az autóval utazom. Kicsit lassú, mert közben söpörjük az utcát, de nagyon élvezetes. Az öntöző kocsi utánunk jön és öntöz.

Július 23. Ma a gépkocsivezető félénken megkérdezte, ha behozná a verseit, megbírálnám-e. Mondtam, hogy természetesen.

Július 24. Átadta a verseket. Nagyon rosszak. De hogyan mondjam meg neki. Kiveszek két nap szabadságot, addig nem megyek el hazulról. Majd csak eszembe jut valami.

Július 27. Nem jutott eszembe semmi, de már nincs több szabadságom. Megmondtam neki, hogy sajnos, nem közölhetők a versei.

Augusztus 4. Egy hét óta ismét autóbusszal járok. Az utcát nem takarítják.

Augusztus 11. Ma a lakóbizottság küldöttséget állított össze, amely felkeresi a Köztisztasági Vállalatot az ügyben. A küldöttség vezetője én vagyok.

Augusztus 13. Tegnap este tíz órakor becsöngetett hozzánk a házmester, és közölte, ő már össze is állította a Köztisztasági Vállalathoz intézendő memorandumot. A nagyobb hatás kedvéért versben írta meg, és kéri, legyek olyan szíves, mondjak róla véleményt . . .

Gárdonyi Béla

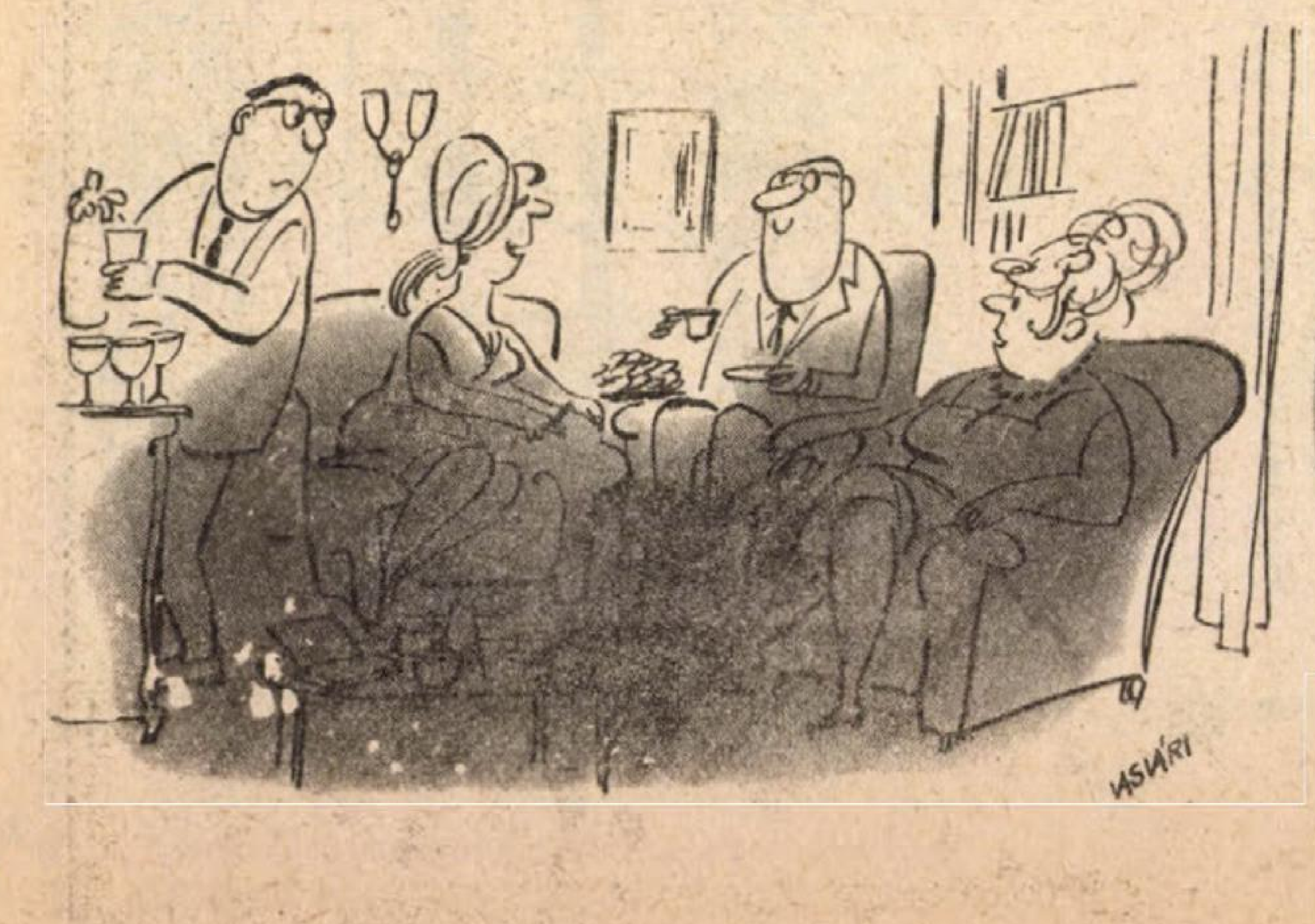

Tervezgetés

– Ti hova mentek a nyáron?

– Valutát takarítunk meg a Nemzeti Banknak . . .

SZILÁNKOK

VÉGRENDELET

A nagynevű művész úgy végrendelkezett, hogy a fia örökölje a tehetségét. De a család többi tagja megtámadta a végakaratát, mondván: ossza fel a rokonok között egyenlő arányban a tehetséget.

DOLOGIDŐ

Macát mostanában állandóan csókolódzni látom a Városligetben. Kiderült, hogy napi nyolc óra hosszat csókolódzik fél óra ebédidővel. Állítólag minőségi ellenőr a Csókálló Rúzsgyárban.

DERÉK FÉRJ

— Magdát otthagytam, most Irénhez költözöm. Csak azért, hogy újból és újból érezzem, téged senki sem tud pótolni.

OPTIMISTA HIRDETÉS

„Hatvankét éves nő vagyok. Az Almássy téren elvesztettem a pénztárcámat, 3200 forint volt benne és egy levelezőlap nagyságú fényképem. A becsületes megtaláló a fényképet megtarthatja, csak a pénzt juttassa vissza címemre.”

ORVOSI ETIKA

A jól sikerült műtét feletti örömében vajon adhat-e az orvos borravalót a betegének?

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Értse meg, Éva, beláttam, hogy semmi értelme az egésznek.

— De János . . .

— Ne áltassuk egymást. Én ötvenéves vagyok, maga huszonkettő.

— Nem az évek számát kell nézni, János! De az egyetértés, a szeretet . . .

— Igenis számítanak az évek. Kedves Éva, nézzünk szembe a rideg tényekkel. Nekem autóm van, remekül keresek, és itt van maga a huszonkét évével. Miért tartsak ki maga mellett, mikor nekem húszéves a zsánerem . . .!?

Galambos Szilveszter

IKER EGYÜTTESEK

Az alábbi két fotográfiát a Rádió és Televízió Újság 24. számából vágtuk ki.

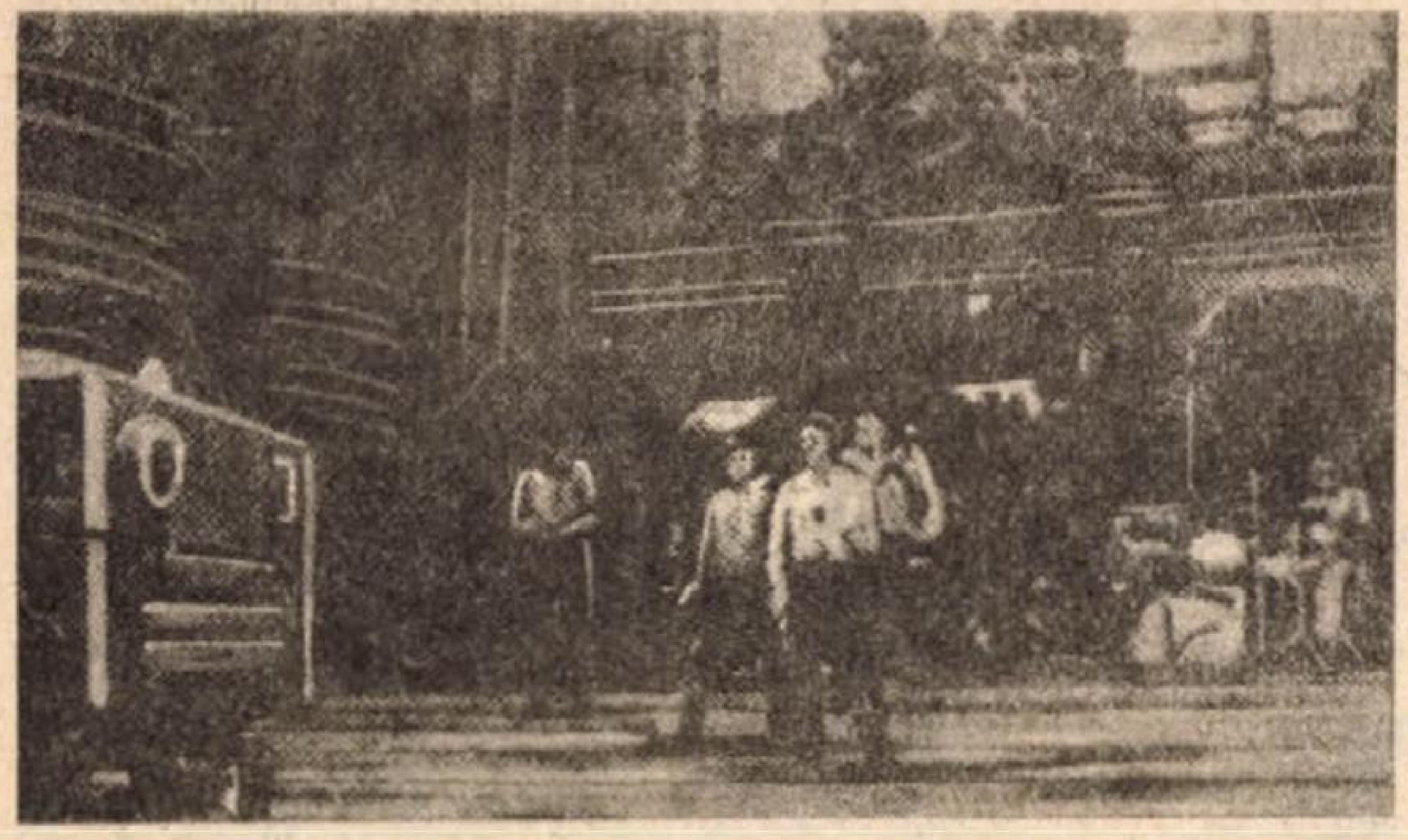

Vendégek a tévében. Fent: a moldvai Miorica-, lent: az angol Nashville Teens-együttes

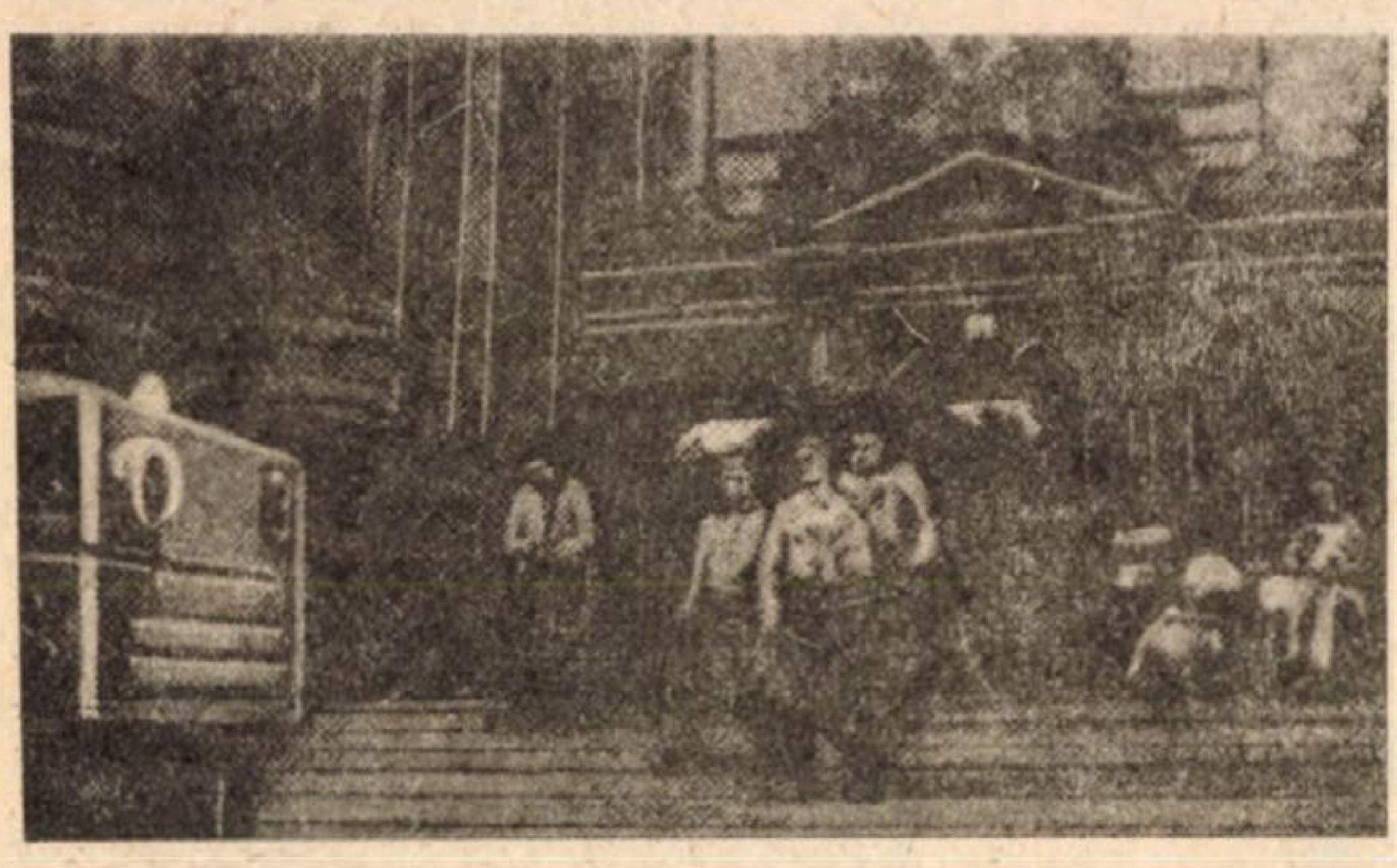

Igazán nem is gondoltuk volna, hogy két, egymástól meglehetősen távoli ország zenekarai úgy hasonlíthatnak egymásra, mint két tojás vagy mint két, azonos negatívról készült fénykép ...

A főnök gyermeke

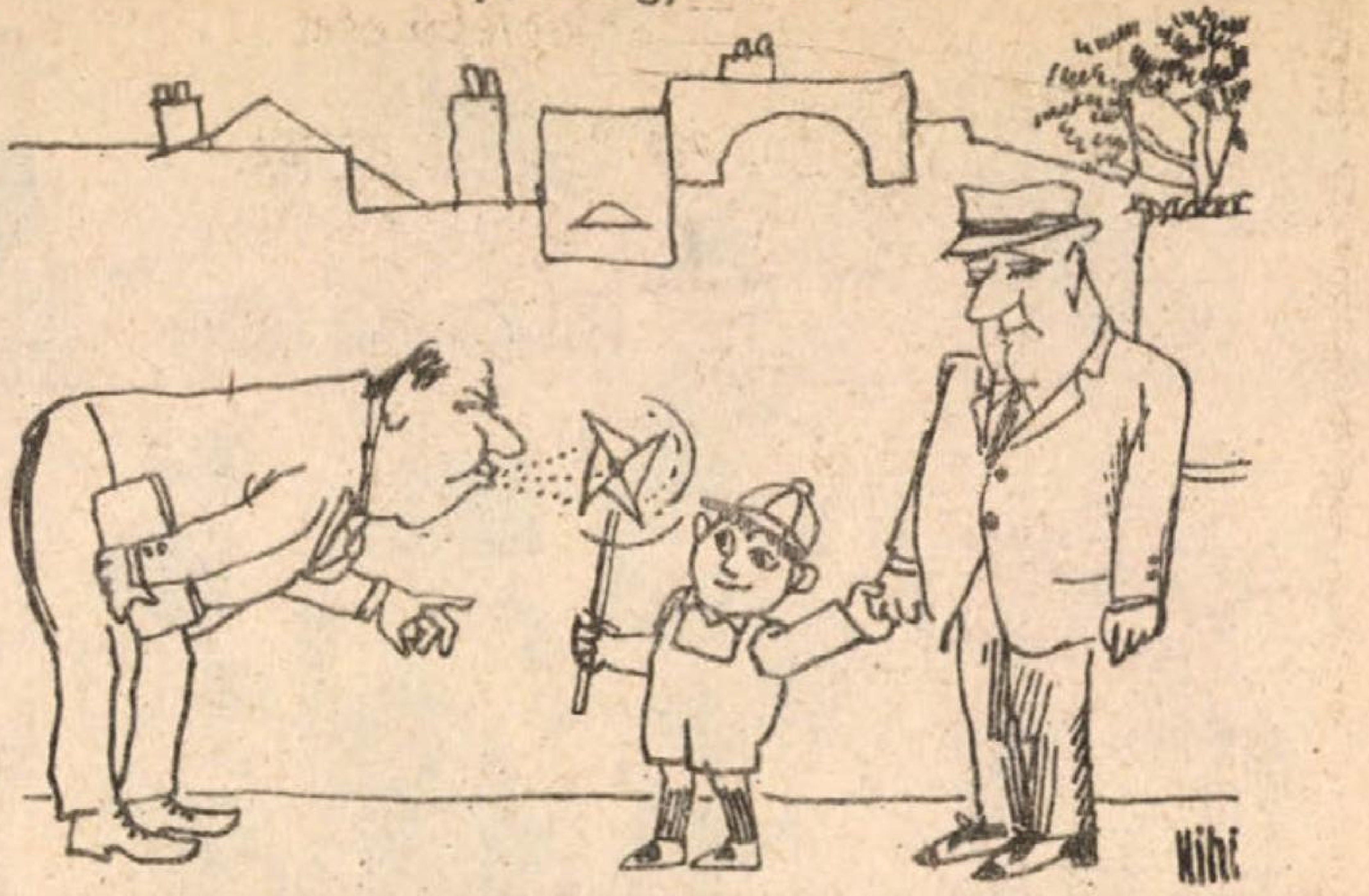

Pesti tudósítónktól

Két év múlva – mint olvasom – az óvodai felvétel alsó korhatára 3 év helyett két és fél év lesz. Az emberek tehát egyre korábban lesznek totyogóképesek, s már két és fél éves korukban megkezdhetik óvodai tanulmányaikat. Vagyis a közeljövőben már a két és fél évesek ajkáról hangzik fel a „Ballag már a vén diák...", amint ballagva hagyják el a bölcsődét.

*

A kövér embereknek változatlanul kínzó gondjuk, hogy milyen módon fogyjanak le. Egy legújabb orvosi vélemény szerint 10 óra lovaglással, 107 km futással, 170 km gyaloglással és 232 km sétával meg lehet szabadulni egy kiló zsírfölöslegtől. A kövér emberekre azonban éppen az jellemző, hogy inkább futnak száz kilométert, semmint hogy lemondjanak egyetlen krémesről is. Sőt, inkább nem is futnak.

f. l.

IMPORTHUMOR

CSALÉTEK

(„Le Rire", Párizs)

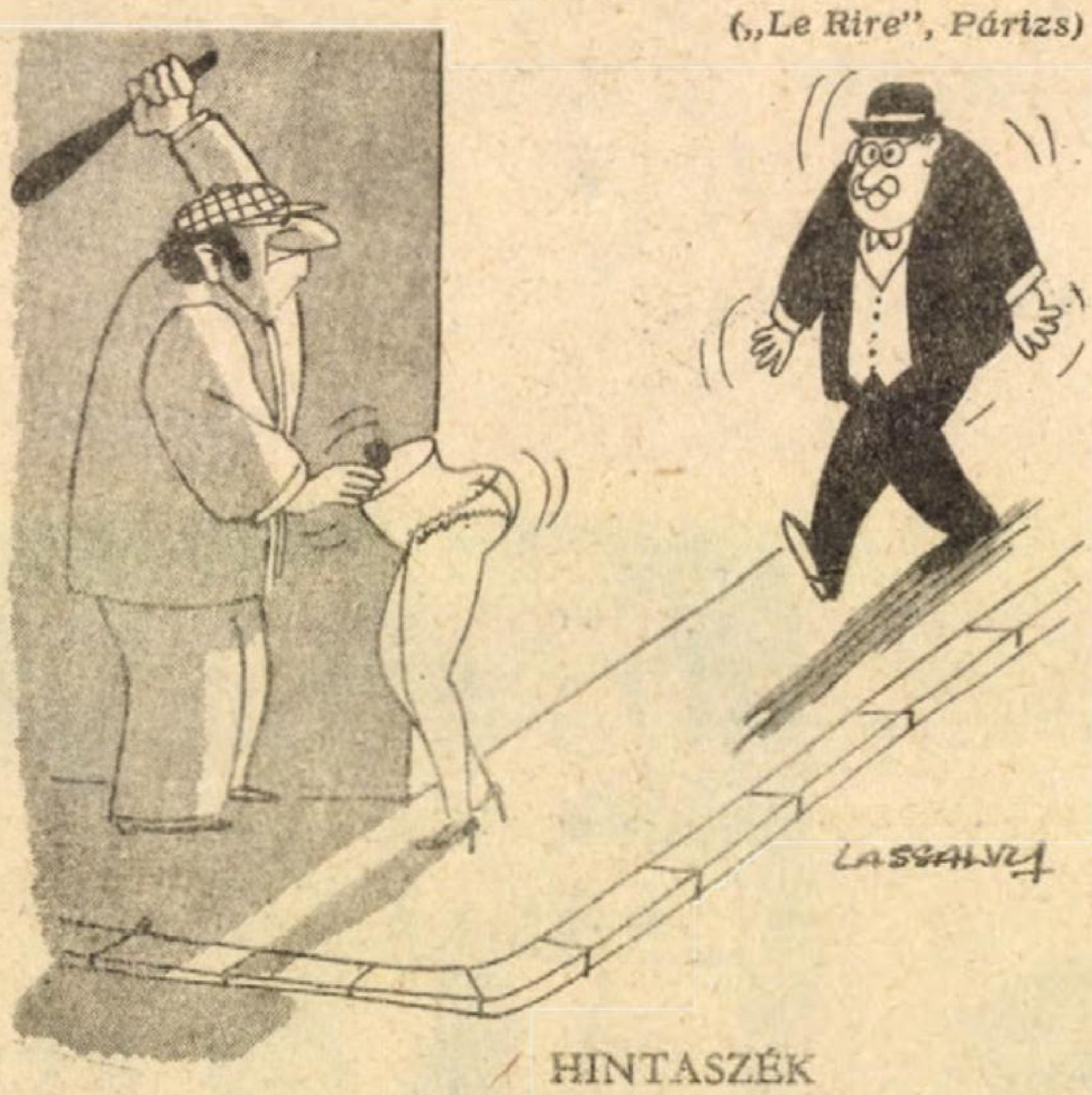

HINTASZÉK

(„Szpilki", Varsó)

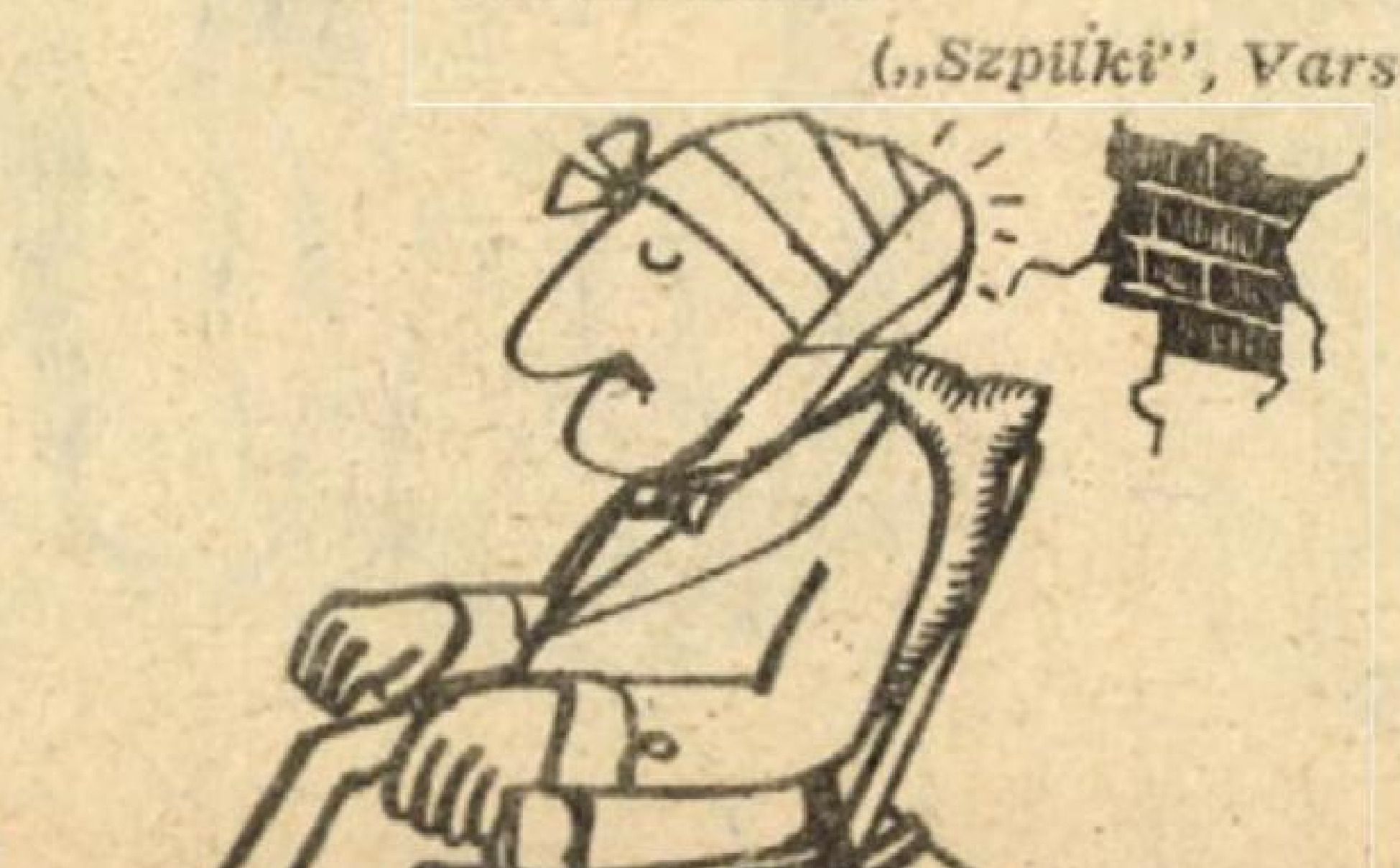

HŐSÉGBEN

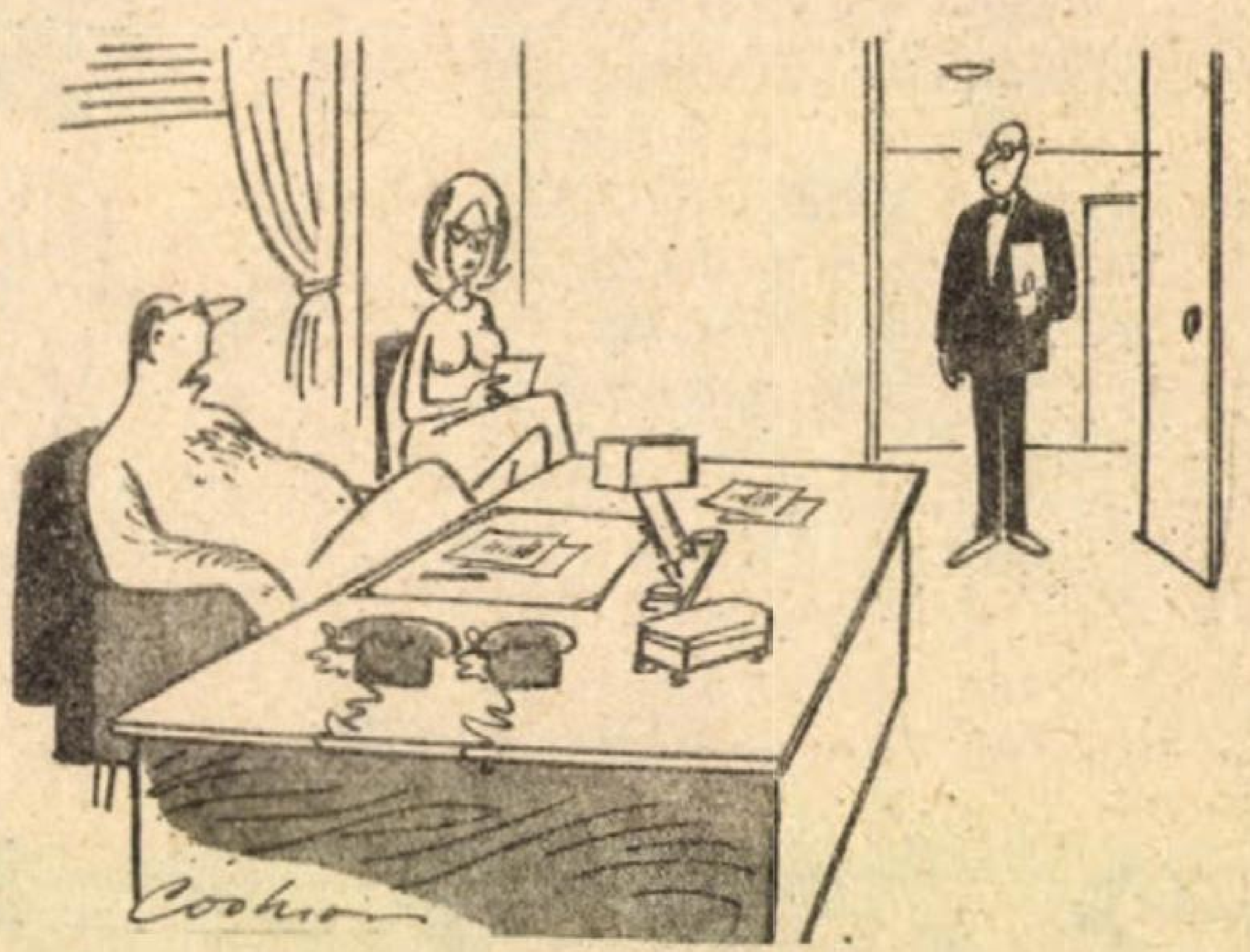

– Mit csudálkozik? Az egész házban elromlott a légszabályozó készülék.

(„Punch", London)

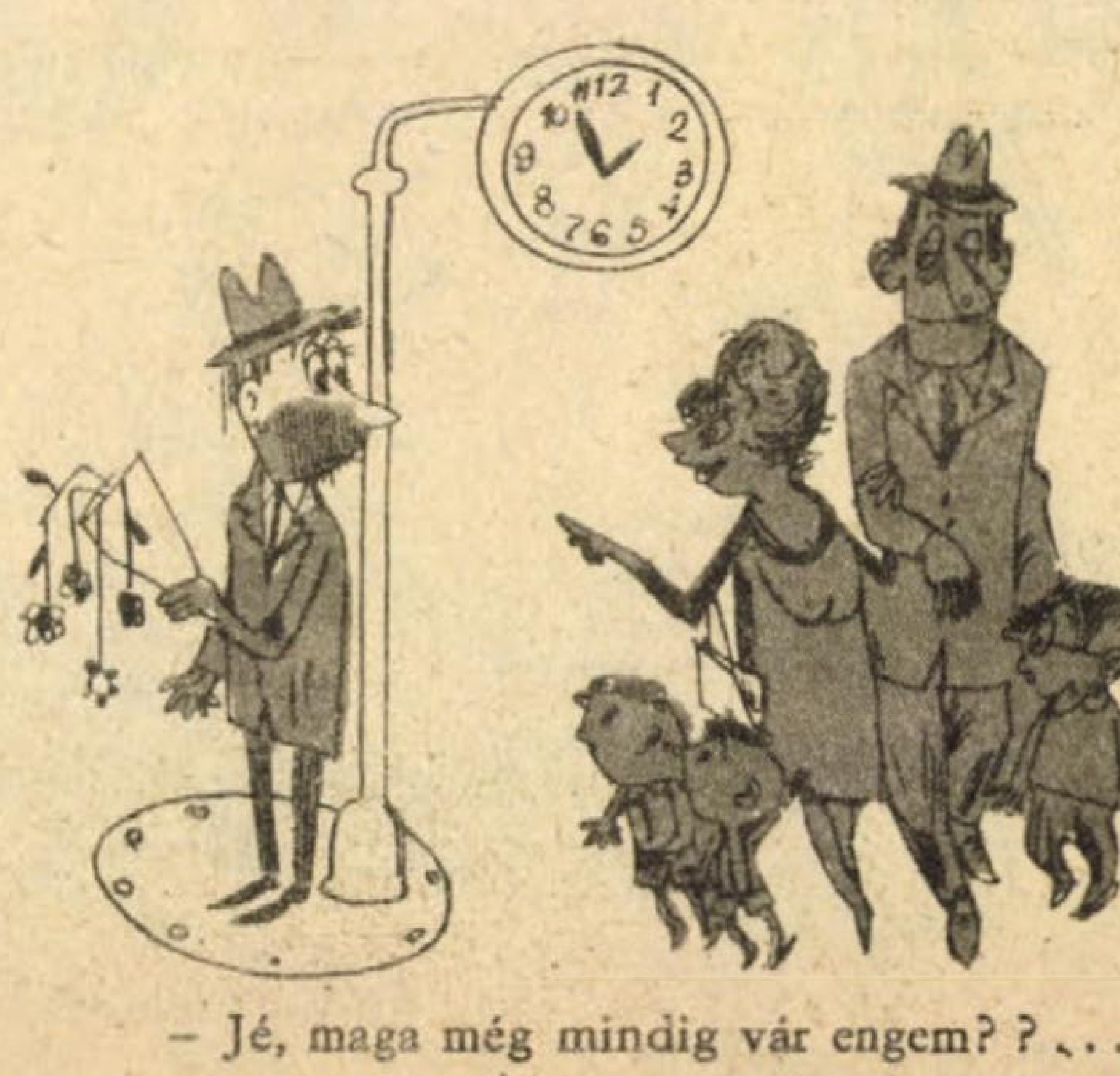

– Jé, maga még mindig vár engem? ? ...

(„Krokodil", Moszkva)

Új orvoslakás a faluban

Mészáros András rajza

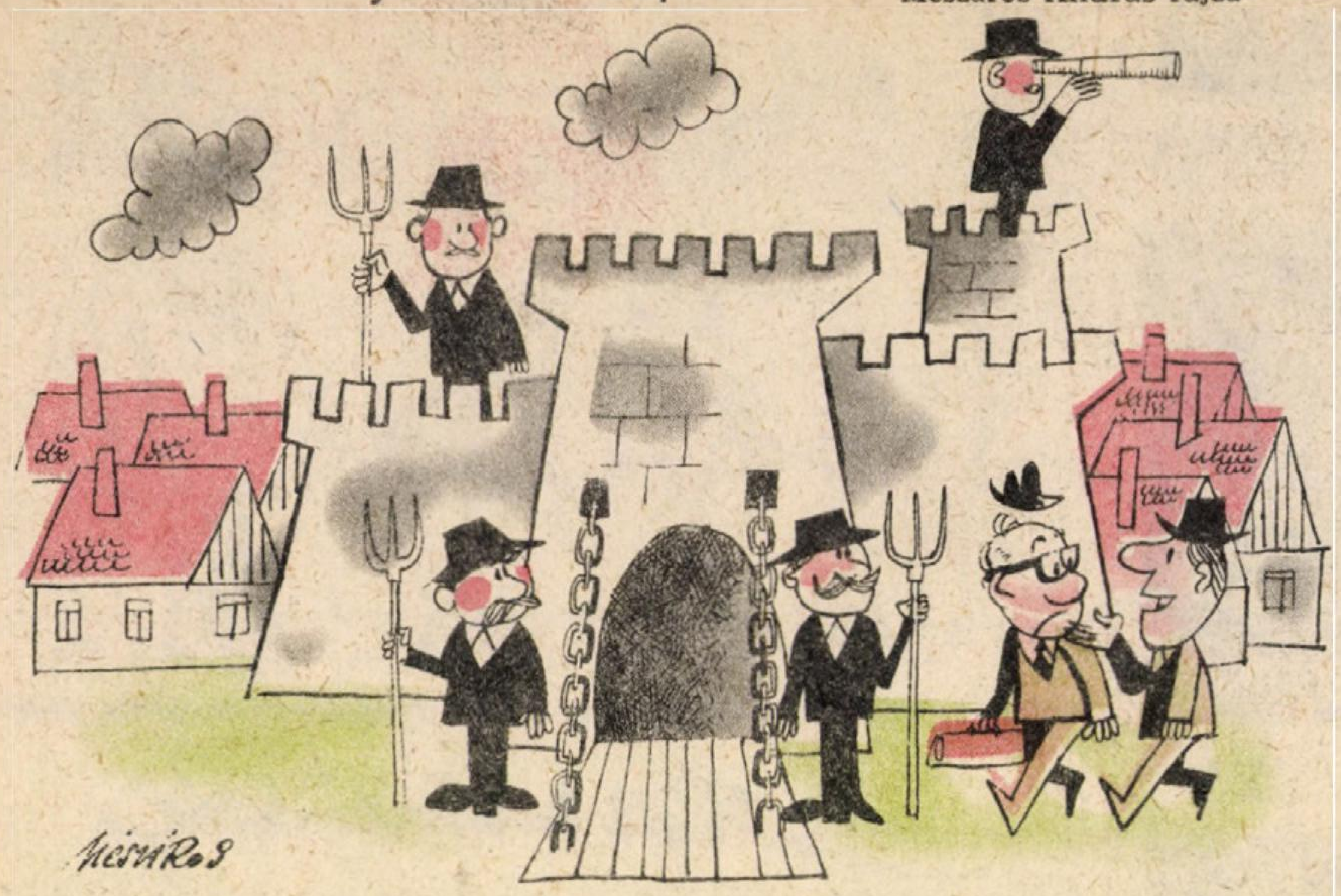

– Az előző doktorunkat ugyanis megszöktették.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„VILLŐ, Ó VILLŐ…"

Mint minden héten, a 24. hét első, azaz hétfői napján is megnéztem, hogy milyen névnapok is vannak, nehogy kimaradjon egy kedves ismerős is, akinek a névnapja erre a hétre esik.

A legnagyobb meglepetésemre — hogy ne mondjam, megdöbbenésemre — azt láttam, hogy 1967. június 12. napján Villő napja vagyon, holott ezen a napon, emberemlékezet óta, János nap szokott lenni (tavaly is ez volt még) — a sok János nap egyike.

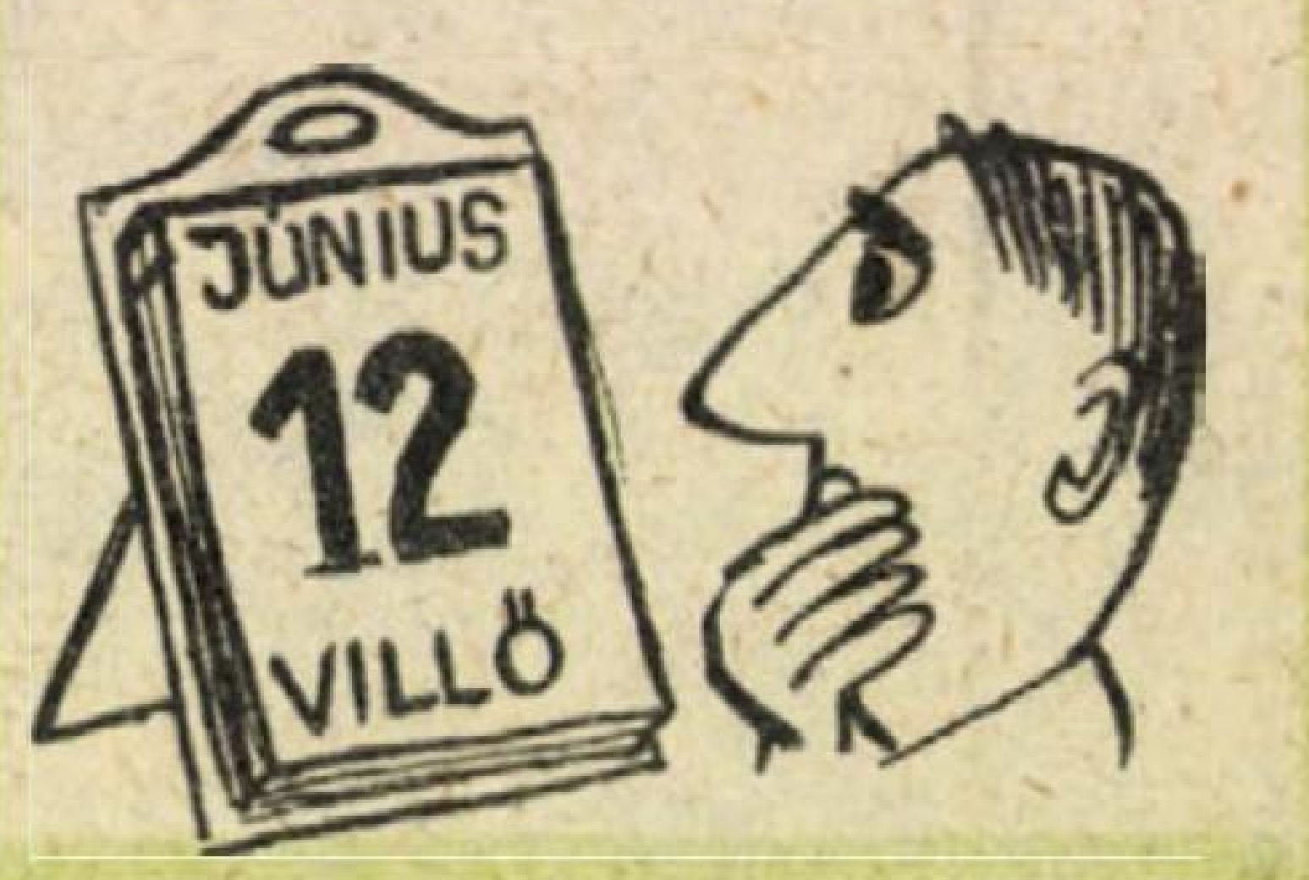

(A Népszavának külön szerencséje volt, hogy hétfőn nem jelent meg, s így nem kellett üdvözölnie Villő nevű kedves olvasóit…)

Minthogy soha életemben nem hallottam ilyen keresztnévről, szeretném tudni, honnan származik, kit tiszteljek bene; nem utolsósorban azért, hogy ha netán, mégis, egy élő, valóságos Villő-vel találkozom, tudjam illően, azaz villően köszönteni.

Zsiray Károly

MI A KÖZÚT?

Úgy látszik, a hivatalos fogalmazás gyöngyszemei a világ minden részén fellelhetők. Az újvidéki „Magyar Szó"-ban olvassuk, hogy a tanuló járművezetők számára írt „Modern autóiskola" című tankönyv első oldalán a következő mondat áll: „A közút olyan közhasználati út, amely a közutakról szóló előírások szerint közútnak tekinthető."

Időjárás

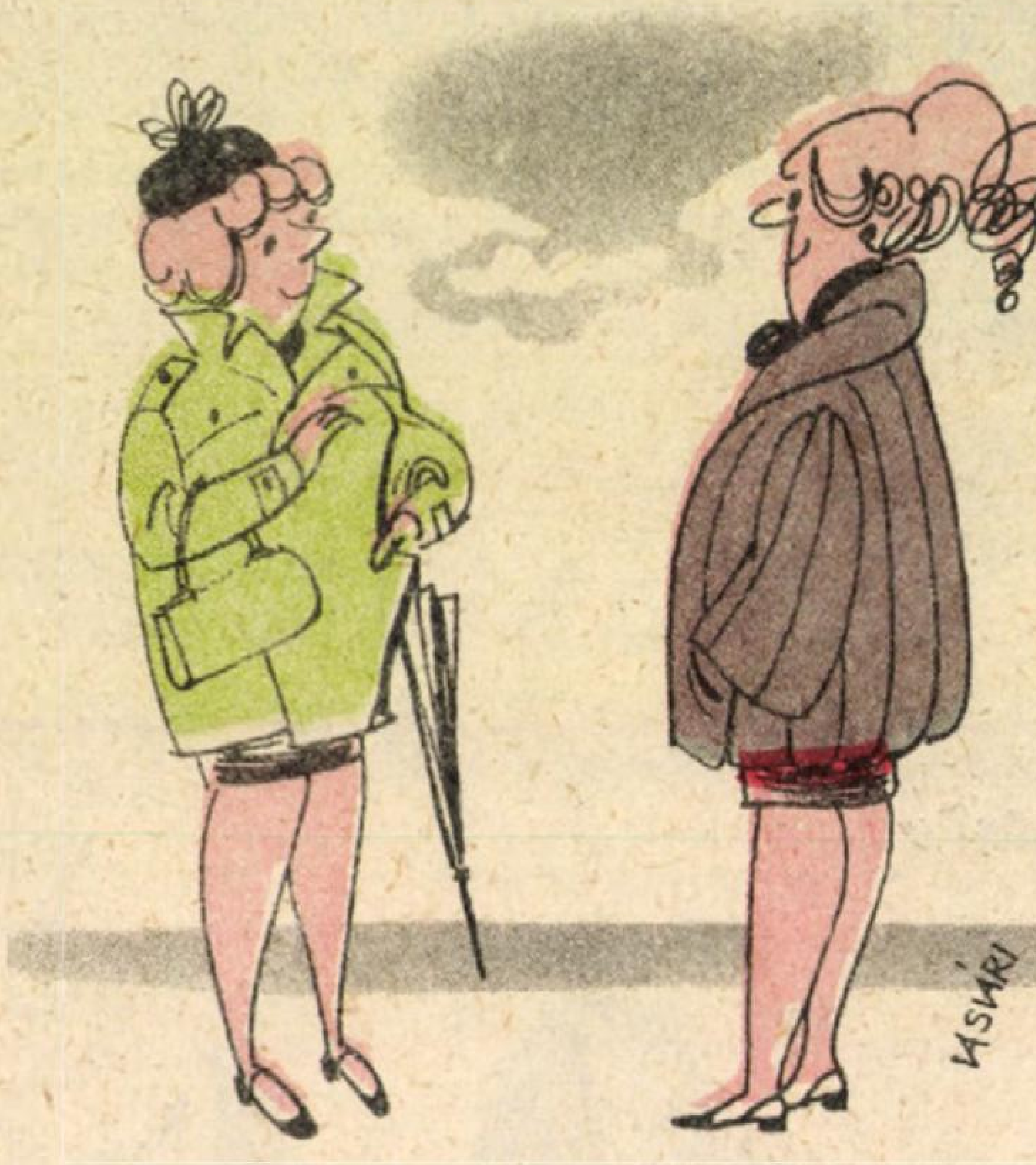

– Édes ez a kis nyári bundád…

Dicső múlt

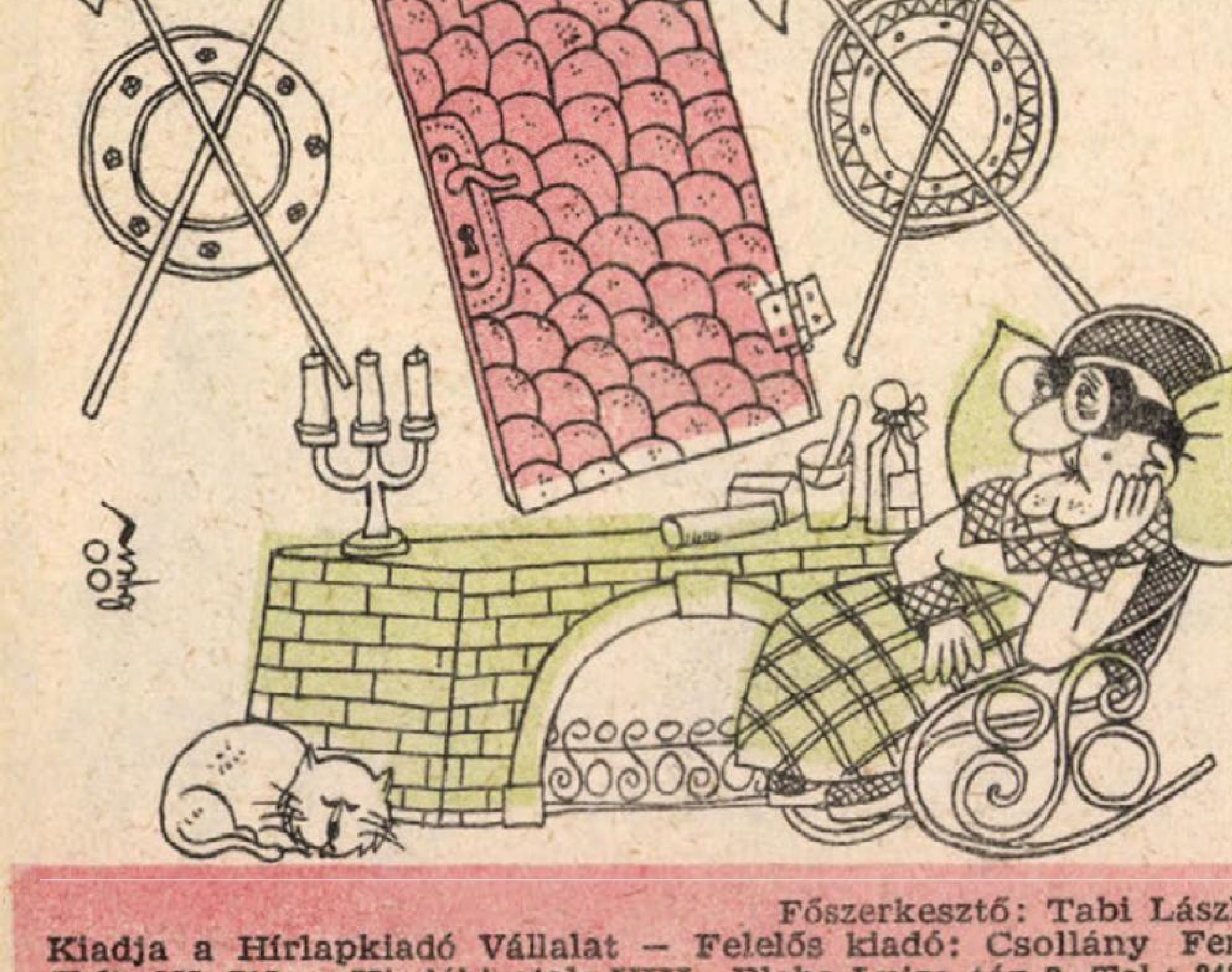

Fizetésnapon

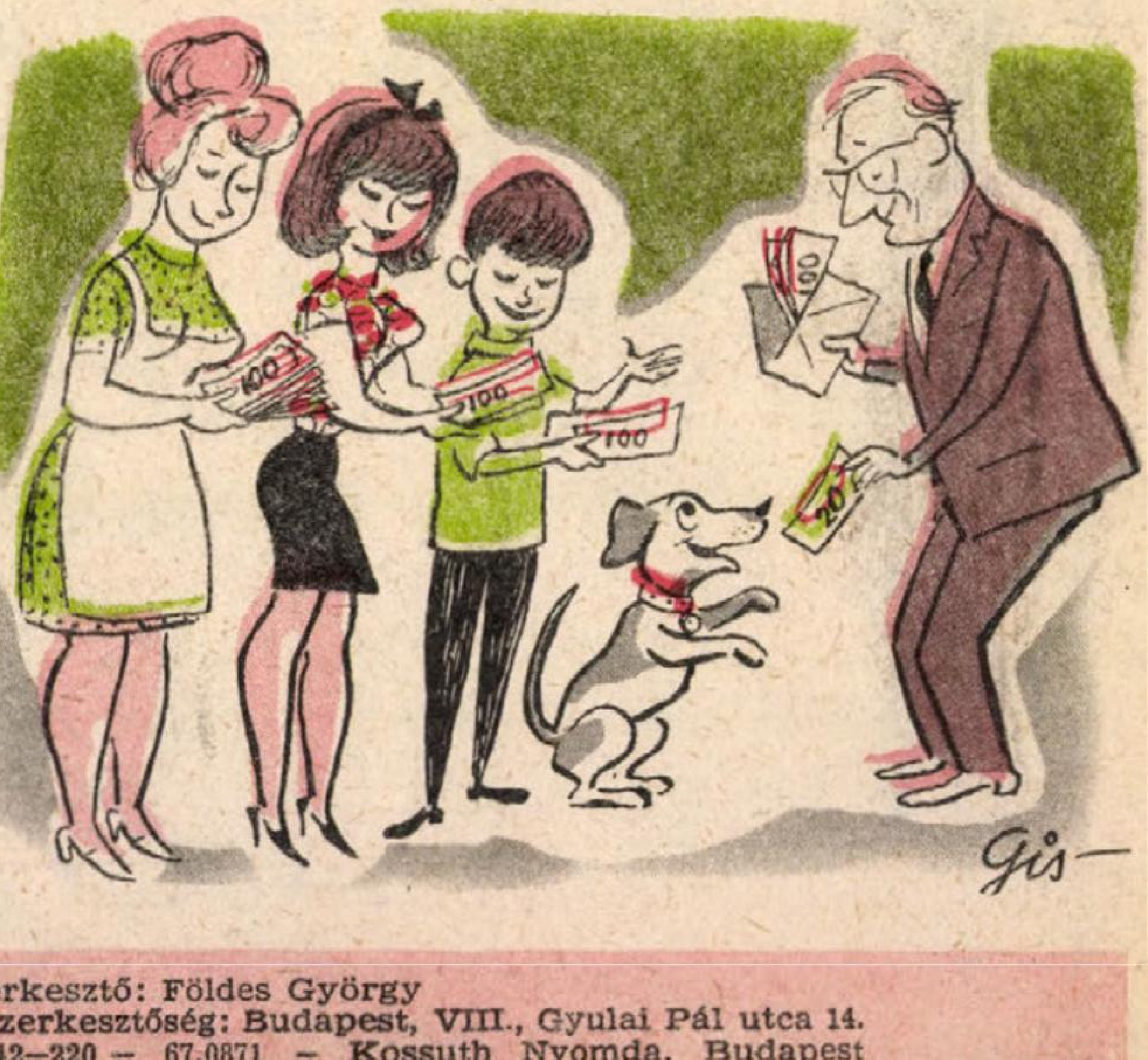

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0871 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504